Rovasti I. [illegible]
Lewi Le[illegible]adiuksen

HUONE-POSTILLA

Saarnoja

*joita hæn on saarnannut [illegible]
erityisiscæ kinkeripa[illegible]kolssa
ja sairasten tykœnæ.*

Edvin Kähitalo

Rowasti Lars Lewi Laestadiuksen

Huone-Postilla.

Saarnoja,

joita hän on saarnannut erityisissä kinkeri-
paikoissa ja sairasten tykönä.

New York Mills'issä, Minn.,
U. Kotimaan kirjapainossa
1894.

To
Cousin Edwin
from
American Cousins,

July 24 - 1931

Alku=lause.

Tässä annetaan yleisön käytettäwäksi aikakaudessamme kuuluisaksi tulleen rowasti L. L. Laestadiuksen saarnoja, joita hän on saarnannut huone kokouksissa, kinkeri= ja rippisaarnoina, jotka hän on omakätisesti kirjoittanut, ja rowasti L. L. Laestadiuksen kuoleman jälkeen jäiwät perintönä leskelle, rouwa Laestadiukselle, joka piti yllämainitut saarnat omana kalliina omaisuutenansa ja muistona mies=wainajaltansa, eikä antanut niitä yleisön käytettäwäksi. Mutta rouwa Laestadiuksen kuoleman jälkeen jäiwät ne hänen tyttärelleen Elisabetille, joka lähetti yllämainitut saarnat sisarensa tyttärelle Selmalle, ja hänen miehellensä, Albert Nelsonille, Amerikaan, pyynnöllä ja toiwolla, että ne tulisiwat painetuksi ja yleisön käytettäwäksi. Tämä nyt on yllämainittuin Selma ja Albert Nelsonin toimella ja kustannuksella tapahtunut.

Rowasti L. L. Laestadiuksen työ ja waikutus=ala Herran wiinamäessä on jo suurelle yleisölle tunnettu sekä kirkkopostillansa, että siinä löytywän elämä=kerran y. m. kautta, jottei ole tarpeellinen tässä pitemmältä kertoa.

Kustantajain pyynnöstä kirjoitti Cokatossa, Minn., Maaliskuun 5 päiwä 1894

Kaleb A. Wuollet.

1. Rippisaarna

sairaalle, joka on uskomassa ja on walmis kuolemaan.

Jesus sanoi opetuslapsille: **Minä olen se totinen wiinapuu, ja minun Isäni on peltomies. Jokaisen oksan minussa, joka kantaa hedelmän, Hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.** Joh. Ew. 15: 2.

Me kuulemme näistä Wapahtajan sanoista, että wiinamäen Isäntä korjaa ja puhdistaa niitä oksia, jotka hedelmän kantawat. Me ymmärrämme, että hedelmälliset oksat owat oikiat Jesuksen opetuslapset, jotka imewät nestettä siitä totisesta wiinapuusta: se on senkaltaiset ihmiset, jotka owat, ei ainoastansa heränneet, waan myös armoitetut, ja siinä kalliimmassa uskossa pysywäiset olleet. Senkaltaiset oksat on Herra aikonut puhdistaa, että he runsaamman hedelmän kantaisiwat. Tällä puhdistuksella ymmärretään uskon koettelemusta. Sillä joka jo pesty on, ei hän tarwitse muuta kuin että ainoastaan jalat pestään, niin hän on kokonansa puhdas. Mutta se puhdistus, josta Jesus tässä paikassa puhuu, tapahtuu uskon koettelemuksessa. Ja missäpä kristityn usko paremmin koetellaan kuin kuolemassa? Se, jonka usko kestää kuolemassa, on kaikkein kristittyin koettelemuksen jälkeen autuas ajassa ja ijankaikkisuudessa. Jollei tuolewaisella ole niin paksu omatunto ettei hän tiedä synnistä mitään, ja niin wahwa kuollut usko, ettei kuolemakaan jaksa sitä särkeä.

Koska nyt Jesus sanoo opetuslapsillensa: Minä olen se totinen wiinapuu ja te olette oksat, jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantaisi, niin Hän tarkoittaa senkaltaista sielun tilaa, jossa se taiwaallinen peltomies on jo pyhän henkensä kautta waikuttanut totisen katumuksen ja parannuksen. Se on ihminen, joka on herännyt ja on tullut syntiänsä ja pahuuttansa tuntemaan, ja on myös eläwän uskon kautta istutettu totiseen ja eläwään wiinapuuhun, Kristukseen, jossa uskossa hän tekee hedelmän, nimittäin senkaltaisen hedelmän, joka oikiaan kristillisyyteen kuuluu. Semmoinen on totisesti hedelmällinen oksa siinä totisessa wiinapuussa.

Mutta nyt tulee uskon koettelemus, koska Hän sanoo: **jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantaisi.** Tämä uskon koettelemus tapahtuu wastoinkäymisten kautta, wainon ja kärsimisen kautta, mutta erinomattain kuoleman kautta, koska kuoleman enkeli tulee leikkaamaan wiinapuun oksat: silloin koetellaan kristittyin usko, silloin tapahtuu se wiimeinen puhdistus. Nyt on kuoleman enkeli tullut leikkaamaan wiinapuun oksat. Nyt on wiinamäen Isäntä tullut hakemaan hedelmää wiinapuun oksista. Nyt on se wiimeinen puhdistaminen tullut. Jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantaisi.

Älä usko, oksa-weikko, että kun sinä kerran olet istutettu siihen totiseen ja eläwään wiinapuuhun, et tarwitse enää puhdistusta. Ei se ole niin. Sinä tarwitset puhdistusta ja korjaamista, sillä harakat ja warikset owat lianneet sinun. Sinä olet usein ollut walwomatoin ja huolimaton, usein on

wihollinen tahtonut sinua nukuttaa, usein on maailman rakkaus pakannut sydämeen. Kaikki nämä roskat ja wirheet korjataan nyt pois: wiimeinen puhdistus on tullut. Jos ennen olet ollut maailmassa, niin pääset irti werisen kilwoituksen kautta. Tällä tawalla puhdistaa hän oksat, jotka hedelmän kantawat, että he runsaamman hedelmän kantaisiwat. Kaswakaat nyt wiinapuun oksat, kypsykäät nyt pian punaiset wiinamarjat, pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan wiinapuun oksat, pian tulewat wieraat taiwaasta katsomaan wiinapuita. Wiinamäen rakentaja on rukoillut sinun edestäsi, sinä hedelmätön siikunapuu! ja sinä sen esirukouksen kautta olet saanut elää siihen päiwään asti, että se suuri wiinamäen rakentaja on kaiwanut ojia sinun ympärilläsi, ja on sonnittanut sinun juurtas, ja korjannut sinun, ja sillä lailla on Hän saanut sinun hedelmän kantamaan, sinä hedelmätöin siikunapuu. Ja nyt Hän tulee katsomaan siikunapuuta, onko siinä hedelmätä, koska hänellä on nälkä. Ole nyt walmis antamaan Hänelle hedelmä, sillä tässä wiinamäessä ei ole ennen kaswanut yhtään wiinamarjaa, waan aiwan muikiat marjat, joita rietas on syönyt. Mutta nyt odottaa wiinamäen Isäntä parempaa hedelmää tästä wiinamäestä, josta Hän on niin paljon waiwaa nähnyt ja niin paljon työtä tehnyt. Hän on rakentanut aidan hänen ympärillensä, ja ojia kaiwanut, ja istuttanut metsäpuun oksat siihen totiseen ja eläwään wiinapuuhun; ja Herra on myös tässä wiinamäessä rakentanut yhden pikkuisen wiinakuurnan, jossa punaisia wiinamarjoja puserretaan, että se makia wiina, joka niissä on, rupeisi ylitsewuotamaan, ja meidän toiwomme on, että se suuri wiinamäen rakentaja saapi sammuttaa janonsa sillä

wiinalla, joka näistä wiinamarjoista on tulewa, koska he pannaan wiina-kuurnaan ja siinä puserretaan. Kaswakaa te hedelmälliset wiinapuun oksat! Kypsykää te punaiset wiinamarjat, sillä kesä on lyhykäinen pohjan maalla. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan wiinapuun oksat, että hän saisi panna niitä pöydälle, koska wieraat tulewat taiwaasta, ja hän on sanowa: Maistakaat, wieraat, niitä marjoja, jotka owat pohjan maalla kaswaneet. — Ja sinä kuolewainen ihminen, sinä olet yksi oksa wiinapuussa, jonka kuoleman enkeli on tullut leikkaamaan. Jos ennen et ole sanonut hywästiä maailmalle, niin sano nyt, ja jätä kaikki joutawat ajatukset pois ja käänny Jumalan puoleen ja rukoile kaikesta sydämestä, että se suuri ristin kantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, antaisi sinun jättää tämän maailman yhdessä autuaallisessa hetkessä, ja että sinä saisit pian nähdä Häntä Sioonin wuorella walittuin keskellä. Älä enään laske Jesusta silmistäsi, waan pidä kiintiästi ja lujasti Hänestä. Ja koska siinä wiimeisen kerran täällä armon ajassa saat wastaan ottaa Herran pyhää ehtoollista, niin rukoile wielä, että Herra Jesus antaisi anteeksi mitä sinä olet Häntä wastaan rikkonut ajatuksilla, himoilla ja haluilla, Hänen wiattoman piinansa ja kuolemansa kautta, ja olet uskollinen kuolemaan asti, niin sinä saat elämän kruunun. Kaikkein kristittyin silmät wartioitsewat tämän matkustamisen päällä, he tahtowat nähdä kuinka hän kostuu sillattoman wirran ylitse, ja meidän toiwomme on, että sinä pääset pian istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taiwaan waltakunnassa. Amen.

---

2. Rippisaarna

sairaalle, joka on ollut kristitty, mutta on langennut pois armosta ja tehnyt ehdollisia syntiä, waan on tautiwuoteella taas herännyt ja alkanut uudestaan katumusta tekemään, mutta et jaksa uskoa, että Jumala ottaa hänet armoonsa.

Wapahtaja on antanut meille ylosrakentawaisen esimerkin, koska Hän puhuu siitä tuhlaajasta, joka oli saanut kalliin tawaran ja omaisuuden isältänsä, mutta tuhlasi ja haaskasi sen menemään, koska hän ei pysynyt kotona wanhemman tykönä, waan meni wieraalle maalle ja tuhlasi tawaransa porttoin kanssa. Ja koska suuri nälkä tuli siihen maakuntaan, kussa tuhlaaja poika oli asumassa, antoi hän itsensä yhden porwarin tykö, ja se porwari pani hänen paimentamaan sikoja, ja tuhlaaja poika pyysi rawita itsensä rawalla, jota siat söiwät, mutta ei kenkään antanut. Tämä muistelma tuhlaaja pojasta kuuluu erinomattain niille, jotka owat haaskanneet ja tuhlanneet sen kalliin tawaran ja omaisuuden, jonka he owat saaneet isältänsä. Ne owat totisesti onnettomassa tilassa, koska he wiimein huomaitsewat, että he owat sen kalliin tawaran haaskanneet. Mutta mistä he ottawat sen haaskatun omaisuuden takaisin? Jos tuhlaaja poika olisi pysynyt kotona wanhemman talossa, niin olisi hän nyt ollut paremmassa tilassa. Mutta ei hän tyytynyt olemaan isänsä huoneessa, ja palwelemaan isäänsä, waan hän meni kauwas wieraalle maalle ja siellä hän tuhlasi omaisuutensa porttoin kanssa. Mistäs nyt otat, tuhlaaja poika, sen haaskatun tawaran takaisin, antoiwatko portot takaisin, mitä sinä olet

heille kuluttanut? Minä ajattelen että portot ei huoli sinusta. Eiwät surkuttele sinua, waan enemmän he pilkkaawat sinua, koska olet köyhäksi ja waiwaiseksi tullut. Mikäs nyt tulee tuhlaja pojalle neuwoksi? Isä on wielä elämässä, mutta se on kaukana, ja sinä olet karannut isän huoneesta, ja olet niin kauwas eksynyt, ettei silmä enää näe eikä korwa enää kuule missä hän on, ja häpeä on tulla rääsyissä takaisin isän taloon. Pikemmin sinä menet sen ahneen porwarin tykö, joka panee sinut sikoja paimentamaan, mutta porwari on niin ahne ettei hän anna sinulle ruokaa.

Ajattele nyt, kuolewainen ihminen, kuinka huonommilla palwelijoilla isän huoneessa on parempi tila kuin sinulla. Sinä olet se tuhlaaja poika, joka olet ennen saanut osan isän tawarasta. Sinä olet saanut osan siitä turmelemattomasta tawarasta, jonka taiwaallinen Isä sinulle antoi, mutta sinä olet sen kalliin tawaran ja omaisuuden haaskannut. Sinä olet mennyt maailmaan ja niin kauwas eksynyt, ettei silmä näe eikä korwa kuule missä hän on. Nyt sinä olet tullut köyhäksi ja waiwaiseksi ja ei kukaan sinua surkuttele; ei yksikään huoli enää sinusta. Lieneekö se ahne porwari, jonka palwelukseen sinä olet mennyt, lieneekö hän ollut paras ystäwä? Antaakos hän sinulle ruokaa, koska sinä paimennat hänen sikojansa? Minä luulen ettei hän anna sinulle mitään. Nyt taitaa tulla tuhlaaja pojalle kuolema ja onnetoin ijankaikkisuus seisoo edessä.

Woi sinuas, onnetoin raukka! Sinä olet tuhlannut sen kalliin tawaran ja omaisuuden, jonka isä sinulle antoi. Sinä olet mennyt pois isän huoneesta. Sinä olet mennyt kauwas wieraalle maalle, kussa ei yksikään sinua surkuttele. Sinä

olet mennyt maailmaan, kussa ei kukaan sinua armahda, ja wiimein olet sinä tullut siko-paimeneksi, ja ei yksikään anna sinulle ruokaa. Nyt tulee pian kuolema, joka wiepi sinua siihen awaraan ja onnettomaan ijankaikkisuuteen, jossa ei pohjaa ole. O! tuhlaaja poika! Muista nyt sitä entistä aikaa, koska sinä rukoilit isääsi ja sanoit: „Isä, anna minulle osa tawarasta", ja isä ei saattanut kieltää silloin, ettäs rukoilit häntä. Mutta nyt olet haaskannut kaikki porttoin kanssa. Ja niin kaukana olet isän huoneesta, ettei silmä näe, eikä korwa kuule. Kuinkas luulet? wieläkö isä on elämässä? wieläkö hän muistaa sinua? Ei hän ole moneen aikaan kuullut sanomia sinusta, mutta hän on murheellinen sinun tähtesi. Ei hänellä ole rauhaa eikä lepoa, koska yksi hänen lapsistansa on eksynyt metsään. Isällä on suuri murhe sinun tähtesi. Hän on nyt ajattelemassa: kuka tiesi, se raukka on nyt nälkään kuolemassa? kuka tiesi, hän kylmettyy, alastoin raukka? Isä hakee sinua, kadonnut lammas. Hän waeltaa niitä raskaita ja waiwaloisia askeleita sinun tähtesi, ja werinen hiki tippuu hänen pyhästä ruumiistansa sinun tähtesi. Hän huutaa sinua Sinain wuorella, punaisen meren rannalla ja Jordanin wirran tykönä. Mutta sinä et ole ottanut hänestä waaria. Et ole lähettänyt hänelle yhtään huokausta, eli rukousta, eli sanansaattajata, että isä olisi saanut kuulla missä surkeassa tilassa sinä olet.

Ajattele nyt, tuhlaaja poika, kuinka monella palwelijalla isän huoneessa on parempi tila kuin sinulla. Anna tulla tämä suuri ja autuaallinen ajatus mieleen: **„Minä nousen ja minä menen isän tykö ja sanon: Isä minä olen syntiä tehnyt taiwasta wastaan ja sinun edessäs, enkä ole mah-**

dollinen sinun lapsekses kutsuttaa, mutta anna minun olla niinkuin yksi huonoin sinun palwelijoistas.“ Älä wiiwyttele enää nousemasta ja menemästä isän tykö, sillä nyt on wielä lyhyt ja arwaamattoman kallis aika jälellä! Mutta pian loppuu nyt tämä lyhykäinen armon aika, pian tulee kuolema, pian tulee loppu! Mene siis isän tykö, jos hän ottaa sinua wastaan, niin sinä olet pelastettu. Ja minä luulen että hän ottaa sinua wastaan semmoisena kuin sinä olet. Ei sinulla ole turwaa muualle. Ja koska sinä tulet näin ryysyisenä isän tykö, niin isä ottaa sinun ilolla wastaan, ja tekee häitä ja antaa sinulle juhlawaatteet ja panee sormuksen sormeesi. Ja sitte tulee ilo isän huoneessa, sillä taiwaan enkeleillä tulee ilo yhdestä syntisestä, joka itsensä kääntää ja parantaa. Ja nyt hän kutsuu sinua siihen suureen ehtoolliseen. Wiskaa nyt, ryysyinen, kaikki rääpäleet pois ja ota hääwaatteet päällesi. Paimentakoon porwari itse sikojansa, mutta mene sinä hopusti isän tykö ja sano: **Minä waiwainen syntinen ihminen!**

---

3. Rippisaarna

kairaalle, joka on kristitty ja on langennut armon tilasta, mutta on tautiwuoteella hädässä, kuinka hän autuaaksi tulisi.

Minä käwin sinun ohitses ja näin sinun weressäs makaawan, ja sanoin sinulle: sinun pitää elämän, koska sinä niin sinun weressäs makasit.

Näin sanoi Herra Sioonin tyttärelle (Hesekiel 16) ja tämä sana on sanottu Sioonin tyttärelle muistutukseksi, kuinka hywin Herra teki, koska Hän otti hänen ylös maasta, koska tämä raukka makasi weressänsä, ja oli niin huono ja kelwotoin, ettei yksikään kehdannut katsoa hänen päällensä. Silloin sanoi Herra: sinun pitää elämän. Tämä wertaus on otettu luonnollisesta syntymisestä, waikka se kuuluu hengellisiin. Sioonin tytär on wielä syntymisen jälkeen sangen huono ja kelwotoin. Hän makaa weressänsä, se on: weriruskeat synnit owat hänen kanssansa wuotaneet wanhan ihmisen kohdusta ja siinä weressä makaa Sioonin tytär siihen asti, että Herra armahtaa häntä ja sanoo: sinun pitää elämän!

Mutta Herra osottaa myös, minkätähden Sioonin tytär on niin huono ja kelwotoin syntymisen jälkeen. Hän sanoo nimittäin (Hesekielin 16: 4): **„Sinun sukus ei ole sinulta napaa leikanneet, koskas synnyit.“** Ja kuinkapa hän sitten pääsee wanhasta ihmisestä erilleen, koska napaa ei ollut leikattu? Ja ne sukulaiset owat huolimattomat olleet, jotka ei ole ymmärtäneet napaa leikata syntymisen jälkeen. Ja lawiammalta sanoo Herra: **„Niin et sinä myös ole sannoitettu wedellä, ettäs olisit puhtaaksi tullut.“** Tässä taitaa olla oikia syy, minkätähden Sioonin tytär ei ole oikein puhtaaksi tullut siitä liasta, joka on tarttunut ihan äidin kohdusta. Ja se taitaa myös olla sukulaisten syy, ettei he ole laittaneet saunawettä Sioonin tyttärelle syntymisen jälkeen. Herra sanoo wielä Sioonin tyttärelle: **„Et ole suoloilla tahwoitettu, että kapaloihin kääritty.“** Se on huono asia, että Sioonin tytär ei ole suoloilla tahwoitettu, ja wielä huonompi, ettei ole kapaloihin kääritty. Kaanan maalla on tapana wastasyntyy-

neitä suoloilla hieroa. Mutta täällä ei ole sitä maan tapaa ollut, kuitenkin se saattaisi olla uudesta syntyneille tarpeellinen, jos heitä hierottaisiin suoloilla, waikka se karwastelisi heidän nahassansa, joka wastasyntyneillä hywin ohukainen on. Ja koska Sioonin tytär ei ollut kapaloihin kääritty, niin hän kynsi itsensä teräwillä kynsillään, ja sitte hän parkui. Mutta kaikki, kuin wastasyntyneille turwallinen on, pitäisi meidän koettaman ettei hengellinen kuolema tulisi hänen päällensä muutaman wiikon perästä syntymisen jälkeen, sillä me näemme että hengellinen kuolema tahtoo niitä tappaa, jotka heti syntymisen jälkeen ei ole saunoitettu elämän wedellä, eli kapaloihin kääritty. Nyt taitaa olla hiljainen ruweta wanhoja lapsia saunomaan ja kapaloitsemaan, koska se ei ole tapahtunut heti syntymisen jälkeen. Ja koska hengellinen kuolema on, sen pahempi, paljon lapsia tappanut näinä aikoina, niin ei auta sanominen Sioonin tyttärelle: „Sinä et ole syntynyt." Sillä niinkuin tämä asia edes pannaan Hesekielin 16 luwussa, ei ole kysymys siitä, onko tämä Sioonin tytär syntynyt eli ei, mutta siitä on kysymys, kummoiseksi tämä Sioonin tytär on tullut syntymisen jälkeen, hänestä on kirjoitettu raamatussa, että hän rupesi luottamaan kauneutensa päälle, niinkuin sanat kuuluwat Hesekielin 16: 15. **„Sinä uskalsit sinun kauneutees, ja ettäs niin ylistetty olit, teit sinä huorin."** Sioonin tytär rupesi tykkäämään itsestänsä, koska Herra oli hänen kauniiksi tehnyt. Ei muistanut enää missä surkeassa tilassa hän oli, koska Herra löysi hänen weressään makaawan. Ei hän kauan muistanut mitä hywää Herra teki häntä kohtaan, koska hän otti hänen ylös werestänsä ja pesi hänen puhtaaksi, ja antoi hänelle kauniit

waatteet, ja sormuksen sormeen, ja kädyt kaulaan, ja korwarenkaat korwiin ja kunnian kruunun päähän, niinkuin kirjoitettu on, Hesek. 16, kaikki nämät kaunistukset oli Herra Sioonin tyttärelle antanut. Ja wiimein sanoo Herra (15 wärsyssä): **„Mutta sinä uskalsit kauneutees."** Näistä sanoista kuuluu nyt, mikä Sioonin tyttären suurin wika on. Hänessä on nimittäin oma-rakkaus ja oma wanhurskaus, ja ne waikuttawat hänessä niin, että tietämättä ja tuntematta, itsensä tunteminen katosi, ja ne wihollisset yllytit häntä unhottamaan heikkouttansa ja uskaltamaan kauneuteensa. Omarakkaus lykkäsi hänelle mieleen tämän kaltaiset ajatukset: tällä kauneudella minä saan waikka minkäkaltaisen miehen.

Mutta muistatkos, kuka sen kauneutesi oli sinulle antanut? Sinun sukus ei ole sinulta napaa leikanneet, koskas synnyit, sillä ei kenkään sinua surkutellut, että olisi armahtanut sinua, mutta sinä heitettiin kedolle. Niin ylönkatsottu oli sinun sielusi, koska sinä synnyit. Mutta minä käwin sinun ohitses ja näin sinun weressäs makaawan, ja sanoin: sinun pitää elämän! Ja minä käwin sinun ohitses ja katsoin sinun päälles, ja katso, sinä olit täysikaswuinen, niin minä hajotin hameeni liepeen ja peitin sinun häpyäs ja minä annoin itseni liittoon sinun kanssas, että sinun pitää minun oleman. — Kuuletkos nyt, Sioonin tytär, minkätähden Herra on sinua armahtanut ja korjannut, koska sinä makasit weressäs? — Hän on sinua armahtanut sitä warten, että sinun pitää hänen omansa oleman ja hänen kanssansa awioliittoon menemän. Mutta sinä rupesit uskaltamaan kauneuteesi, ja otit kunnian sinun kalustas, jota minä sinulle antanut olin, ja teit niistä miehen kuwia itselles, ja teit huorin niitten

kanssa. Sinä annoit omalle wanhuskaudelle yhden osan Jumalan armosta ja niitten kautta tulit sinä paljastetuksi. Ja koska sinä nyt olet tullut paljastetuksi kaikesta entisestä kaunistuksesta, niin että sinun häpeäs rupesi näkymään ei ainoastansa Jumalan, mutta myös ihmisten silmäin edessä, niin pääsiwät riettaan huorat sinua pilkkaamaan ja sanomaan: **„Jo yksi korea morsian kaatui rapakkoon.“** Wapahtaja on tullut huonoksi ja makaa nyt paljastettuna, kipiänä ja saastaisena tunkiolla.

Ja koska sinä nyt makaat, onnetoin raukka, loassa ja rapakossa, että ole saattanut maailmankaan silmäin edessä sinun pahuuttasi peittää, niin ajattele nyt tällä sinun ajallasi, mitä sinun rauhaas sopii. Armon aika rupeaa loppumaan; sinä seisot haudan partaalla ja kaikki kristityt surkuttelewat sinua. Jos sinä wielä sanoisit heille: antakaa minulle teidän öljystänne, sillä minun lamppuni sammuu; niin he wastaawat: Ei suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi. Mene paremmin niitten tykö, jotka myywät. Ja mitäpä olisi wiisailla neitsyillä antamista, koska he makaawat sekaisin tyhmäin kanssa. Mikäs nyt tulee neuwoksi, koska sinun lamppusi sammuu ja ylkä on morsiamensa kanssa owen edessä? ja hoppu tulee lähtemään pois maailmasta ja huuto tulee: **„Katso ylkä tulee, menkää ulos häntä wastaan.“** Onko sinulla nyt yksikään ystäwä taiwaassa eli maan päällä, joka saattaa sinua auttaa? — Ei maan päällä eikä maan alla ole yksikään totinen ystäwä, mutta taiwaassa on yksi, jonka sinä uskotoin morsian, olet ylönkatsonut, koska et pysynyt awioliitossa, mutta annoit sydämes maailmalle ja saatanalle. Taiwaassa on yksi, joka on istunut werisaunassa sinun tähtesi, ja on yksin sotkenut wiinakuurnan sinun tähtesi, ja on waeltanut monia ja raskaita sekä waiwaloisia askeleita sinun tähtesi, ja on kantanut raskaan kuorman sinun tähtesi, että sinun sielusi tulisi pelastetuksi. Se suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, jonka jalkoja se syntinen waimo kasteli katumuksen kyyneleillä spitaalisen Siimonin huoneessa, ja jonka hautaan Maria Magdaleena on kurkistellut. Hän on se siunattu waimon siemen, joka on musertanut käärmeen pään, ja Hän on se taiwaallinen ylkä, joka riettaan huoria korjaa, koska he kaikesta sydämestä huutawat: Jesus, Dawidin poika, armahda meidän päällemme! Käännä sinuas Hänen puoleensa ja huuda, niin huonona kuin sinä olet, nimittäin paljastettuna, rupisena, saastaisena; kukatiesi Hän kuulee sinun huokauksesi, ja sinun rukouksesi ja sinun walitukses. Hän on sanonut Sioonin tyttärelle: Sinä olet tehnyt huorin monen epäjumalan kanssa, mutta tule kuitenkin jälleen, sanoo Herra. Ja koska olet wiimeisen kerran maan päällä tulemassa sille suurelle ehtoolliselle, niin tule koko sydämellä Jesuksen pöydälle, jätä kaikki joutawat ajatukset maailmaan ja katso sen päälle, joka syntisiä wanhurskaaksi tekee! Anna sydämes, Jesus seisoo owen edessä ja kolkuttaa, kuolema wartioitsee myös sinua, ja wihollinen katsoo, jos hän woittaisi. Mutta meidän toiwomme on, että se suuri sotasankari on woittanut, ja ota nyt Jesus edeswastaajaksi Isän tykönä, ja kolkuta niin kowasti että owenwartija kuulee. Ja tee sinun synnin tunnustukses seuraawalla tawalla: **Minä waiwainen syntinen ihminen** j. n. e.

---

4. Rippisaarna

kuolewaiselle.

Minä olen halulla halajanut syödä tätä pääsiäis lammasta teidän kanssanne ennenkuin minä kärsin; sillä minä sanon teille, en minä suinkaan enää siitä syö siihen asti kuin se täytetään Jumalan waltakunnassa.

Näin sanoi meidän kallis Wapahtajamme opetuslapsilleen, koska hän istui syömään wiimeisen aterian maan päällä. Hän tiesi kyllä että se oli wiimeinen ateria, mutta me emme tiedä, koska wiimeinen ateria tulee, mutta sen me tiedämme että se tulee, ja kukatiesi tulee se aiwan pian. Jos me silloin olisimme walmiit astumaan ijankaikkisuuteen, ja olisimme mahdolliset istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taiwaanwaltakunnassa, ja syömään taiwaan leipää. Se ajatus pitäisi oleman kaikilla rippiwieraillа, että se on wiimeinen ateria maan päällä, koska he syöwät pääsiäis lammasta, ja ettei he syö enää muuta ruokaa maan päällä, ennenkuin se täytetään taiwaanwaltakunnassa. Mutta monelle tahtoo wiimeinen ateria olla kaukana, koska he istuwat syömään pääsiäis lammasta, sillä muutamat owat niin kiinni maailmassa, ettei he saata ajatella että se on wiimeinen ateria maan päällä. Jos kaikki rippiwieraat ajattelisiwat, että se on wiimeinen ateria, jota he nautitsewat maan päällä, niin he olisiwat paremmin walmiit astumaan ijankaikkisuuteen ja istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taiwaanwaltakunnassa ja syömään taiwaan leipää. Mutta wihollinen jatkaa monelle rippiwieraalle armonaikaa, ja lykkää

heille mieleen, ettei Herranehtoollinen ole wiimeinen ateria maan päällä.

Ainoastansa muutamat sairaat, jotka makaawat kuoleman edessä, tuntewat, että se on wiimeinen ateria maan päällä, mutta ei kaikki sairaatkaan ole sentähden walmiit astumaan ijankaikkisuuteen, waikka he tuntewat että Herranehtoollinen on wiimeinen ateria, jota he nautitsewat tässä kuolewaisessa ilmassa. Muutamille sairaille on maailma niin rakas, että se panee heitä toiwomaan, että paranewat tähän maailmaan. Mutta se toiwo saisi kyllä olla pois kaikilta sairailta, sillä se toiwo on heille sangen wahingollinen. Semmoinen wäärä toiwo ei pitäisi oleman kristityillä tautiwuoteella, erinomattain koska kuolema on owen edessä. Mutta se toiwo on kristityillä, että he paranewat toiseen maailmaan ja että he pääsewät pian Kaanaan luwattuun maahan, syömään pääsiäislammasta uudessa Jerusalemissa happamattoman leiwän kanssa, ja juomaan punaista wiinaa eläwän wiinapuun hedelmästä Jumalan paratiisissa.

Ja sinä, kuolewainen ihminen! Kuoleman sananjaattaja on tullut. Kuoleman enkeli on tullut leikkaamaan wiinapuun oksat maan päältä. Pian tulewat wieraat taiwaasta katsomaan kuinka kaunis Jesuksen morsian on. Ja tämä Herranehtoollinen, jota sinä nyt olet wastaanottamassa, on wiimeinen ateria maan päällä. Sano nyt hywästi maailmalle ja ole walmis lähtemään pois niin pian kun käsky tulee. Meillä on se toiwo ja uskallus Jumalaan, että se suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas on walmistanut sinua wastaanottamaan ja nautitsemaan hänen pyhää ruumistansa ja wertansa sielun ylös rakennukseksi ja

ijankaikkiseksi [illegible]udeksi. Ja koska tämä nyt on wiimeinen ateria maan päällä, niin sinun pitää syömän sydämes hywin täyteen, ettei tule nälkä ja jano, ennenkuin sinä kostut siihen suureen ehtoolliseen, kussa karitsan häät pidetään nyt ja ijankaikkisesti amen! Tee nyt synnintunnustus, sanoen seuraawaisella tawalla: **Minä waiwainen syntinen** j. n. e.

---

5. Rippisaarna

sairaalle, joka ei ole koskaan herännyt, mutta kuoleman pelwossa herää synnin tuntoon ja tahtoisi autuaaksi tulla, mutta ei woi siitä syystä, että hän on lykännyt katumuksensa ylön hiljaiseksi.

Älä wiiwytä katumusta siihen asti, että sinä sairaaksi tulet, ja älä wiiwytä katumusta kuolemaan asti.

Sirachi neuwoi muinoin poikaansa tällä tawalla: **älä** j. n. e. Mutta ei ole moni kuunnellut tätä isällistä manausta, waan niinkuin Sirachin aikana moni surutoin poika ja moni surutoin tytär, lykkäsi katumuksensa kuolemaan asti, niin myös näinä aikoina moni surutoin poika ja tytär lykkää katumuksensa siihen asti, että hän sairaaksi tulee, ja silloin alkawat he mielestänsä katumusta tekemään, koska he tuntewat ettei ole monta tiimaa jälellä. Muutamat alkawat wasta haudan partaalla katumusta tekemään, koska he tuntewat ettei auta potkia tutkainta wastaan. Mutta Sirachi sanoo: älä wiiwytä katumustas siihen asti, kun sinä sairaaksi tulet,

sillä sairaalla on taudista itsestänsä tekemistä ja ajatukset menewät siihen kipeään paikkaan, ettei ole paljon aikaa ajatella sen päälle, kuinka ja millä tawalla pitäisi autuaaksi tuleman. Moni sairas tuntee silloin, että se on mahdotoin ruweta enää wuowaamaan, koska ei ole woimaa, ei sielussa eikä ruumiissa, ei ole woimaa rukoilemaan, ei ole woimaa kolkuttamaan taiwaan owen päälle. Ei ole woimaa nostamaan ajatuksiansa ylös korkeuteen, waan alaskäsin kuolema painaa ja sydäntä painaa ja ahdistaa. Silloin tuntuu niinkuin sydän olisi jo paatunut. Se tuntuu niinkuin armon owi olisi suljettu. Se tuntuu niinkuin olisi sydän niin kankiaksi tullut ettei saata enää Jumalan sana waikuttaa. Ja onkopa tämä wäärä tunto, koska kuolewainen tuomitsee itsensä helwettiin, onkopa hänellä wäärä tunto? Minä luulen että se olisi wasta wäärä tunto, jos sairas sanoisi lapsillensa ja jälkeen eläwille: Jos te elätte niinkuin minä olen elänyt, kyllä tulette autuaaksi. Muutamat oman wanhurskauden palwelijat jaksawat kyllä saarnata lapsillensa: jos te elätte niin siwiästi ja kunniallisesti kun minä olen elänyt, kyllä sitten tulette aikaan Jumalan kanssa. Jos sairaalla olisi semmoinen tunto, että se pettäisi häntä, niin se olisi wasta wäärä tunto.

Koska monella sairaalla on niin raskas katumusta tehdä tautiwuoteella, sentähden sanoo Sirach: **„Älä wiiwytä katumustas siihen asti että sinä sairaaksi tulet, waan paranna itseäs, koska wielä syntiä tehdä taidat.“** Mutta yhtä hywin on moni ihminen niin sokia ja paatunut, ettei hän usko terweenä ollessansa näitä ja muita raamatun paikkoja, jotka puhuwat katumuksesta, waan lykkää parannuksensa siihen asti, että hän sairaaksi tulee, ja silloin tulee hän wasta tuntemaan

todeksi mitä Sirachi sanoo, ettei pitäisi yksikään sielu oleman niin hullu, jotta hän lykkää parannuksensa siihen asti, että hän sairaaksi tulee. Ja niin kauwan kuin suruttomalla ihmisellä on wähäisen toiwoa, että hän pääsee wielä paranemaan tähän maailmaan, lykkää hän parannuksensa päiwästä päiwään ja wuodesta wuoteen, siihen asti että kuolema tulee pusertamaan uskotointa sydäntä kylmällä kädellään, silloin pelästyy tämä ylpeä ja woimallinen jalopeuran sydän, ja sanoo: nyt on hiljainen. Ja muutamat suruttomat wielä wahwistawat tämän tuomion ja sanowat: **„Joka siihen asti on säästänyt parannuksensa, että kuolema tulee, hänelle on tullut hiljainen katumus.“** Onkos tämä wäärä tunto, joka niin saarnaa? Minä luulen ettei se ole wäärä tunto, waikka suruttomat itse ei usko, että hiljainen katumus heidät saawuttaa. Mutta usein koettelemus todistaa, että se ihminen, joka on lykännyt katumuksensa siihen asti, että kuolema rupeaa hampaitansa näyttämään, ei jaksa enää uskoa, jotta hän autuaaksi tulee; sillä siinä tilassa tulee wielä oman wanhurskauden perkele päällekantajaksi ja sanoo: koska ennen et ole katunut, niin ole nyt katumatta; koska ennen et ole huokannut, niin ole nyt huokaamatta, ja koska ennen et ole kolkuttanut armon owen päälle, niin ole nyt kolkuttamatta; ei Jumala enää kuule sinun huokaustas, koska sinä olet niin kaukana hänestä. Ajattele sinäkin, kuolewainen ihminen, kuinka työläs on sinun tehdä katumusta tässä tilaisuudessa, koska nuorempana ja terweenä ollessasi et ole hakenut silmäin woidetta, monta kertaa olet sinäkin kutsuttu häihin, mutta et ole tahtonut tulla, monta kertaa olet istunut kuurona ja mykkänä Herran huoneessa, kussa sinua on kutsuttu parannukseen,

mutta et ole mitään kuullut. Kuurolle ja mykälle on jumalansana saarnattu. Monta kertaa olet sinäkin kumartanut polwiasi Herran Jesuksen aterian juureen, ja tehnyt kalliita parannuksen lupauksia, suulla kuitenkin, mutta sinne ne lupaukset owat jääneet. Jos wielä olisit joskus itkenyt Herran huoneessa, niin ne kyyneleet ei ole waikuttaneet mitään, waan sinne ne owat jääneet ja kuiwaneet.

Ajattele nyt perään, sinä kuolewainen ihminen, kuinka paljon on mennyt hukkaan niistä siunatuista siemenistä, joita siementen Herra on kylwänyt tämän kirotun maan ja kiwistön päälle. Jumalan sanat ja Wapahtajan kyyneleet owat pudonneet niinkuin rakeet kolean maan päälle. Ajattele perään kuinka sinä olet elänyt nuoruutes=aikaa suruttomuudessa, tottelemattomuudessa, maailman turhuudessa, koreudessa, juopumuksessa, kirouksessa, riidoissa ja tappeluksissa, warkaudessa, ahneudessa, haureudessa, Jumalansanan ylönkatseessa, pyhäpäiwän rikkomisessa ja Jesuksen ristin wihollisena. Ah! kuinka hauska nyt olisi kuolla, jos kaikki nämä kauhistukset olisi jäänyt tekemättä!

Nyt sinä seisot haudan partaalla, nyt sinä näet kuinka tämä lyhyt ja kallis armon aika on kulunut kaikessa maailman turhuudessa. Se entinen kolkko ja kauhistawainen elämä on maalattu sinun silmäisi eteen. Ja se loppumatoin ijankaikkisuus on pian tulewa, ynnä kuoleman kanssa sinun päällesi. Kuolema tulee pian katkaisemaan elämän lankaa. Nyt sinä ottaisit ilolla takaisin ne kalliit armon hetket, joita olet maailman turhuudessa kuluttanut, ja käyttäisit paremmin kuin ennen, jos se olisi sinun wallassasi. Mutta ne kalliit armon hetket ei tule koskaan takaisin, waan nyt on aino=

astansa tämä painawa kysymys edessä, kuinka nyt pitää käymän, koska sinä pian ole pois menewä täältä. Mikäs nyt tulee neuwoksi matkustawaiselle, joka ei ole wielä walmistanut ewästä pitkälle matkalle?

Tämä on painawa hetki, sinä kuolewainen ihminen, ja ijankaikkisuuteen matkustawainen. Kukas kuulee sinun huokauksesi, jos rupeaisit huokaamaan? Kukas kuulee sinun walituksesi, jos rupeaisit walittamaan? Ei löydy yksikään maan päällä eli maan alla, joka kuulis, eli joka sinua auttaa kuoleman kahleista. Mutta taiwaassa on wielä yksi, joka saattaisi sinua auttaa, jos sinä tahtoisit Hänen tykönsä tulla, koska olet niin kowasti häntä pilkannut ja ylönkatsonut. Taiwaassa on wielä yksi tuntematoin ystäwä, jonka haawoja sinä olet kiskonut ja raatanut, jonka kyyneleitä sinä olet pilkannut, jonka werta sinä olet tallannut, jonka sydäntä sinä olet haawoittanut. Se suuri ylimmäinen pappi ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, jonka sinä olet maailman joukkoon ristiin naulinnut. Hän on wielä elämässä, waikka Hän on kuollut sinun tottelemattomuutes tähden, ja sinun wastahakoisuutes tähden. Jos jaksaisit wielä huutaa niin korkialla äänellä, että ääni kuuluisi taiwaaseen, niin kuka tiesi Hän liikkuu wielä surkuttelemisesta ja armahtelemisesta ja katsoisi sinun päällesi, niinkuin Hän muinen katsoi sen katuwaisen ryöwärin päälle. Sinä olet kuitenkin hukassa, jos et pakene pian Hänen tykönsä kyyneleillä ja huokauksilla; ei sinulla ole turwaa muualla, sinä on nyt sinulla ainoa turwapaikka. Niin, kumarra siis sydämes ja mieles Hänen puoleensa ja rukpile nöyrällä, katuwaisella ja särjetyllä sydämellä, että se armollinen Herra Jesus kääntäisi itsensä sinun

puolees ja armahtaisi sinua ja anteeksi antaisi sinulle niitä rumia ja kauhistawaisia töitä, joillä sinä olet hänen sydämensä haawoittanut ja Hänen helwetin piinaan saattanut. Huuda nyt, sokia raukka, ennenkuin Jesus siwutse menee, ja sano: **Minä waiwainen syntinen** j. n. e.

---

6. Rippisaarna

sairaalle, joka wasta tautiwuoteella herää, ja on sinä kuoleman pelwossa alkanut pitämään murhetta sielustansa.

„Mitä hywää minun pitää tekemän, että ijankaikkisen elämän saisin?"

Tämä on kysymys, jonka jokaisen pitäisi kysymän Jesukselta, mutta ei tämä painawa autuuden kysymys tule mieleen, koska ihminen suruttomana waeltaa ijankaikkisuuteen, ja niin kauwan kuin ihminen parhaassa miehuuden woimassa on hääräämässä maailman kanssa, silloin ei tule tämä painawa autuuden kysymys mieleen, sillä ei surutoin ihminen terweenä ollessansa muista kuolemata, tuomiota ja ijankaikkisuutta. Ei hän suruttomuudessansa muista, että kuolema wartioitsee hänen askeleitansa; ei hän malta mieleensä, että joka askel, jolla hän polkee tätä syntistä maata, on askel likemmäksi hautaa. Se suuri synti, että ihmisen pitää oleman niin huolimatoin, koska hän on miehuuden woimassa, ettei hän silloin pidä murhetta sielustansa, waan elää silloin niinkuin luontokappale, joka näkee puukon tappajan kädessä,

mutta ei ymmärrä peljätä, että sillä puukolla häntä tapetaan. Jos kuolema joskus peljättää häntä ja kolkuttaa hänen sydämellensä, muistuttaa häntä siitä tulewaisesta edeswastauksesta, ei hän ota waaria armon kalliista ajasta, waan juoksee aina päätänsä myöden kadotukseen. Eikö nyt tunto soimaa sinua, sinä kuolewainen ihminen, koska sinä katselet entistä elämätäs, kuinka se on ollut turha ja kelwotoin?

Sinä olet armon kallista aikaa kuluttanut maailman turhuudessa, haureudessa ja hekumassa, niin myös juopumuksessa, kiroukses sa, riidassa, torassa ja tappeluissa, warkaudessa, kateudessa, koreudessa; maailman kunniata ja tawaroita olet sinäkin tahtonut koota, ja olet Jesuksen ristin wihollinen ollut; kuurona ja mykkänä olet Herran huoneessa istunut, ja olet Jumalan sanaa ylönkatsonut; niinkuin luontokappale olet käynyt Herranehtoollisella; monet kerrat olet tehnyt parannuksen lupauksia, mutta samankaltaisena pakanana olet Herran pöydältä tullut kuin sinne mennessä olit. Mikset silloin ole kysynyt Jesukselta Kristukselta ja matkustawaisilta ijankaikkisuuteen: mitä minun pitää tekemän että ijankaikkisen elämän saisin? Mutta ei ole siihen aikaan tämä painawa autuuden kysymys tullut mieleen; waan nyt koska kuolema on alkanut kowin ahdistamaan sinun rintojas, olet sinäkin huomannut, että sinulla on kuolematoin sielu. Nyt, sanon minä, koska sinä kuoleman näet silmäisi edessä, nyt wasta rupeisit pelkäämään, ettei taida olla helppo astua ijankaikkisuuteen turhan ja joutawan elämän jälkeen, kalwawalla tunnolla ja uskottomalla sydämellä. Nyt sinä näet, syntisparka, että sinun entinen elämäs ei ole kelwannut Jumalalle; nyt sinä tunnet, että se asia, jonka olisi pitänyt tapahtuman ensimäiseksi, on jäänyt wiimeiseksi. Nyt wasta huomaitset, ettei ole armon owi auki kaikille pukeille ja keitureille; nyt sinä näet, että se portti on ahdas ja tie kaita, joka wiepi elämään.

Mutta se olisi wielä suuri Jumalan armo, jos nytkään tulisi hoppu etsimään ja ikäwöitsemään sitä kaitaa tietä, koska kuolema on owen edessä ja armonaika rupeaa loppumaan. Jos nyt tulisi sinulle hoppu kysymään, mistä tie menee taiwaaseen. Jos nytkään awaisit sydämes Jumalan ennättäwäiselle armolle. Jumala on ottanut kiinni sinua synnin juoksussa; Jesus seisoo nyt sydämen owen edessä ja kolkuttaa, jos sinä nyt jaksaisit uskoa, että Jumala ottaa sinua wastaan, koska sinä tulet nöyrällä, katuwaisella ja särjetyllä sydämellä hänen tykönsä. Kolkuta nyt, waiwainen, armon owen päälle niin kowasti että owenwartija kuulee, huuda nyt, waiwainen, niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taiwaaseen, kuka tiesi Hän kuulee wielä sinun rukoukses, niinkuin Hän armahti katuwaista ryöwäriä ristin päällä, joka kuoleman kielissä rukoili sitä ristiinnaulittua: **„Muista minua, koskas tulet waltakuntaas.“** Nyt on Herra Jesus mennyt waltakuntaansa ja siellä hän huutaa pyhän sanansa kautta, ja kristittyin suun kautta; tehkäät parannus, syntiset! Mutta surutoin ihminen ei kuule sitä, waan sanoo huutajalle: et sinä ole anteeksi antaja, ja katsokoon kukin itseänsä. Silloin wasta, koska armonaika loppuu, koska ei ole enää taiwaasen turwaa, eikä maailmaan, silloin tulewat kristitytkin perään kysytyksi, joita surutoin on katsonut ennen ylön, pilkannut ja wihannut. Kaikki kuolewaiset tällä ajalla neuwottawat kristityitä tylönsä ja kaipaawat niitä. O! sinä kuolewainen ih-

minen! Jos sinulla olisi uskoa sinapin siemen werta, niin sinä tuntisit, että Jesus on wielä elämässä. Se suuri ristin kantaja, jonka sinä olet ennen ylönkatsonut, jonka kyyneleet sinä olet pilkannut ja hänen werensä tallannut. Se orjantappuroilla kruunattu kuningas, jonka sinä jumalattomalla elämälläs olet ristiinnaulinnut. Hän on nyt se ainoa ystäwä taiwaassa ja maan päällä, jonka tykö sinun täytyy nyt paeta, jos sinä tahdot pelastetuksi tulla. Pyhä Paawali on antanut koikian wastauksen tähän kysymykseen: mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin? Niin Paawali on sanonut: Usko Herran Jesuksen päälle, niin sinä ja sinun huonees tulee autuaaksi. Kumarra nyt sinun sydämes ja mieles Herran Jesuksen puoleen, ja rukoile että Hän, joka saattaa kowat rinnat pehmittää, että Hän tekisi sinun katumukses totiseksi, sinun parannukses wakaiseksi, sinun huokauses raskaaksi, ja sydämes palawaksi, että hän antaisi sinulle anteeksi ne raskaat ja kauhistawaiset synnit, joilla sinä olet Hänen mielensä rikkonut ja Hänen sydämensä haawoittanut, että Hän antaisi sinulle anteeksi sinun tottelemattomuutes ja wastahakoisuutes, Hänen wiattoman piinansa, kuolemansa tähden, Hänen haawainsa ja werihikensä tähden, kaiken sen tuskan ja waiwan tähden, jonka sinä olet synneilläsi Hännelle saattanut. Walmista nyt lamppusi, jos siinä on öljyä. Riisu alasti ja ota hääwaatteet päällesi. Sinä wajoot kuitenkin onnettomaan ijankaikkisuuteen, jos et nyt ota Jesuksesta kiinni. Hän on luwannut, että Hän ottaa syntisiä wastaan, koska ne tulewat nöyrällä ja katuwaisella sydämellä hänen tykönsä. Ota nyt Jesus edeswastaajaksi Isän tykönä, ja koska sinä wiimeisen kerran maan päällä astut Herran pöydälle, niin rukoile wielä taiwaan kuningasta, että Hän lisäisi sinulle uskoa, että sinä tulisit osalliseksi Herran Jesuksen ruumiista ja werestä, sinun sielus ylösrakennukseksi ja uskon wahwuudeksi, että olisit mahdollinen istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taiwaanwaltakunnassa ja syömään taiwaan leipää. Kuule nyt armollinen Samaritanus, ryöwäriltä haawoitetun mattustawaisen huokaus: **Minä waiwainen syntinen** j. n. e.

---

7. Rippisaarna

sairaalle, jolla on wäärä luottamus Jumalan armoon, ja jolla on niin paksu kuollut usko, ettei kuolema jaksa ryöstää häneltä sitä kuollutta uskoa.

„Älä ajattele: Jumala on ylön laupias: ei Hän rankaise minua; minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.“ Sirach 5: 6.

Tässä paikassa on Sirachi selittänyt suruttoman ja kuolleen uskon tunnustajan ajatuksia. Semmoinen armon waras ajattelee aina, että Jumala on ylön laupias, ei Hän paiskaa ketään helwettiin. Mutta Sirachi waroittaa poikaansa, ettei hänen pidä ajatteleman, että Jumala on ylön laupias. „Älä ajattele,“ sanoo Sirachi, „älä ajattele, että Jumala on ylön laupias, ei Hän rankaise minua, minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.“ Nämät Jumalan pilkkaajat ajattelewat kyllä niin, että Jumala on ylön lau-

pias. Ei hän suutu, waikka mitä tehtäisiin hänelle. Ja jos Sirachin aikana on ollut paljon armon warkaita, jotka ei ole ymmärtäneet pelätä Jumalan wihaa, kyllä niitä on wielä nytkin semmoisia armon warkaita, jotka luulewat, että Jumala on ylön laupias, ei hän paiskaa ketään helwettiin. Ja sen armon päälle he tekewät syntiä, sillä Sirachi on ilmoittanut heidän ajatuksensa; he owat Sirachin aikana jo sanoneet: „Jumala on ylön laupias, ei hän rankaise minua; minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon."

Mistäs tiedät, armon waras, että Jumala on ylön laupias, ettei hän rankaise sinua? Luuletkos, että Jumala on niinkuin yksi wanhin, joka on itse waras: semmoinen waras puolustaa lasten warkauksia ja sanoo: Ei se ole niin waarallinen. Eli luuletkos, että Jumala on niinkuin wanha huora, joka ei pidä pahana että hänen lapsensa huoraawat. Semmoinen wanha huora puolustaa lastensa huoruutta ja sanoo: „lapsen hulluudessa se on tapahtunut." Semmoiset wanhemmat, jotka itse warastawat ja huoraawat, ne kyllä owat niin laupiaat, ettei he nuhtele lapsiansa warkaudesta ja huoruudesta, waan antawat anteeksi kaikki synnit lapsillensa ilman katumusta ja parannusta, ilman tunnustamatta ja ilman anteeksi rukoilematta. Ja niitten warkaitten ja huorain lapset saawat kyllä ajatella niinkuin Sirachi kirjoittaa: wanhin on ylön laupias; ei hän rankaise minua; minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.

Mutta tämä wäärä luottamus Jumalan armoon on sangen wahingollinen; sillä moni tulee sen wäärän uskon kautta rohkiammaksi syntiä tekemään, niinkuin ne lapset, joitten wanhimmat owat itse huorat ja warkaat, owat rohkiat huoraamaan ja warastamaan. Ei suinkaan semmoiset lapset pelkää, että wanhimmat suuttuwat ja nuhtelewat heitä synnistä. Ei semmoiset huoran ja warkaan lapset tarwitse peljätä, että wanhemmat heitä huoruuden ja warkauden tähden ajawat pois talosta ja tekewät perinnöttömiksi. Semmoisten huorien ja warkaitten wanhimmaksikos sinä panet taiwaallista wanhinta? O! sinä wanha armon waras! älä ajattele että Jumala on ylön laupias; waan ajattele paremmin, että Jumala ei anna itseänsä pilkata; ajattele paremmin, että Jumala ei anna lapsiansa kaswattaa ilman kuritukseta, sillä niin on Paawali kirjoittanut kristityille: „ketä hän rakastaa, sitä hän kurittaa." Ja että se lapsi, jota ei wanhin kurita, se on äpärä: ja äpäräksi kutsutaan raamatussa kaikki armon warkaat ja kaikki kuolleen uskon haukat, jotka luottawat Jumalan armon päälle, waikka ei ole totinen katumus ja parannus koskaan tapahtunut. Sinä armon waras! et sinä ole koskaan tuntenut Jumalan wihaa ja lain kirousta; et ole koskaan ollut sen kaltaisessa katumuksessa kuin opetuslapset Jeesuksen kuoleman jälkeen, joilta oli kaikki usko ja kaikki toiwo loppunut. Etkä ole sen kaltaisessa katumuksessa ollut kuin Lutherus, joka tunsi tunnossaan, että Jumala on kowa ja ankara; että Jumala saattaa niin hywin wihainen olla kuin Hän armollinen on. Sitä tuntoa sinä olet wailla, wanha armon waras, joka luulet että Jumala on niin armollinen, ettei hän paiskaa ketään helwettiin. Älä ajattele että Jumala on ylön laupias, ei Hän rankaise minua; waan ajattele paremmin, että Jumala on kiiwas Jumala ja wanhurskas Jumala, ja ankara rankaisemaan niitä, jotka luottawat Hänen armoonsa katumattomal-

la sydämellä. Taidat sinäkin sanoa niinkuin juutalaiset, jotka eiwät uskoneet Jesuksen päälle, ne sanoiwat: „emme ole äpärät," ja „meillä on Isä Jumala." Kyllä kaiketi kaikki armon warkaat uskowat, että Jumala on heidän isänsä; mutta Jesus sanoi armon warkaille: **„Te olette siitä isästä perkeleestä."** Ja semmoiset katumattomat, kääntymättömät, sydämestä ympärileikkaamattomat ja uudestasyntymättömät uskowat Jesuksen päälle, niinkuin ewankelista ja apostoli Johannes todistaa ewankeliumin 8:30—31. Hän todistaa että ne uskoiwat Jesuksen päälle, niinkuin sinäkin uskot. Mutta mikäs usko heillä oli, koska he rupesiwat kiistelemään Wapahtajan kanssa ja wastustamaan niinkuin sinäkin wanha armon waras olet aina wastustanut kristityitä, koska he owat sanoneet sinulle totuuden. Rukoile nyt, sokia raukka, että Herra awais sokian raukan silmät näkemään mistä oikia tie menee taiwaaseen. Sinä olet kiikkunut muurin ylitse, ja katosta sinä olet tullut lammashuoneesen, mutta et owesta. Ja jos sinun tuntosi ei heräa pian ennen kun kuolema tulee katkaisemaan elämäs lankaa, niin sinun kanssas tapahtuu, niinkuin niille juutalaisille täwi, jotka uskoiwat aina wiimeiseen hetkeen asti, että Messias tulee heitä auttamaan wihollisten kynsistä, mutta Messias ei tullutkaan sentähden, että he uskoiwat wäärän messiaksen päälle, koska wihollinen oli kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsoiwat he wihollisia willihengiksi ja wääriksi profeetoiksi, niinkuin sinäkin olet kristityitä pitänyt wäärinä. Heräa nyt, surutoin armon waras, ja älä rakenna warastetun armon päälle, waan tule ensinnä katuwaiseksi ja käännä toiwosi helwettiin, niinkuin Jesuksen opetuslapset, koska Jesus oli kuollut, tuliwat

hekin turwattomiksi. Kaikki usko ja kaikki toiwo loppui, ei ollut heillä enää turwaa taiwaasen, eikä maailmaan. Heidän täytyi kääntää toiwonsa helwettiin, ennenkun he saattoiwat uudesta syntyä, ja sama armonjärjestys on wielä nytkin kaikille ihmisille, jotka tahtowat autuaiksi tulla. Koska Jumala nyt on sinun kiinniottanut ja kuolema on alkanut hampaitansa näyttämään, niin älä enään ajattele, että Jumala on ylön laupias, waan ajattele, jotta Jumala on ankara ja wanhurskas tuomari, joka etsiskelee wanhinten pahat teot lasten päälle kolmanteen ja neljänteen polween. Älä nyt wäärin käytä sakramenttiä, älä syö ja juo itsellesi tuomiota ja kadotusta, joka ilman epäilemättä tapahtuu, jos sinä menet Herranehtoolliselle wahwistamaan sitä kuollutta uskoa, joka sinun pääkallossasi on; waan rukoile paremmin, että sinulle käwisi niinkuin opetuslapsille Jesuksen kuoleman jälkeen, jotka itkiwät ja parkuiwat, koska Jumala, Jesuksen kuoleman kautta, otti pois kaikki wäärät autuuden perustukset ja herätti heidän sydämessänsä totisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Älä ajattele, että Jumala on ylön laupias, waan ajattele nyt, että Jumala niin hywin wihainen on, kuin hän armollinen on. Ja tee nyt synnintunnustus: **Minä waiwainen** j. n. e.

---

8. Rippisaarna

sairaalle, joka ei ole koskaan herännyt, mutta on kaikkena elinaikanansa, niinkuin hän itse luulee, siwiästi elänyt, eikä kellekään wäärin tehnyt, ja oma wanhurskaus on hänen autuutensa perustus.

Math. 19: 16—26. Mark. 10: 17—27. Luuk. 18: 18—27. **Kaikkia näitä käskyjä olen minä pitänyt lapsuudesta saakka.**

Näin sanoi rikas nuorukainen Jesukselle, jonka nuorukaisen mielen se siwiä perkele oli niin kääntänyt nurin, että hän luuli kaikki Jumalan käskyt pitäneensä nuoruudesta saakka. Ewangelistat owat kirjoittaneet tästä nuorukaisesta, että hän lankesi polwillensa Jesuksen eteen, ja sanoi: hywä mestari, mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin? Se kuuluu niinkuin olisi tällä nuorukaisella ollut totinen halu autuaaksi tulla. Mutta Jesus antoi tälle siwiälle miehelle semmoisen wastauksen, että hänen olisi pitänyt ymmärtämän, että hänen siweytensä ei piisaa, koska Jesus sanoi hänelle: **„Miksis minua hywäksi kutsut? Ei kukaan ole hywä, muu kuin yksi: se on Jumala.“** Ja siitä seuraa, että kaikki muut owat pahat. Mutta ei arwannutkaan tämä siwiä mies, että hän on paha, waan siweyden perkele oli jo ennen lykännyt hänelle mieleen, että hän on mielestänsä hywä ja että hän on kaikki käskyt pitänyt nuoruudesta saakka.

On se ollut wanha pakanallinen usko, että siwiät tulewat autuaaksi; mutta kristityillä ei ole koskaan sitä uskoa ollut, että siwiät tulewat autuaaksi; waan pakanat, jotka ei ole koskaan synnin tuntoon heränneet, niin niillä on aina se wäärä usko ollut, että siwiät tulewat autuaaksi. Ja sama usko oli myös Pilaatuksella ja Nikodeemuksella, ja tällä nuorukaisella. Ei se ole niin suuresti ihmeteltäwä, että kastamattomilla pakanoilla on semmoinen usko, että siwiät tulewat autuaaksi, mutta se on ihmeellisempi, että muutamilla kastetuilla pakanoilla on sama usko, että siwiät tulewat autuaaksi. Koska muutamat meidänkin aikana uskaltawat sanoa: „minä olen joka miehelle tehnyt oikein, jos Jumala minua tuomitsee, niin Hän on wäärä tuomari.“ Ja muutamat sanowat: „enemmän minä olen tehnyt hywää kuin pahaa.“ Tässä on oma wanhurskaus melkein korkialle noussut. Ja semmoinen on nyt Jumalan lasten päällekantaja, joka pitää itsensä hywänä ja muut pitää hän wääränä. Semmoinen paiskaa kristityt kattilaan ja itse seisoo kannen päällä. Astu nyt esiin siwiä perkele ja oman wanhurskauden palwelija, joka olet kaikkia käskyjä pitänyt nuoruudestasi saakka. Oletkos nyt walmis astumaan ijankaikkisuuteen, tekemään tiliä Jumalan tanssa, koska sinä olet niin pyhä ja hurskas, koska et ole kellenkään tehnyt wäärin, etkä ole lähimmäistäsi wastaan rikkonut, mutta enemmän olet tehnyt hywää kuin pahaa. Warmaankin nyt tulet saamaan Jumalalta hywän palkan, kun niin paljon hywää olet tehnyt? Sinä sanot: „Ei omatunto soimaa minua mistäkään.“ Sen minä myös uskon, että nukkunut omatunto ei soimaa, mutta kiittää. Sinä sanot: „Tulkoot nyt naapurit sanomaan, jos minä olen kellekkään wäärin tehnyt.“ Mutta odota wielä wähän aikaa, sikki kuin tulet ijankaikkisuuteen. Kuka tietää mitkä naapurit silloin tulewat sinulle ilmoittamaan wääryyttäsi.

Se on kyllä surkia ja walitettawa asia, että keskellä kris-

tikuntaa pitää löytymän siwiöitä pakanoita, jotka eiwät tiedä mitään synnistä, ja se on kuitenkin pääasia meidän kristillisyydessämme, että synti pitää synniksi tunnettaman. Mutta tässä seurakunnassa on wielä paljon niitä, joilla ei ole syntiä katumisen wertaa, ja niillä on wielä se wanha pakanallinen usko, että „**siweys palkitsee itsensä ja tullee wielä laweammalta palkituksi.**" Ompa kumma, että siweys palkitsee itsensä. Kukas nyt on siwiästi elänyt? Pilaatus warmaankin, joka pesi itsensä puhtaaksi wiattomuuden wesimaljassa. Nikodeemus toinen, joka piti uudesta syntymistä mahdottomana wanhalle ihmiselle ja tämä rikas nuorukainen kolmas, joka sanoi Jesukselle: „**Kaikkia näitä käskyjä olen minä pitänyt hamasta minun nuoruudestani.**" Ja tämä nuorukainen oli niin nöyrä, että hän lankesi polwillensa ja rukoili Jesusta. Warmaankin hänen olisi pitänyt saaman semmoisen wastauksen, että hän pääsee ijankaikkiseen elämään. Muttei wielä riittänyt hänen siweytensä, yhtä oli hän wielä wailla. Ja tämä yksi puuttuu wielä sinultakin, sinä siwiä ihminen. Se yksi on tämä: Sinun pitää ottaman risti päällesi ja seuraamaan Kristusta. Tämä yksi on sinullakin tekemättä, sinä kuolewainen ihminen, joka et ole wielä kantanut yhtäkään lastunkappaletta Jesuksen rististä, mutta perkeleen ristiä olet wälistä kantanut. Maksakoon nyt siweyden perkele sinulle palkan, koska sinulla on hywä omatunto, joka ei soimaa sinua mistäkään synnistä eli wäärydestä. Luultawasti nyt se wäärä hywä omatunto kiittää sinua, että sinä olet enemmän tehnyt hywää kuin pahaa. Sinä olet ensinnä tehnyt joka miehelle oikein, jonka tähden Jumala tulee wääräksi tuomariksi, jos Hän sinua tuomitsee.

Toiseksi olet sinä tehnyt enemmän hywää kuin pahaa, jonka edestä sinä tulet saamaan hywän palkan Jumalalta. Oletpa sinä ansainnut paljon hywää Jumalalta. Ja nyt sinä saatat sanoa: „minä kiitän sinua, Jumala, etten ole niinkuin muut ihmiset, wäärä, ryöwäri, huorintekijä, eli niinkuin tämä puplikaani." Mutta muista nyt, että puplikaani löi rintojansa ja huokasi. Jos sinäkin heräisit, niin sinäkin rupeaisit huokaamaan niinkuin puplikaani ja olisit likempänä taiwaanwaltakuntaa. Sinä saattaisit sen huokauksen kautta mennä kotia hurskaampana kuin fariseus. Mutta waro nyt itseäsi, ettet mene raatamaan Jesuksen ruumista, koska sinä menet katumattomana Herranehtoolliselle. Kuitenkin annetaan sinullekin armonwälikappaletta, koska Juudallekin annettiin. Warmaankin sinä menet Herranehtoolliselle oman wastauksesi päälle, ja koska sinä olet siwiästi elänyt niinkuin Pilatus ja Nikodeemus, niin sinun synnintunnustuksesi olisi näin kuuluwa: „Minä waiwainen siwiä ihminen, joka olen siwiöistä wanhemmista syntynyt ja wielä sittenkin olen kaikkena elinaikanani siwiästi elänyt, ja olen kaikkia näitä Jumalan käskyjä hamasta minun nuoruudestani pitänyt, tunnustan sinun edessäsi, pyhä ja wanhurskas Jumala, että minä olen rakastanut Jumalaani kaikesta sydämestäni ja minun lähimmäistäni niinkuin itseäni. Sinun pyhiä käskyjäsi wastaan en ole koskaan rikkonut, enkä ole ijankaikkista kadotusta ansainnut, jos Sinä tahdot tuomita minua ansioni jälkeen. Mutta minä sanon sinulle, että jos sinun tuntosi heräisi, niin sinun täytyisi tulla suurimmaksi syntiseksi maan päällä, niinkuin Paawali, ja sitten sinun täytyisi lukea sinun synteisi tunnustus näin: **Minä waiwainen syntinen ihminen** j. n. e.

9. Rippisaarna

wanhoille, joista muutamat owat heränneet, muutamat owat uskowaisia ja muutamat suruttomia.

2 Mos. 12: 45. **„Ei yhdenkään muukalaisen pidä siitä syömän."**

Koska Israelin lapset pakeniwat pois orjuuden huoneesta, söiwät he pääsiäislampaan, Jumalan asetuksen jälkeen, happamattoman leiwän ja katkerain ruohoin kanssa, niinkuin Herra oli Mooseksen kautta käskenyt. Tämä pääsiäislammas oli Jumalalta asetettu sakramentiksi eli muistoksi Israelin lapsille, kuinka ihmeellisesti Jumala oli pelastanut heidän pakanallisesta orjuudesta. Kun pakanat rupesiwat ajamaan Israelin lapsia ulos huoneistansa, silloin piti Israelin lasten syömän pääsiäislampaan happamattoman leiwän ja katkerain ruohoin kanssa. Mutta tämä pyhä ateria oli ainoastansa Israelin lapsille asetettu. Sentähden sanoi Herra: ei yhdenkään muukalaisen pidä siitä syömän. Ja siitä Herran sanasta me kuulemme, etteiwät pakanat saa syödä pääsiäislammasta.

Pyhä Paawali sanoo: Meidän edestämme on myös pääsiäislammas uhrattu, nimittäin se wiatoin Jumalan karitsa, joka pois ottaa maailman synnit. Ja niistä Paawalin sanoista ymmärretään että pääsiäislammas oli niinkuin Jumalan karitsan esikuwa. Ja niinkuin Mooseksen aikana kiellettiin muukalaisia syömästä pääsiäislammasta, niin kiellettiin myös ensimmäisten kristittyin aikana pakanat syömästä Herranehtoollista, nimittäin sillä tawalla, ettei ole ensim-

mäiset kristityt laskeneet pakanoita Herranehtoolliselle, eikä ole pakanat tahtoneetkaan Herranehtoollisesta osallisiksi tulla, niinkuin nytkään eiwät muutamat pakanat tahdo ripille käydä kristittyin kanssa. Mutta muutamat pakanat tulewat silloin mahdollisiksi rippiwieraiksi, kun joku pakanallinen pappi tulee heille jakamaan Herranehtoollista. Mutta muutamat pakanat eiwät tule ollenkaan Herranehtoolliselle, sillä he tuntewat ettei sowi heidän senkaltaisella jumalattomalla elämällä käydä Herran ehtoolliselle. He pelkääwät että waiwa tulisi tunnon päälle, jos he joutuisiwat sillä tekemään parannuksen lupauksia. He rakastawat heidän epäjumaliansa niin paljon, etteiwät he raski niistä luopua, ja sentähden sanowat he itsensä mahdottomiksi. Ja minkä tähden Jumala kielsi muukalaisia syömästä pääsiäislammasta? Sentähden Jumala kielsi, että se on pyhä ateria, jota ainoastansa Israelin lapset saattawat oikein nautita, nimittäin ne Israelin lapset, jotka todella lähtewät matkaan palwelemaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin Jumalaa, sillä pakanat eiwät tunne sitä oikiata Israelin Jumalata, koska muutamilla on nautahärät Jumalana, muutamilla hewoiset on parhaana Jumalana, ja muutamilla on joku naaraspiru Jumalana, niinkuin esimerkiksi Efesiläisten Diana, ja muutamilla on lohikäärme Jumalana, esimerkiksi Baabelissa Danielin aikana. Se oli Baabelin portto, joka piti lohikäärmeen Jumalana, mutta paras Jumala, jota muutamat pakanat palwelewat, on se wiina-Jumala, johonka juopumuksen kuwa on maalattu, nimittäin mies maassa kahareisin wiinatynnörin päällä, wiinalasi kädessä. On myös muutamilla pakanoilla kauppa-Jumala, jonka kuwa on maalattu mieheksi, jolla on harawa

kädessä ja kaksi käärmettä harawan ympäri. Nämät owat ne Jumalat, joita pakanat palwelewat.

Mutta Israelin lapset palweliwat Abrahamin, Isakin ja Jakobin Jumalata. Ja koska nyt Israelin lapset Moseksen johdatuksen kautta, lähtiwät ulos orjuuden huoneesta, silloin heidän piti syömän pääsiäislampaan katkerain ruohoin kanssa, joka merkitsee, että katkeralla mielellä he lähtewät matkaan, koska ei ainoastansa omat synnit tule raskaaksi heidän tuntonsa päälle, mutta myös pakanat heitä wihaawat ja ajawat ulos huoneistansa sentähden että pakanoille on tullut suuri rangaistus Israelin lasten tähden. Ensiksi on suuri pimeys tullut pakanoille, ettei he näe enää kahta sormea eteensä, mihinkä he waeltawat. Mutta Israelin lapsille paistaa armonaurinko kirkkaasti. Tämä surkia pimeys on kyllä itsestänsä suuri rangaistus pakanoille, mutta ei ne sentähden tee parannusta, waan paatumus tulee suuremmaksi, jota enemmän Jumala heitä rankaisee. Yksi rangaistus on se, että kirkas elämänwesi muuttuu wereksi, etteiwät pakanat saata sitä juoda. Se merkitsee, että pakanat owat tallanneet Kristuksen werta jalwoillansa ja wuodattaneet kristittyin werta hamasta sen wanhurskaan Abelin werestä. He owat imeneet Israelin lasten hien ja waiwan, sentähden elämänwesi muuttuu heille wereksi, sillä he ei saata sitä juoda; ja se wesi pitää polttaman heidän tuntoansa ijankaikkisesti. Ei pakanat saata nauttia Kristuksen werta, sentähden owat he poijes Herranehtoolliselta.

Yksi rangaistus pakanoilla on sammakot, jotka merkitsewät hengellistä laiskuutta ja hitautta heidän sydämmissänsä. He luulewat että he hyppäämisellä pääsewät taiwaanwaltakuntaan. Yksi rangaistus on täitten paljous, sillä waikka pakanat owat koreat, niin juoksewat kuitenkin täit heidän waatteidensa päälle, ja ne täit imewät pakanain werta heidän likaisuutensa tähden, etteiwät he wiitsi korjata itseänsä. Ja heinäsirkat myös syöwät heidän wiljansa maasta, ettei heidän waiwastansa tule yhtään siunausta; sillä kaikki mitä ahneuden perkele kokoo, sitä kunnian perkele hajoittaa. Rakeet satawat taiwaasta ja pilaawat heidän peltonsa; sillä pakanain kyyneleet putoowat niinkuin rakeet kaljaman päälle. Ne kyyneleet eiwät ole muut kuin käärmeen kyyneleet, eiwät ne ole katumuksen kyyneleet, jotka putoowat Jesuksen jalkain päälle. Pakanain kyyneleet pilaawat sitä hengellistä peltoa. Kaikki nämät waiwat tulewat pakanoille rangaistukseksi; mutta jota suurempi waiwa tulee, sen enempi he paatuwat. Wiimeinen waiwa teki pakanat niin hirmuisiksi, että he ajoiwat Israelin lapset ulos heidän huoneistansa ja ajoiwat heitä takaa punaiseen mereen asti. Mutta se on ihmeellistä, että pakanat rohkeniwat astua punaiseen mereen. Punainen meri merkitsee Kristuksen werta, jonka kautta Israelin lapset tulewat pelastetuiksi. Mutta pakanat myös uskowat pääsewänsä taiwaaseen Kristuksen weren kautta. Se oli hulluinta työtä, mitä pakanat owat tehneet, jos he olisiwat pysähtyneet punaisen meren rannalla ja sanoneet: emme me pääse poikki punaista merta, waikka Israelin lapset pääsewät. Mutta rietas teki pakanat niin hulluiksi, että he rohkeniwat astua punaiseen mereen, jossa he hukkuiwat. Siinä nyt seitsemän sielua uiwat punaisen meren aalloista. Juuri se pakanain kuollut usko, että he tulewat Kristuksen weren kautta pelastetuiksi niin hywin kuin katuwaiset ja uskowaisetkin, se paka-

nain usko tulee heille kuolemaksi. Älkäät uskoko te surutto=mat ja kääntymättömät pakanat, että te tulette Kristuksen weren kautta pelastetuiksi, sillä te hukutte punaisen meren aaltoihin, mutta Israelin lapset tulewat Kristuksen weren kautta pelastetuiksi.

Astukaat rohkiasti punaiseen mereen, te Israelin lap=set, te pääsette kuiwin jaloin poikki meren. Te pääsette pian weisaamaan Herralle woiton wirttä toisella puolen merta, koska näitte kuinka wihollisset hukkuiwat punaisen meren aal=loissa, joitten kautta te olette pelastetut kuolemasta.

Israelin lapset owat kyllä ihmeellisellä tawalla päässeet poikki punaista merta, ja owat silloin weisanneet woiton wirttä Herralle, ja olisiwat kyllä olleet iloiset ja autuaat, jos he olisiwat kostuneet siihen luwattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa wuotaa, mutta heille tuli kärsimättömyys, koska heidän piti waeltaman tämän maailman korwessa, kussa niin paljon kiusauksia tuli: wälistä ei ollut wettä mieltä myöten, wälistä tuliwat Egyptin lihapadat mieleen, wälistä käärmeet pistiwät että he jo rupesiwat paisumaan; enin osa nuoresta wäestä sekaantui huoruuteen, jonka synnin tähden surmat=tiin neljäkolmattakymmentätuhatta. Tämän kärsimättömyy=den tähden kuoli enin osa Israelin lapsista korwessa, ja ai=noastansa harwat uloswalitut, jotka kilwoitteliwat uskossaan loppuun asti, pääsiwät luwattuun maahan. Ja niin on wielä nytkin tapahtunut, sillä kaikki, jotka owat jo todella lähteneet matkaan palwelemaan Abrahamin, Isakin ja Ja=kobin Jumalata, olisiwat kyllä saattaneet ilolla kuolla, jos he olisiwat Kristuksen weren kautta tulleet armoitetuiksi. Mutta kärsimättömyys tahtoi usein waiwata heitä, koska hei=

dän piti waeltaman tämän maailman korwen läpi; muuta=mat wäsyiwät tien päälle, ja kuoliwat korwessa, koska lihan himo syttyi nuorella wäellä. Niin Israelin lapsille tuliwat lihan himot wäkewiksi, samoin tälläkin ajalla tulee lihan hi=mo woimalliseksi ja silloin tulee halu päästä takaisin. Ja niinkuin Israelin lapset rupesiwat huoraamaan pakanain kanssa, niin owat ihmiset täälläkin alkaneet huoraamaan, ja sentähden harwat jaksawat kilwoitella loppuun asti. Ne harwat sielut, jotka wielä jaksawat kilwoitella, saawat nyt surkeudella ja mielikarwaudella katsella niitä raukkoja, jotka owat pois langenneet kristillisyydestä ja menneet hengelliseen kuolemaan.

Te harwat sielut, jotka olette wielä kilwoittelemassa teidän kalliimmassa uskossanne, ei auta teidän lakata kilwoit=telemasta, waikka kaikki muut heittäisiwät. Walwokaat waan niin ettette tekin kuole tien päälle, niinkuin monta teidän mat=kakumppaleistanne owat wäsyneet ja kuolleet. Pyrkikäät ja kilwoitelkaat, huutakaat ja kolkuttakaat sille patsaalle, joka on Kristus, ja jos käärmeet pistäwät, niin katsokaat waski=käärmeen päälle, jonka Moses ylensi korwessa ja rukoilkaat sitä suurta ristinkantajaa, että Hän nostaisi wäsyneet kädet ja wahwistaisi nääntyneet polwet, että te pääsisitte näkemään Kaanan luwatun maan, jossa wiinaa ja rieskaa wuotaa. Kuule Sinä, suuri Israelin paimen, wäsyneitten matkamies=ten huokaus!

---

10. Rippisaarna

wanhoille, joissa on suruttomia, heränneitä ja uskowaisia.

Mutta näin pitää teidän syömän pääsiäislammasta: teidän pitää oleman wyötetyt kupeista ja kengät jaloissanne, ja sauwa kädessänne, ja pitää syömän sen niinkuin matkaan kiiruhtawaiset, se on Herran pääsiäinen. 2 Mos. 12: 11.

Siihen aikaan, koska Jumala Mosekseen kautta pelasti Israelin lapset pakanallisesta orjuudesta, asetti Hän pääsiäislampaan niinkuin muistoksi siitä suuresta armosta, kuin Herra heidän pelasti pakanallisesta orjuudesta, ja alkoi heitä johdattamaan siihen luwattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa wuotaa. Herra käski heidän olla walmiit matkaan, koska heidän piti syömän pääsiäislammasta. Niin piti myöskin rippiwieraan, joka nautitsi pääsiäislammasta, joka on uhrattu meidän edestämme, nimittäin Jumalan karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, jonka esikuwaus ensimmäinen pääsiäislammas oli, niin rippiwieraan, sanon minä, pitää oleman walmis lähtemään pois tästä orjuuden huoneesta, jossa pakanat owat pakottaneet häntä orjuuteen, ja monella tawalla häntä rasittaneet, pilkanneet ja ylönkatsoneet. Rippiwieraan pitää oleman walmiin lähtemään pois tästä maailmasta. Ja samoin kuin pääsiäislammas oli Israelin lapsille wiimeinen ateria siinä pakanallisessa maassa, niin pitää myös se hengellinen pääsiäislammas eli Herranehtoollinen oleman niinkuin wiimeinen ateria tässä orjuuden huoneessa, eli tässä katoowaisessa maailmassa. Ihmisen pitää oleman walmis lähtemään siihen luwattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa wuotaa. Hänen pitää sanoman hywästi maailmalle ja kääntämän toiwonsa siihen luwattuun maahan.

Nuorten ja wanhain pitäisi ajatteleman, että he owat matkustawaisia ijankaikkisuuteen, koska he syöwät pääsiäislammasta. Mutta paratkoon Jumala, ei kaikki wanhatkaan ole walmiit lähtemään pois maailmasta, koska he menewät Herran pyhälle ehtoolliselle. Muutamat wanhat owat niin maailmassa kiini, etteiwät he ajattelekaan että tämä on wiimeinen ateria maailmassa. Rietas tietysti lupaa heille lisää armon aikaa, koska eiwät he ole wielä aikoneet walmistaa itseänsä pitkälle matkalle. Niillä taitaa olla hauska maailmassa, koska he walmistamattomana menewät kuolemata wastaan tämän maailman lawialla tiellä. Muutamat wanhat uskaltawat wielä sanoa Mosekselle, joka Herran käskyn jälkeen kehoittaa heitä matkustamaan Herran pelwossa: „sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä," waikka suurin osa kansasta hyppelee kultawasikan ympärillä ja kehoittaa Jumalaa wihaan, niin että Hän aikoo häwittää koko kansan. Niin sanowat muutamat: „koko kansa on pyhä, kaikki owat kristityitä; ei Moseskaan ole parempi muita." Mutta älkäät sanoko niin, te wanhat pakanat, että koko kansa on pyhä. Jos te olisitte Sinain wuorella, kuuntelemassa mitä Jumala sanoi Mosekselle, että semmoinen kansa pitäisi häwitettämän, wähemmin te sanoisitte että koko kansa on pyhä. Warokaat itseänne, te Mosekseen wastustajat, ettette pian mene eläwänä helwettiin, kun tämä tirottu maa halkeaa teidän jalkainne alla. Ja semmoisetkin ylpiät henget syöwät pääsi-

äislammasta ja pilkkaawat Jumalaa jumalattomalla elämällä. Muistakaat, että murhan enkeli tuli Moseksen aikana tappamaan esikoiset kaikkein pakanain huoneissa, joissa pääsiäislampaan sowintoweri ei ollut owen päälle priskoitettu. Murhan enkeli ei tohtinut tulla niihin huoneisiin, joissa hän näki sowintowerta owen ulkopuolella. Jumala oli sallinut, että murhan enkeli saa tappaa pakanoita, mutta murhan enkeli pelkää karitsan wertä; ei hän tohdi tulla niihin huoneisiin, joissa Jumalan karitsan weri on priiskotettu sydämen owen pihtipieliin. Te Israelin lapset, jotka tänä päiwänä olette kokoontuneet tähän huoneesen syömään pääsiäislammasta eli Herranehtoollista, olettekos nyt wyötetyt kupeilta ja walmiit lähtemään pitkälle matkalle, palwelemaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin Jumalata ja hakemaan sitä luwattua maata, josta rieskaa ja hunajata wuotaa? Olettekos nyt walmiit lähtemään pois tästä pakanallisesta orjuudesta ja tästä surun laaksosta, jossa pakanat waatiwat teitä orjuuteen, ja rasittawat teitä armottomasti, ja wiimein ajawat teidät ulos huoneistanne; pilkkaawat, wihaawat ja wainoowat teitä teidän uskonne tähden, että te menette palwelemaan teidän isäinne Jumalaa? Ajatelkaapa, että tämä on wiimeinen ateria tässä kuolewaisuuden maassa, kuinka te sitten olisitte walmiit astumaan taiwaanwaltakuntaan ja istumaan pöytään Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa, ja syömään taiwaan leipää ja juomaan eläwän wiinapuun hedelmästä. Pian tulee matka teille, jotka olette niinkuin muukalaiset tässä maailmassa ja wieroitetut maailman ilosta ja hekumasta, olette niinkuin oudot ja ulossuljetut heidän huoneistansa. Olkaat nyt walmiit lähtemään pois, koska käsky tulee. Ja muistakaat kuinka aurinko on paistanut teille, koska pakanoilla pimeys oli; muistakaat kuinka Jumala on ennen jo johdattanut teitä poikki punaisen meren kuiwin jaloin, ja on wielä johdattawa teidän siihen luwattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajata wuotaa, jos te jaksatte kilwoitella loppuun asti. Kuule, Israelin Jumala.

---

11. Rippisaarna

wanhoille, joista muutamat owat pensiät eli nukkuwaiset kristityt, eli taitawat neitset, jotka makaawat yhdessä tyhmäin kanssa, ja muutamat tyhmät, joilla ei ole öljyä lampussa, elikkä armon warkaat, jotka owat kerran heränneet ja armon merkkiä tunteneet, waan owat jälleen kuolleesen uskoon wajonneet.

Silloin (nimittäin wiimeisen ajan edellä) pitää taiwaan waltakunta oleman kymmenen neitseen kaltainen, jotka ottiwat lamppunsa ja meniwät ulos ylkää wastaan. Mutta wiisi heistä oli taitawaa ja wiisi tyhmää. Ne tyhmät ottiwat lamppunsa, eiwätkä ottaneet öljyä myötänsä. Math. 25: 1—3.

Koska meidän wapahtajamme puhui wiimesen ajan merkeistä opetuslapsillensa, esitti Hän myös tämän merkillisen wertauksen kymmenestä neitsyestä. Tämä wertaus osottaa minkäkaltainen kristillisyys on olewa wiimeisen ajan edellä. Me tiedämme kirkkohistoriasta, että ensimmäinen kristillisyys on ollut eläwä. Silloin oliwat kristityt todella

hartaita. He etseiwät pelwolla ja wapistuksella kuinka he autuaiksi tulisiwat. Heillä oli silloin yksi sydän ja yksi sielu; he oliwat koossa rukouksissa ja leiwän murtamisessa. Ei silloin ollut riitaa kristittyin wälillä. Mutta apostolitten kuoleman jälkeen alkoiwat muutamat riitelemään opin päältä, ja tämä eripuraisuus ja eriseuraisuus hajoitti kristityitä moneen lahkokuntaan ja eri seuroihin. Kuitenkin loppui tämä keskinäinen ritta aina, koska waino tuli, ja he saattoiwat wielä ilolla antaa henkensä ja werensä Kristuksen tähden. Mutta koska waino loppui, tuliwat he kaikki uneliaiksi ja makasiwat. Kuitenkin oli wielä muutamia, ehkä harwoja sieluja, jotka heräsiwät synnin unesta niin pian kuin huuto tuli, eli koska joku sanoma tuli, että waino taas tulee. Sillä ensimäiset kristityt odottiwat aina Jumalan pojan tulewan pian tuomitsemaan maailmaa ja kostamaan heidän wertansa maan päällä sekä pelastamaan uskowaisia maailman waiwoista. Ja he olisiwat ilolla ottaneet wastaan yljän, sillä waikka he rauhan aikana makasiwat yhdessä tyhmäin kanssa, syttyi kuitenkin uskon lamppu palamaan niin pian kuin huuto tuli, eli kuoleman sananſaattaja. Tyhmät myös heräsiwät, kun huuto tuli, mutta heillä ei ollut öljyä lampussa, ei he jaksaneet uskoa, ja sentähden he alkoiwat anomaan öljyä wiisailta, sanoen: „Antakaat meille teidän öljystänne, sillä meidän lamppumme sammuwat.“ Mutta taitawat wastasiwat: „Ei suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi.“

Mutta tämä wertaus ei kuulu ainoastansa ensimäisille kristityille, waan joka aika ja joka paikassa, kussa oikea kristillisyys on ilmestynyt, on aina ensimäisessä heräyksessä löytynyt suuri hartaus ja suuri halu autuaaksi tulla; mutta pian aina loppuu se ensimmäinen rakkaus. Kristityt lankeawat wähitellen penseyteen ja walwomattomuuteen ja silloin löytyy niitten seurassa armon warkaita, jotka owat kerran heränneet ja armon merkkiä tunteneet, mutta owat sitten jälleen panneet maata, rakentaen autuutensa toiwon niiden ensimmäisten armon merkkein päälle. Mutta eiwät he ole sentähden uudesta syntyneet, waan he owat ottaneet Jumalan ennättäwäisen armon uuden syntymisen armoksi, ja luulewat niin muodoin että he owat uudesta syntyneet, waikkei ole tunto herännyt sinne asti, että maailman kunnia olisi kuoleman haawoja saanut. Semmoiset armon warkaat eiwät ole häpiällisiä töitä tunnustaneet, eikä he ole lähimmäistään sowittaneet. He owat tarttuneet kunniaan ja risuaidan taa, jota he eiwät ole purkanneet, eiwätkä tuntoansa puhdistaneet. Mutt usko heillä on wahwa kuin paasi, waikka semmoiset eiwät sowi kristittyin joukkoon.

Semmoisille armon warkaille tulee aina hätä, koska huuto tulee eli koska kuolema alkaa heidän uskottomia sydämmiänsä pusertamaan; he katsowat silloin kristittyin päälle, kutsuwat kristityitä tykönsä ja sanowat: antakaat meille teidän öljystänne, sillä meidän lamppumme sammuwat. Mutta mitäs se auttaa, että katsowat silloin kristittyin päälle, kun wiisailla neitsyillä ei ole enemmän öljyä, kuin tuskin sen werran, että heidän lamppunsa syttywät palamaan, koska huuto tulee. Ei niillä ole mitään antamista, jotka makaawat sekaisin tyhmäin kanssa. Tämä paikka ei ole taitawille kiitokseksi, waan häpiäksi ja soimaukseksi pantu. Ja nyt näkyy olewan se aika, että taitawat ja tyhmät makaawat. Eiwät

taitawat oikein walwo, koska tyhmät saawat niin rauhassa nukkua. Eikä ulkonaisesti oletaan niin suuri eroitus nukkuwaisen kristityn ja nukkuwaisen armon warkaan wälillä. Mutta waikka tämä eroitus ei ole suurempi kuin hiuskarwa ulkonaisen muodon jälkeen, on kuitenkin tämä eroitus armon warkaan ja kristityn wälillä niinkuin se suuri juopa Abrahamin ja rikkaan miehen wälillä. Ja se eroitus tutaan siitä, että taitawilla on öljyä lampussa, mutta tyhmillä ei ole. Katsokaa nyt armon warkaat, kuinka teille käypi, koska huuto tulee. Teidän lamppunne sammuwat, koska kuolema tulee. Koska wahwaa uskoa parhaiten tarwitaan, silloin se puuttuu. Kyllä te silloin katsotte kristittyin päälle ja kysytte heiltä neuwoa ja sanotte: Eikös teillä ole öljyä antaa? Mutta ei niillä ole mitään antamista, koska taitawat makaawat tyhmäin kanssa. Tuskin heillä on sen werran öljyä, että heidän lamppunsa syttywät palamaan, koska huuto tulee. Ja kuinkas luulette taitawat neitset, jotka olette walmistaneet lamppujanne wastaanottamaan ylkää? Onkos teillä nyt öljyä lampussa, wai oletteko niin raskaasti nukkuneet, että kaikki öljy on tippunut maahan? Kyllä minä uskon, että teillä on ollut öljyä, koska te olette walmistaneet teidän lamppunne. Mutta jos te olette nukkuneet ylön kauwan tyhmäin kanssa, niin saattanut on pian tapahtua, että öljy on wuotanut pois. Älkäät enään nukkuko tyhmäin kanssa, waan noskaat ylös ja katsokaat, jos öljyä on lampussa, sillä pian tulee huuto, pian tulee se aika, että teidän pitää nouseman; kaikki te olette nähneet wiimeisen ajan merkit, pian tulee loppu, pian tulewat wieraat taiwaasta katsomaan, missä siiwossa Jesuksen morsian on. Ja ne morsius-piijat, jotka silloin owat

walmiit wastaanottamaan ylkää, Hänen kanssaan menewät karitsan häihin. Siellä he hyppääwät kultalattian päällä ja iloitsewat yljän ja morsiammen katsannosta; mutta tyhmät jääwät seisomaan ulkopuolelle, ja siellä he huutawat owen takana: Herra awaa meille owi. Mutta Hän on sanowa: menkäät pois, en minä tunne teitä. Ne harwat sielut, jotka nyt owat walmiit wastaanottamaan ylkää, kumartakoot sydämmensä armoistuimen eteen, ja rukoilkaat, että Hän, se taiwaallinen ylkä, antaisi heille anteeksi heidän uneliaisuutensa ja antaisi heille woimaa, että he jaksaisiwat tästedes paremmin walwoa, että heillä olisi öljyä lampussa, koska hän tulee. Kuule sinä köyhän morsiammen taiwaallinen ylkä katuwaisten huokaus: **Minä waiwainen syntinen ihminen** j. n. e.

---

12. Rippisaarna

wanhoille, joilla on Jumalan armon tunteminen.

Lukekaat meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys teidän autuudeksenne. 2 Pietar. 3: 15.

Tässä paikassa kirjoittaa Pietari kristityille, että heidän pitää lukeman meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksensa, koska Hän on niin pitkämielinen ollut, ettei hän ole rangaissut heitä heidän ansionsa jälkeen. Ei ainoastansa silloin, koska he wielä pakanat oliwat, ole Kristus ollut niin pitkämielinen, että Hän on odottanut heidän

parannustansa, mutta myös jälkeen, koska he tuliwat kristitityksi ja Jumalan lapsiksi, on se armollinen Wapahtaja ollut niin pitkämielinen, että Hän on antanut heidän elää, waikka he niin monessa paikassa owat olleet huikentelewaiset. Tämän pitkämielisyyden owat kristityt saaneet koetella ja Pietarin kirjoituksen jälkeen pitäisi heidän lukeman tämä pitkämielisyys autuudeksensa, koska he näkewät ja tuntewat kuinka kärsiwällinen ja pitkämielinen Hän on, kun ei Hän ole rangaissut heitä ansionsa jälkeen.

Jos nimittäin Herra tuomitsisi kristityitä ansionsa jälkeen, niin ei yksikään kristitty tulisi autuaaksi. Sen tuntewat kaikki kristityt, jotka owat walwomassa; he tuntewat kuinka paljon syntiä ja pahuutta heissä on; he tuntewat että he olisiwat jo aikaa hukkuneet, jos se armollinen Wapahtaja ei olisi odottanut heidän parannustansa. Mutta meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden tähden owat he saaneet elää siihen päiwään asti, että he owat tulleet tuntemaan kuinka suloinen Herra on. He owat tulleet tuntemaan mikä synti on ja mikä armo on. Jos he jaksaisiwat niin walwoa ja kilwoitella heidän kalliimmassa uskossansa, ettei maailma, perkele ja oma liha ryöstäisi heidän uskoansa ja ahdistaisi heitä pois Kristuksesta, niinkuin muutamat owat jo langenneet epäuskoon ja epäilyksiin, jonka kautta wihollinen on saanut heidät pyörtämään maailmaan ja maailman kautta kadotukseen. Oma wanhurskaus on wäsyttänyt monta ja ahdistanut pois Kristuksesta, waikka nyt nähtäwä on, että kaikki, jotka palaawat maailmaan, ne maailman murheen tähden hukkuwat ja täytywät wiimein tuomita itsensä, ettei heillä ole toiwoakaan paremmasta elämästä.

Erinomattain pitäisi wanhoilla oleman kiire pyörtämään pois maailmasta. Mutta tässä on monta, jotka seisowat haudan partaalla eiwätkä wielä ole kurkistelleet hautaan, katsowat maailmaan ja luulewat, että Herra on niin pitkämielinen että Hän antaa heidän wielä elää monta kymmentä ajast'aikaa, waikka he owat jo ruumiin puolesta niin awuttomiksi tulleet, etteiwät he saata enää nautita tämän maailman huwitusta. Semmoiset wanhat owat niin lujasti tarttuneet maailmaan, etteiwät he pääse siitä irti, ei tässä eikä tulewaisessa maailmassa. Ne lukewat Jumalan pitkämielisyyden itsellensä autuudeksi, mutta ne lukewat wäärin, sillä ei Jumala anna itsiänsä pilkata. Jumala tosin odottaa heidän parannustansa, mutta ei ole kristityillä toiwoa semmoisista, että he paranewat, koska eiwät he ole etsikko-aikaansa tunteneet. Niistä on kirjoitettu Raamatussa: Joka on paha, se tulkoon wielä pahemmaksi, ja joka ei parane, se pahenee. Semmoisille wanhoille on Herra puhunut Hesekielin 14. Näin sanoo Herra: Kuka ihminen Israelin huoneesta riippuu sydämmessänsä epäjumalissansa ja pysyy lujana wäärytensä pahennuksessa ja tulee profeetan tykö, niin tahdon minä Herra wastata hänelle niinkuin hän ansainnut on. Joskin nuoret luottawat nuoruuteensa ja riippuwat kiinni maailmassa ja tahtowat nauttia tämän maailman hywyyttä sentähden etteiwät he suruttomuudessansa tiedä parempaa iloa hakea, niin ei wanhoilla ole mitään minkä tähden heidän pitäisi maailmaa rakastaman. Heillä on tiettäwästi kuolemaiwan likellä, heillä on jo toinen jalka haudassa, eiwätkä pääse siitä mihinkään pakenemaan. Heidän täytyy pian wajota siihen pimiään hautaan, josta ei yksikään ole päässyt

palajamaan. Semmoiset suruttomat wanhat warastawat armoa Jumalalta ja he luulewat ettei Jumala heitä helwettiin heitä. Mutta semmoinen usko on Jumalan pilkkaamista ja he saawat lopun kauhistuksella.

Mutta ne harwat sielut, jotka tuntewat kuinka suuri armo se on, että Jumala on ollut niin pitkämielinen ja kärsiwällinen heidän kanssansa, että hän on odottanut heidän parannustansa siihen asti, että walkeus rupesi koittamaan ylhäältä walkeuden isältä, että he saiwat nähdä mistä tie menee taiwaaseen. Ne saawat lukea meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksensa; sillä jos tamä walkeus ei olisi tullut maailmaan, olisimme me kaikki kadotetuksi tulleet. Lukekaat nyt meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys teidän autuudeksenne; Hän kun on ollut niin kärsiwällinen teidän kanssanne, että Hän on odottanut teidän parannustanne siihen päiwään asti, jolloin tämä walkeus tuli maailmaan, jonka kautta moni on tullut tuntemaan wiheliäisyytensä ja onnettomuutensa, ja moni on myös tämän ylöswalaistuksen kautta hawainnut mistä tie menee taiwaasen. Monen on häätynyt ruweta huutamaan sywyydestä korkeuteen, niin korkialla äänellä, että ääni on kuulunut taiwaasen. Ja moni katuwainen on saanut wastauksen, niinkuin se katuwainen ryöwäri ristin päällä, ja moni on jaksanut kuolemassa suurella uskon woimalla ja suurella uskon wapaudella lähteä pois maailmasta. Se on tapahtunut niille, jotka owat lukeneet meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksensa, koska Hän on niin armollinen ja pitkämielinen ollut, että Hän on säästänyt meitä raukkoja siihen asti, että walkeus on koittanut ylhäältä, eikä

ole antanut kaikkein kuolla heidän sokeudessansa, mutta on antanut muutamien huomata missä he oliwat. Tämä on juuri ollut meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys, jonka Pietari on käskenyt kristittyin lukea autuudeksensa. Jos nyt entiset juomarit ajatteliswat kuinka onnettomat he olisiwat olleet, jos Jumala olisi sallinut heidän juosta päätänsä myöten kadotukseen. Jos entiset huorat ja warkaat ajatteliswat, mihinkä he olisiwat joutuneet, jos Jumala ei olisi herättänyt heitä synnin unesta ja ottanut heitä kiinni synnin juoksusta, niin olisi siinä syytä kyllä lukea meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksi, koska Hän on ollut niin pitkämielinen ja kärsiwällinen heidän kanssansa, ettei ole paiskannut heitä helwettiin sokeudessansa. Jos he katseliswat kuinka pitkämielinen Jumala on ollut, joka on säästänyt heitä siihen asti, että sokian raukan silmät aukeniwat, niin olisi kyllä syytä lukea meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksi. Se on tällä tawalla ymmärrettäwä, että kun Jumala on säästänyt jumalattomia siihen päiwään asti, että Hän on saanut heidät seisahtamaan synnin juoksussa ja pyörtämään takaisin kadotuksen tieltä, niin se pitkämielisyys on tapahtunut heille autuudeksi, nimittäin niille, jotka owat sen armon wastaanottaneet. Mutta niille Jumalan pitkämielisyys on tulut kadotukseksi, jotka owat Jumalan pitkämielisyyden rikkautta ylönkatsoneet.

Niin lukekaat siis tämä Jumalan pitkämielisyys teidän autuudeksenne ja muistakaat kuinka onnettomasti olisi käynyt, jos Jumala olisi teidän ansionne jälkeen paiskannut helwettiin, koska te wielä Hänen wihollisensa olitte. Mutta älkäät wetäkö tätä Jumalan armoa haureuteen, waan sotikaat kai-

kella woimalla perkelettä wastaan. Olkaat warustetut wanhurskauden sota-aseilla, kuin on uskon kilpi ja hengen miekka ja autuuden rautalakki, sillä nyt on semmoinen aika, että jos mahdollinen olisi, niin walitutkin ekstytettäisiin. Ei olekkaan enään monta sielua, jotka jaksawat uskoa, että Jumalan poika pian tulee noutamaan omiansa pois tästä surun laaksosta. Ja koska tämä Herranehtoollinen, joka tänä päiwänä pidetään, on monelle wiimeinen kerta ja wiimeinen hengellinen ateria maanpäällä, niin rukoilkaat sitä suurta ristinkantajata, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata weren pisarata, waan Hän on antanut wuotaa sen ulos katuwaisten ja uskowaisten lunastukseksi ja sotii wielä niiden puolesta, joita tässä maailmassa wihataan ja wainotaan Kristuksen nimen tähden, että he jaksaisiwat kantaa Hänen ristinsä Golgathan mäelle ja seurata Hänen haawojansa Sioonin wuorella ja nautitsemaan Hänen katseestansa ijankaikkisesti, amen! Kuule sinä, pitkämielinen ja kärsiwällinen katuwaisten huokaus, koska he kumartaen polwiansa armo-istuimen eteen, tunnustawat syntinsä ja rukoilewat anteeksi, sanoen: **Minä walwainen syntinen ihminen** j. n. e.

---

13. Rippisaarna

wanhoille, joista muutamat heränneet ja armoitetut owat.

Ja minun tyköni tuli moniaita wanhoja ja he istuiwat minun tyköni. Niin tapahtui Herran sana minulle ja sanoi: Sinä ihmisen poika! Nämät miehet riippuwat sydämmellänsä epäjumalissa ja pysywät lujana wäärytensä pahennuksessa; pitäisikö heidän ollenkaan kysymän minusta. Sentähden puhtele heitä ja sano: näin sanoo Herra: kuka ihminen Israelin huoneesta riippuu sydämmellänsä epäjumalissansa ja pysyy lujana wäärytensä pahennuksessa ja tulee profeetan tykö, niin tahdon minä herra wastata hänelle: niinkuin hän ansainnut on. Hesekielin 14.

Semmoisen kowan wastauksen antoi Herra niille wanhoille, jotka tuliwat profeetan tykö ja tahtoiwat hänen kauttansa tietää mikä Herran tahto oli. Herra sanoi, että koska semmoiset wanhat wielä riippuwat sydämmellänsä wäärytensä pahennuksessa kiinni, niin aikoo Herra antaa heille semmoisen wastauksen kuin he ansainneet owat. Niinkuin silloin Israelin wanhat tuliwat profeetan tykö kysymään mikä Jumalan tahto olisi, niin tulewat tämän seurakunnan wanhat papilta kysymään, jos pappi laskee heitä ripille. Ei heillä ole semmoinen tunto, että he tulisiwat papin tykö kysymään kuinka heidän pitää autuaaksi tuleman, waan he kysywät ainoastaan, jos he pääsewät ripille. Mutta koska nämät wanhat riippuwat wielä sydämmellänsä wäärytensä pahennuksessa kiinni, niin minä tahdon wastata: niinkuin he ansainneet owat. Minä tahdon wastata Jumalan puolesta, ettei Jumala huoli semmoisista wanhoista, jotka riippuwat sydämmellänsä wäärytensä pahennuksessa kiinni. Sillä että nuoret wielä riippuwat sydämmellänsä wäärytensä pahennuksessa kiinni, niin se taitaa tulla siitä, että heillä on paljon tekemistä maailmassa. Heillä on wielä niinkuin he itse luu-

lewat pitkä armonaika. Mutta wanhoilla ei pitäisi oleman semmoinen luulokaan että heillä on wielä pitkä armonaika, koska he tuntewat kuinka ruumiinwoimat päiwä päiwältä wähenewät, silmät pimenewät, jalat tulewat kankeiksi, kädet woimattomiksi ja koko ruumiin rakennus menee takaisin, ei ole enään miehuutta missään jäsenessä. Heillä ei pitäisi oleman yhtään syytä minkätähden he rakastawat maailmaa, mutta yhtä hywin owat muutamat wanhat niin maailmassa kiinni, että heillä on wielä suurempi murhe maailman työstä kuin nuorilla. Siitä näkyy että he owat niin maailmassa kiinni, ettei itse kuolemakaan jaksa heitä kiskoa irti maailmasta. Tämän aikaiset wanhat owat nuorempana uskollisesti palwelleet rietasta ajatuksilla, sanoilla ja töillä. He owat kaikkia riettaan konstia koettaneet mitä ikinä maailmassa tehdään. He owat nuorempana huoranneet, pirun lantaa korjanneet, riiidoissa ja tappelukisissa olleet; he owat kiroonneet, wähin warastaneet ja ihmisiä pettäneet; muutamat owat komeita kartanoita rakentaneet, muutamat silkissä ja werassa käyneet; kaikki owat epäjumalia palwelleet, Jumalan sanaa ylönkatsoneet, ja näinä wiimeisinä aikoina rupesiwat he Jumalan seurakuntaa wainoomaan. Ja waikka he jo kallistuwat hautaan, riippuwat he wielä sydämmellänsä näissä epäjumalissa ja wäärytensä pahennuksissa kiinni. Jos he ijän wuoksi eiwät jaksa enään huorata ja koreuksia kantaa, niin kyllä owat wielä muut perkeleet woimalliset ja hallitsewaiset heidän lihassansa. Ahneuden perkele on wanhassa lihassa woimallisempi kuin nuoressa; kunnian perkele on samankaltainen kuin ennen, ja wihan perkele on samassa woimassa kuin ennen. Yksi perkele jaksaa kyllä yhden wanhan riettaan

orjan wiedä helwettiin, jopa sitte seitsemän perkelettä, jotka wiewät orjansa niinkuin höyhensäkin kadotukseen. Waikka wanhoilla pitäisi oleman helpompi luopua maailmasta kuin nuorilla, niin yhtä hywin näkywät wanhat olewan pahemmin kiinni maailmassa kuin nuoret. Rietas ei laske wanhoja irti maailmasta ennenkuin elämän lanka katkeaa ja wiimein waiwaa heitä ijankaikkisesti. Eikö wielä ole halua teillä luopua maailmasta, te wanhat maailman orjat, jotka olette jo monta kymmentä ajastaikaa palwelleet mammonata? Wieläkö teillä on hauska palwella rietasta ja nauttia sitä palkkaa, jonka rietas teille antaa? Onko teillä pienet lapset, joita teidän pitää holhoman ja ylös kaswattaman? Onko teillä koreus, tanssi ja peli, joka teitä pidättää maailmassa.

Minä luulen teillä olewan yhden perkeleen, joka on wielä rumempi ja mustempi kuin huoruuden ja koreuden perkele. Se on ahneuden perkele, joka pidättää teitä hännästä ja peräsuolesta; tämä musta perkele estää wanhoja maailman orjia parannuksesta ja katumuksesta. Huoruuden perkele on wanhaksi tullut; koreuden perkele on myös wanhaksi tullut, ettei hän wiitsi enään koreuksia kantaa. Maailman ilo ja tanssi on wanhaksi tullut, etteiwät ne jaksa enää hyppätä teidän kanssanne, mutta ahneuden perkele ei ole wanhaksi tullut, kunnian perkele ei ole wanhennut, kateuden perkele on samassa woimassa kuin ennenkin, ja wihan perkele on wielä sapessa, ja muutamat wanhat korjaawat wielä pirun lantaa suuhunsa.

Kuinka te nyt luulette pääsewänne niistä riettaan siemenistä irti, koska ette ole wielä alkaneet niitä wastaan sotimaan? Te olette Lutheruksen uskossa opetetut, ja Lutheruk-

sen usko on se, että hän on perkeleen wallan alta wapautettu ja päästetty. Ei taida olla suruttomilla se usko, että he owat perkeleen wallan alta päästetyt ja wapautetut. Jos ei perkele ole jo muutamia wanhoja niin sokioiksi tehnyt, että uskowat ettei heillä ole perkeleen kanssa mitään tekemistä. Niin luulewat ne wanhat, joitten silmät rietas on kääntänyt nurin. He luulewat ettei ole perkelettä eikä helwettiä. Rietas on wielä muutamilta korjannut muiston, etteiwät he muista enään heidän entistä elämätänsä kuinka kauhistawainen se on ollut. Kuinka wiimein käypi teidän kanssanne, koska te olette lykänneet teidän parannuksenne ja katumuksenne wanhuuteen asti, ja nyt pian tulee kuolema ja katkaisee teidän elämänne niinkuin langan ja wiepi teidän sielunne siihen paikkaan, kussa teidän ijäti oleman pitää. Suurin osa niistä, jotka nyt owat paatuneet ylönkatsowat wielä armonwälikappaleita ja muut, jotka wälistä käywät Herranehtoollisella, tulewat oman wastauksensa päälle ja menewät pois niinkuin Judas maailmaan; kukas tietää, waikka saatana wielä menee heihin sen kastetun palan jälkeen. Perkele warmaankin wastaa heidän sieluinsa edestä, koska etsikko-aika tulee.

Mutta ne harwat sielut, jotka taiwaallinen isä on niin kowin pieksänyt, etteiwät he jaksa enään potkia tutkainta wastaan, kukas teidän edestänne wastaa, koska päällekantaja tulee kantamaan teidän päällenne, että te olette huorat ja warkaat, ja seisoo oikeuden päällä ja waatii, että ylimmäisen tuomarin pitää tuomitseman lain jälkeen? Kukas teidän edestänne wastaa, te murheelliset ja katuwaiset, koska koko maailma huutaa: „ota pois ja ristiinnaulitse.“ Te olette ilman epäilemättä syypäät kaikkiin niihin synteihin, joista

päällekantaja teitä soimaa, ja jos ylimmäinen tuomari tuomitsisi teitä ansionne jälkeen, niin olisitte onnettomat ajassa ja ijankaikkisuudessa. Jos se armollinen samarialainen ei armahda teitä ja wastaa teidän edestänne siinä suuressa oikeudessa; jos ette ole ottaneet Häntä edeswastaajaksenne, niin pyytäkäät nyt, anokaat ja rukoilkaat, että Hän ottaisi teidän asianne ajaaksensa ja wastaisi teidän edestänne siinä suuressa oikeudessa, koska Jumalan lasten päällekantaja alkaa teidän päällenne kantamaan, että te olette huorat, warkaat, murhaajat, Jumalan ja ihmisten wihollisset, wäärät profeetat ja willihenget. Jos ette ole jo pyytäneet Jesusta edeswastaajaksi silloin, koska maailman siskaali tulee teidän päällenne niinkuin kiljuwa jalopeura, etsein ketä hän saisi niellä, niin pyytäkäät, anokaat ja rukoilkaat, että Herra Jesus ottaisi teidän asianne päällensä ja wastaisi teidän edestänne, ennenkun ijankaikkinen ja järkähtämätöin tuomio lankee. Sillä kukas tiesi, jos teillä olisi tämä Herranehtoollinen wiimeinen ateria maan päällä; kukas tiesi, jos tämä olisi wiimeinen kerta maan päällä, kuin te nautitsette Herran ruumista ja werta; kukas tiesi mikä tulisi teille neuwoksi wiimeisenä päiwänä, jos ette olisi ottaneet sitä suurta Ristin kantajata ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta edeswastaajaksenne Isän tykönä, joka saattaa tukkia päällekantajan suun kiini, ja sanoo: „mitä sinä Jumalan lasten päällekantaja enään kaipaat helwetin kruunun puolesta? Etkös ole jo saanut osaasi sakosta, sinä Jumalan lasten päällekantaja? Koska olet minun wertani lakkinut, werikoira, ja minun sydämeni raatanut, sinä helwetin ruhtinas;“ ja sitten sanoo katuwaisten ja uskowaisten edeswastaaja tuomarille:

„kirjoita minun ristini päälle Jesus Natsarealainen, katuwaisten kuningas. Kumartaen polwianne Hänen werisen ristinsä juureen, tunnustakaa teidän hitautenne ja walwomattomuutenne: **Minä waiwainen syntinen ihminen** j. n. e.

---

14. Rippisaarna

wanhoille ja sairaille, jotka mielellänsä tahtowat pois lähteä maailmasta.

Sillä me tiedämme, jos tämä maja, meidän maallinen huoneemme puretaan, meillämme olewan rakennuksen Jumalalta, huoneen, ei käsillä tehdyn, joka on ijankaikkinen taiwahissa, jota me myös ikäwöiden huokaamme, että me meidän majallamme, joka taiwaasta on, puetuiksi tulisimme. Jos me muutoin puettuna, eikä alasti löytäisiin. 2 Kor. 5: 1—3.

Näin kirjoittaa Paawali niille kristityille, jotka oliwat muutamia wuosia ennen Paawalin opin kautta heränneet synnin unesta ja kääntyneet pakanallisuudesta kristillisyyteen. Paawalilla oli usein halu lähteä pois maailmasta, ei ainoastansa sen waiwaloisuuden tähden, kuin kristityillä on maailmassa, jossa heitä wihataan ja wainotaan, pilkataan ja ylönkatsotaan, waan myös Jumalallisen halun tähden autuuden perään, koska hän oli wakuutettu siitä että hänellä oli parempi maja rakettu taiwahissa, kuin tämä ruumiillinen maja, joka pian hajoo. Tämän Paawalin kirjoituksen

jälkeen pitäisi oleman kaikilla kristityillä sydämellinen halu lähteä pois maailmasta ja olla Kristuksen tykönä, joka paljon parempi olisi. Ja minä uskon myös, että kaikilla uskowaisilla on semmoinen halu, erinomattain wanhoilla, jotka ijänkin wuoksi seisomat haudan partaalla, jos he muutoin owat Kristuksen wanhurskaudella puetut, ettei niin ole kuin Paawali kirjoittaa: „jos me muutoin puettuna löytäisiin, eikä alastomana.“ Alastomat owat kaikki ne raukat, jotka eiwät ole Kristuksen wanhurskauden hameella puetut. Mutta suoja on wälistä nukkuissa tuntematoin, niin ettei nukkuwaiset tiedä eikä tunne, jos he olisiwat peitteen pois päältänsä unessa potkineet. Walwowaiset sen näkewät ja wetäwät peittoa alastomain päälle. Mutta jos kaikki nukkuwat, niin silloin saattaa olla monta, jotka owat unessa peitteen pois päältänsä potkineet; ne löydetään alastomina, koska Jumalan poika tulee. Sentähden kirjoittaa Paawali: „jos me muutoin peitettynä eikä alastomana löyttäisiin.“ Mutta niinkuin Noakia omat poikansa pilkkasiwat, koska hän unessansa oli peiton päältänsä potkinut, niin tulewat kaikki alastomat raukat riettaan enkelein pilkkaamiksi, jos ei ole joku saapuwilla, joka wetää peittoa heidän päällensä. Niitäkin riettaan enkelit pilkkaawat, jotka Kristuksen wanhurskauden hametta kantawat, mutta tämä pilkkaaminen ei koske niihin, joilla totisesti Kristuksen wanhurskaus on; waan jos he alastomana löydetään, ja sen alastomuuden tähden pilkataan, niin silloin he saawat sanoa kuin Dawid: „pilkka särkee minun sydämeni.“ Mutta se olisi nyt paras neuwo sekä nuorille että wanhoille, että he ottaisiwat Kristuksen wanhurskauden hameen päällensä, ettei heitä silloin alastomana löy-

dettäisi kun Jumalan poika tulee, että he saattaisiwat sanoa Paawalin kanssa: „Me tiedämme, jos tämä maja, meidän maallinen huoneemme purjetaan, meillämme olewan rakennuksen Jumalalta, huoneen, ei käsillä tehdyn, joka on ijankaikkinen taiwahissa; jota me myös huokaamme ikäwöiden, että me meidän majallamme, joka taiwaasta on, puetetuksi tulisimme." Näitä sanoja kirjoitti Paawali kristityille, koska hän tunsi, että hänen maallinen majansa pian purjetaan. Ja minä ajattelen, että kaikilla wanhoilla, jotka jo ijän wuoksi seisowat haudan partaalla, pitäisi oleman samankaltainen tunto jo itsessään ruumiin rakennuksessa, että heidän majansa pian purjetaan, ja jos ei ole heillä se wakuutus, että he pääsewät pian siirtymään ijankaikkisiin majoihin, koska tämä maallinen maja purjetaan, niin he jääwät awoimen taiwaan alle. Paawali kirjoittaa myös kristityille edellämainitussa paikassa (2 Kor. 5: 4): „Sillä me, jotka tässä majassa olemme, huokaamme, että me rasitetut olemme, niinkuin kaikki kristityt huokaawat koska he tuntewat, että he tässä katoowaisessa majassa owat rasitetut; niinkuin myös Salomon kirjoittaa: kuolewainen ruumis rasittaa sielua; tämä rasitus on erinomattain wanhoille tuntuwa, joitten ruumiin rakennus kohta kallistuu hautaan. Ja heidän pitäisi erinomattain huokaaman ja rukoileman, että he pääsisiwät pian siirtymään ijankaikkisiin majoihin, koska tiettäwä on, että tämä maallinen maja on jo lahoomassa, ja sentähden purjetaan pian." Nämät Paawalin sanat kuuluwat ainoastansa kristityille, sillä Paawali kirjoittaa samassa paikassa: „Sillä se, joka meitä siihen (siirtymiseen) walmistaa, se on Jumala, joka myös hengen on meille pantiksi antanut." Näistä sanoista kuuluu selkiästi, että ne edelliset sanat kuuluwat ainoastansa niille, joille Jumala on pyhän henkensä pantiksi antanut. Ei ole suruttomilla tässä paikassa mitään omistamista, jotka eiwät ole pyhää henkeä koskaan saaneet, ei myös niillä ole osaa eli arpaa, jotka owat pyhän hengen kadottaneet. Niitten suruttomain, katumattomain maja on rakettu helwetissä, siellä on se paikka, jossa heidän ijäti oleman ptiää. Ja koska Paawali kirjoittaa kristityille, että me olemme kaukana Herrasta, niin kauwan kuin me ruumiissa olemme, sillä me waellamme uskossa emmekä katselemisessa, niin se on arwattawa, että nämät Paawalin koettelemukset sopiwat kaikille kristityille, erinomattain silloin, koska omawanhurskaus tahtoo ahdistaa uskowaisia kauwas Kristuksesta. Silloin he tuntewat, että he owat kaukana Herrasta. Heillä on kuitenkin sydämellinen halu autuaaksi tulla, mutta he tuntewat että he owat kaukana Herrasta, koska armon aurinko pidetään epäuskon pilwein takana. Ja muutoinkin saawat kristityt tuntea, että he owat kaukana, waikka he waeltawat uskossa, mutta ei katsomisessa. Kuitenkin lisää Paawali nämä sanat: „meillä on turwa, ja paljon halaamme enämmin olla kaukana pois ruumiista ja mennä asumaan Herran tykö."

Onkos nyt teillä semmoinen halu, te wanhat ja sairaat ijankaikkisuuteen matkustawaiset, te, joitten ruumiillinen maja pian puretaan, joitten rakkaus on kallistumassa hautaan? Onkos teillä nyt semmoinen tunto kuin Paawalilla, että koska tämä lahonnut maja pian puretaan, teille on rakettu parempi maja taiwahissa, joka on ijankaikkinen ja turmelematoin. Ja koska wanha lahonnut ruumis rasittaa tei-

dän sielujanne, niin onkos teillä totinen halu olla kaukana ruumiista ja tulla Herran tykö; onkos teillä semmoinen usko, että te pääsette pian siihen uuteen Jerusalemiin katselemaan Herraa, niinkuin Hän on, kaswoista kaswoihin. Minä usko n että totisilla kristityillä on se tunto ja turwa kuin Paawalillakin ja kun tämä Herranehtoollinen on monelle wiimeinen ateria maanpäällä, niin rukoilkaat, että Herra walmistaisi teitä, te matkustawaiset ijankaikkisuuteen, että te puetettuna löyttäisiin Kristuksen wanhurskaudella, wanhurskauden hameella, joka teidän alastomuutenne peittää. Nyt on ihmisen poika kirkastettu Hänen werisessä muodossansa. Nyt seisowat murheelliset opetuslapset ristin kohdalla. Nyt weri juoksee niinkuin wirta sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan haawoista. Nyt saatanan joukko Häntä pilkkaa. Muutamilla on tässä ruostunut rautanaula sydämmessä. Jesuksen ristin wiholliset, jotka katuwaisten ja uskowaisten kyyneleitä pilkkaawat, ne luulewat, että he nyt saawat rauhassa mennä helwettiin, koska kansan häiritsiä kuolee. Mutta yksitoista on wielä elämässä, jotka saawat nähdä Herran, waikka he wälistä owat murheessa ja epäilyksissä kun Jesus kuoli. Kumartakaat sydämiänne ja rukoilkaat Häntä, koska te näitte ihmisen pojan astuwan ylös taiwaasen, josta Hän on pian tulewa jälleen. Tunnustakaa teidän syntinne, joiden tähden Jesus on ristiinnaulittu ja sanokaa: **Minä waiwainen syntinen ihminen** j. n. e.

---

15. Rippisaarna

sairaalle, joka on mammonan orja ja on suruttomuudessa elänyt, eikä wielä tautiwuoteellakaan ole herännyt.

Oi kuolema! kuinka katkera sinä olet, koska ihminen sinua ajattelee silloin, kun sillä on hywät päiwät, paljon kalua ja elää ilman surutta. Sir. 41: 1.

Näin puhui Sirachi niille, jotka suruttomuudessa eläwät ja maailman tawaraa rakastawat, eikä muista kuolemata ennenkuin se tulee. Niille on kuolema katkera, osittain siitä syystä, etteiwät he tahtoisi mielellänsä jättää tawaroitansa tähän maailmaan ja osittain siitä syystä, etteiwät he tiedä mikä eteen tulee toisessa maailmassa. Jos he saattaisiwat ottaa tawaransa myötänsä toiseen maailmaan, niin olisi kuolema wähän huokeampi; mutta kun he tietäwät, että heidän täytyy jättää kaikki mitä heille on rakasta ja kallista maailmassa ja lähteä tyhjänä toiseen maailmaan, niin sentähden on kuolema heille niin katkera. Mutta eiwät he sentähden pääse irti tawaroistansa waikka he kuolewat, sillä Wapahtaja on sanonut: „Kussa teidän tawaranne on, siellä on myös teidän sydämmenne.“ Ne riippuwat wielä kuoleman jälkeenkin kiinni niissä katoowaisissa kappaleissa, joita he täällä owat rakastaneet ja parhaana tawarananssa pitäneet. Se on surkia ja walitettawa asia, että maailman orjan pitää jättämän tawaransa, ilonsa ja hekumansa, koreutensa ja kunniansa tähän maailmaan, eikä siltikään pääse niistä irti niin että hän saattaisi unhottaa kaikki mitä hän on rakkaana pitänyt täällä; wielä sielläkin riippuu hänen sydämmensä niissä turhissa ja katoowaisissa kappaleissa kiinni; wielä sielläkin

kaipaa hän niitä, eikä saa enää nautita mitään niistä, jotka oliwat hänelle rakkaat ja kalliit maailmassa. Ja tämä turha kaipauskin on jo itsestänsä suuri waiwa, jos wielä muuta waiwaa ei olisikaan, etenkin kun ei ole toiwoakaan, että hän koskaan saisi niitä rakkaita kappaleita takaisin. Ja sentähden owat muutamat pakanat arwelleet, että rikkaat huutawat helwetissä: woi, woi, minun tawarani! Koreat ja kauniit huutawat: woi, woi, minun koreuteni ja kauneuteni! Ja ne, jotka owat suuressa kunniassa olleet maailmassa, huutawat helwetissä: woi, woi, minun kunniani! Huorat huutawat: woi, woi, minun hekumani! Ja ne pakanat, jotka semmoisia owat arwelleet rikkaiden, koreiden, kauneutta rakastawain, huorain ja kunniata rakastawaisten huutamisesta helwetissä, owat tosin ise mielestänsä maailman turhuutta ylönkatsoneet, aiwan kaalia syöneet ja raasuissa käyneet, asuneet luolissa ja owat pilkanneet rikkaita ja koreita. Mutta kun semmoiset tawaran, koreuden, kunnian ja elämän hekuman ylörkatsojat eiwät ole tienneet Wapahtajasta ja Kristuksen ansiosta mitään, niin ei ole meille mitään tietoa annettu heidän autuudestansa. Muutamat pakanat owat arwelleet siitä tulewaisesta elämästä, ettei ole muilla rauhaa ollenkaan siinä tulewaisessa maailmassa kuin niillä, jotka eiwät muista ollenkaan, että he owat maailmassa olleet. Semmoiset pakanat arweliwat että tuonelassa on yksi muistamattomuuden wirta, josta kaikki, joilla muisto tästä maallisestä elämästä tulee waiwaksi, saawat juoda muistamattomuuden wettä, jonka kautta kaikki muisto katoo, etteiwät he muista enään ollenkaan että he owat maailmassa olleet ja sitten wasta pääsewät rauhaan.

Kuulkaa nyt kaikki kastetut pakanat, mitä kastamattomat pakanat owat arwelleet siitä tulewaisesta elämästä. Mutta te olette wielä pahemmat, jotka ette ajattele paljon mitään siitä tulewaisesta elämästä, waan elätte suruttomana ja huolimattomana ja waellatte sokiana ijankaikkisuuteen, niinkuin huiwi olisi sidottu silmäin eteen. Ette ajattele perään mikä elämänlaatu tulee kuoleman jälkeen; ette pidä waaria siitä tulewaisesta elämästä niinkuin sitä ei olisikaan. Kastamattomat pakanat owat arwelleet paljon siitä tulewaisesta elämästä, waikka heillä on ollut Jumalan sanan puutos ja ymmärtämättömyys; mutta teillä on Jumalan sana saapuwilla joka talossa, waikka te katsotte Jumalan sanan ylön, niinkuin ei se kuuluisikaan teille, ikäänkuin se olisi wain wanha taru. Ja sentähden tulee monelle kuolema niin katkeraksi, niin wastahakoiseksi ja niin kauhistawaiseksi, kun ei ole sitä ajatellut ennen. Älä usko, kuolewainen ihminen, että sinä pääset maailmasta irti, waikka sinä kuolet. Ei se ole niin. Jos et ole jo tässä armonajassa päässyt maailmasta irti, et suinkaan pääse kuoleman jälkeen maailmasta irti, waan sinun täytyy helwetissä huutaa: woi minun tawarani! woi minun koreuteni! woi minun hekumani! woi minun kunniani! Ja raasuperkeleet wielä pilkkaawat sinua ja sanowat: ka se! mene nyt noutamaan tawarasi ja silkkihuiwisi maailmasta! Mutta se, joka on koonnut niitä tawaroita, joita ei koi syö, eiwätkä warkaat kaiwa ja warasta, saapi nautita tawaransa ijankaikkisesti. Oletkos nyt, oi! kuolewainen ihminen, koonnut niitä tawaroita, joita ei koi syö eiwätkä warkaat kaiwa ja warasta? Wai oletko koonnut semmoisia tawaroita, jotka jäätwät tähän maailmaan ja kuitenkin seuraawat toiseen maail-

maan sillä lailla, että kun ne owat kerran tarttuneet sydämmeen, et pääse niistä irti, waikka kuinka koettaisit niitä unhoittaa? Minä ajattelen että maailman tawarat tulewat sinulle suuretsi waiwaksi ijankaikkisuudessa, jos et ole täällä armonajassa luowuttanut itsiäsi niistä irti; ja kuinkapa sinä pääset niistä irti, jos et ole totisen katumuksen ja parannuksen kautta etsinyt sowintoa Jumalan kanssa, joka yksistänsä saattaa sinut luowuttaa ja irti päästää niistä katoowaisista kappaleista, joita sinä olet täällä rakastanut ja sydämen halulla etsinyt. Oi! kuinka turhat owat kaikki ihmiset, jotka kuitenkin niin suruttomasti eläwät, he kokoawat eiwätkä tiedä kuka sen saa. Niille tulee kuolema katkeraksi, jotka owat koko elinaikansa niitä katoowaisia kappaleita koonneet ja rakastaneet.

Matkuskawaiset ijankaikkisuuteen, kurkistelkaat hautaan ja katsokaat, jos siellä näkyy pohjaa. Ei ole teillä enää pitkä armonaika, jotka wielä ijänkin wuoksi seisotte haudan partaalla; kuolema wartioitsee teidän askeleitanne ja joka askel, jolla te poljette tätä syntistä maata, on yksi askel likemmäksi hautaa. Te näette että yksi toisensa peräsä menee siihen pimeään hautaan, eiwätkä jälkeen eläwäiset kuitenkaan pane sitä tuntonsa päälle. Ainoastansa ne harwat sielut, jotka owat Kristuksen kanssa haudatut kuolemaan, joiden wanha-ihminen on ristiinnaulittu, saattawat ilolla ja riemulla wastaanottaa kuoleman enkelin, joka wiepi heidän Abrahamin helmaan, jossa he saawat istua Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taiwaanwaltakunnassa ja syödä taiwaan leipää.

---

1. Kinkerisaarna.

Mutta he wihaawat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee ja sitä he kauhistuwat, joka oikein opettaa. Amos 5: 10.

Tämä profeeta Amoksen kirjoitus sopii hywin tämän aikuisille suruttomille, jotka wihaawat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee ja kauhistuwat sitä, joka oikein opettaa. Sama luonto on tämän aikuisilla juutalaisilla kuin niillä entisillä kin, jotka wihasiwat profeetoita. Koska nimittäin profeeta Amos nuhteli sen aikuisia suruttomia heidän jumalattoman elämänsä tähden, niin he rupesiwat wihaamaan häntä. Samoin tapahtuu wielä nytkin, koska joku kristitty tahtoo nuhdella suruttomia synnistä, alkawat he wihaamaan sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee ja kauhistuwat sitä, joka oikein opettaa. Meidän Wapahtajamme asettaa suruttomille yhden tuntomerkin, josta ne hywin tutaan, nimittäin semmoisen tuntomerkin, että he wihaawat ja wainoowat Jesuksen opetuslapsia ja piekſäwät heitä heidän synagoogissansa, niinkuin myös tämän aikuiset suruttomat tekewät kristityille. Muutamat wetäwät kristityitä ulos rukoushuoneesta, sillä se rietas henki, joka heissä waikuttaa, ei kärsi Jumalan hengen waikutuksia. Jos pyhä henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, wanhurskauden tähden ja tuomion tähden, niin suuttuu rietas ja waikuttaa wihaa suruttomain sydämessä. Mutta heidän pahuutensa tekee heidän sokiaksi, etteiwät he tunne että

heillä on wiha sydämmessä. Nyt on saarnattu suruttomille parannusta monta ajastaikaa, mutta jota enemmän heille saarnataan, sen enemmän he paatuwat, niinkuin juutalaiset paatuiwat Johanneksen ja Kristuksen saarnaamisesta. Johannes sanoi niille paatuneille: Jo on kirwes pantu puun juurelle, jokainen puu, kuin hywää hedelmää ei kanna, hakataan pois ja heitetään tuleen. Mutta he katsoiwat ylön semmoisia uhkauksia ja sanoiwat, että Johanneksella on perkele. Niin myös katsoiwat he ylön Wapahtajan tuomion ja sanoiwat: Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele. Wiimein ilmestyi yksi wiimeisen ajan merkki taiwaissa: Yksi miekan kaltainen pyrstötähti seisoi kaupungin päällä koko wuoden, mutta suruttomat selittiwät sen merkin heidän oman tahtonsa jälkeen. Eiwät ne uskoneet että se oli wiimeisen ajan merkki heille, jotka oliwat niin kauan sotineet pyhää henkeä wastaan. Meille on myös pantu yksi wiimeisen ajan merkki taiwaiseen, jonka kaikki owat nähneet. Mutta ei ole tullut pakanoille pelkoa ja ahdistusta, waikka meidän Wapahtajamme sanoo: että pelko ja ahdistus tulee pakanoille niitten tähden, kuin maan piirin päälle tulewa on. Tämän aikaiset pakanat eiwät huoli taiwaan merkistä, waikka kallis aika ja nälkä on ollut sen merkin jälkeen ja tulee wielä haikiammaksi tästedes, jos ihmiset eiwät tee parannusta wielä ulkonaisessa ja maallisessa elämässäkin. Mutta ei kuulu wielä mitään pelkoa eli ahdistusta suruttomain seassa. Ei ne usko että semmoiset merkit taiwaalla owat wiimeisen ajan merkkiä; eiwät ne usko että Jumalan wihan malja wuodatetaan maan päälle. Mutta kristityillä on se usko, että Jumala näitten merkkein kautta muistuttaa ihmisiä maan päällä siitä tulewaisesta tuomiosta. Kristityt päättäwät ajan merkeistä että wiimeiset ajat owat tulemassa, sentähden täytyy heidän pelwolla ja wapistuksella tehdä työtä sen päälle, että he autuaaksi tulisiwat. Olettekos ottaneet waaria wiimeisen ajan merkeistä, te matkustawaiset ijankaikkisuuteen? Olettekos nähneet kuinka Jumala näitten merkkein kautta tahtoo waroittaa teitä maailman rakkaudesta ja elämän hekumasta. Jumala tahtoo teitä kiirehtää pakenemaan Babelista, ettette huku Babelin porton kanssa. Koska wiimeisen ajan merkit osottawat että maailman loppu lähenee, silloin sanoo Jesus opetuslapsillensa: nostakaat päänne ylös, sillä teidän lunastuksenne lähestyy. Nostakaat päänne ylös, te Jesuksen opetuslapset, ja katsokaat kuinka pahuus ja jumalatoin elämä tulee päiwä päiwältä kauhiammaksi. Katsokaat kuinka maailma paatuu pahuudessansa ja yltyy jumalattomuudessansa. Nämät owat ne ajanmerkit, joista Jesus puhuu. Mutta koska nämät wiimeisen ajan merkit rupeawat tapahtumaan, silloin sanoo Jesus, nostakaat päänne ylös, sillä teidän lunastuksenne lähestyy, sillä maailmassa on teillä tuska, mutta olkaat hywässä turwassa, Jesus on woittanut maailman. Nostakaat siis päänne ylös, te Jesuksen weljet ja sisaret ja älkäät pitäkö päätänne alas painettuna niinkuin ne, joilla ei yhtään toiwoa ole. Nostakaat päänne ylös, sillä teidän lunastuksenne lähestyy ja katsokaat niitä taiwaan tähtiä, jotka auringon koitosta nousewat ylös. Siellä on kointähti, joka annetaan niille, jotka woittawat. Siellä idässä on Wapahtajan tähti ensinnä ilmestynyt ja sinnepäin me kuljemme kusta aurinko nousee; sieltäpäin me odotamme lunastusta ja pelastusta. Amen.

---

2. Kinkerisaarna

suruttomille ja kristityille.

Jumala sanoi profeeta Hesekielille: **Sinä ihmisen poika, sinun kansasi lapset puhuwat sinua wastaan siellä ja täällä, seinillä ja owen edessä. Ja toinen sanoo toiselle: käykäämme kuulemaan mitä Herra sanoo. Ja he tulewat tykösi seurakuntaan ja istuwat sinun edessäsi niinkuin minun kanssani ja kuulewat sinun sanaasi, mutta eiwät ensinkään tee sen jälkeen.** Hesek. 33: 30. **Ja katso, sinun täytyy olla heidän ilowirtensä, jota he mielellään laulawat ja soittawat.**

Tässä raamatun paikassa, nimittäin Hesek. 33: 32 ja seuraawissa wärsyissä, on Jumala ilmoittanut profeetalle kuinka suruttomat tekewät hänen kanssansa; he puhuwat häntä wastaan siellä ja täällä, seinillä ja owen edessä; mutta sanowat kuitenkin keskenänsä: käykäämme kuulemassa mitä Herra sanoo. Ei muutamat suruttomat malta olla kuulematta, waikka he puhuwat wastaan; he kuuntelewat saarnaa, mutta toista he ajattelewat. Ja waikka he kuulewat Jumalan sanaa, eiwät he ensinkään tee sen jälkeen. Tässä on suruttoman kansan haamu oikein maalattu meidän silmäimme eteen, juuri niinkuin olisi asia tänä päiwänä tapahtunut. He puhuwat kyllä wastaan mitä saarnataan, mutta tulewat kuitenkin wälistä kuuntelemaan, waan eiwät he ollenkaan tee sen jälkeen. Sama luonto kuuluu olleen suruttomilla wanhassa kuin on uudessa testamentissakin. He puhuwat wastaan kaikkia mitä opettaja saarnaa: he puhuwat seinillä, en

tiedä puhuwatko he kirkon seinillä tahi pirtin seinillä. He puhuwat owen edessä niinkuin suruttomain tapa on; en tiedä puhuwatko he kirkon owen edessä eli pirtin owen edessä, ja sanowat taas keskenänsä: käykäämme kuulemassa mitä nyt saarnataan. Ja he kuulewat kyllä, mutta eiwät tee sen jälkeen. Jopa olisi maailma kokonansa kääntymässä, jos suruttomat rupeaisiwat tekemään sen jälkeen kuin heille saarnataan. Mutta eiwät he tule sillä mielellä kuuntelemaan että he tekisiwät sen jälkeen, waan he tulewat sillä mielellä, että he pääsisiwät taas puhumaan owen edessä ja pilkkaamaan eli nauramaan, kuten heidän tapansa on. Mutta että he istuwat profeetan edessä niinkuin Jumalan kanssa, se merkitsee, että he istuwat siiwosti ja kuuntelewat niinkuin muutkin wanhat kristityt, mutta ei rietas anna kaikille rauhaa että he kuuntelisiwat. Eiwät muutamat malta olla nauramatta kirkossa ja muutamat sipisewät, muutamat kurkistelewat niinkuin pissihaukat, muutamat marssiwat ulos ja sisälle saarnan aikana ja muutamat tekewät heidän konstiansa, koska saarnaa luetaan. Koska rietas seisoo owenwartiana sydämmen owen edessä ja warjelee sydäntä ettei yksikään Jumalan sana pitäisi koskeman sydämmeen, sillä tämän aikaiset suruttomat menewät rohkiasti helwettiin, eiwät ne tahdo ulkokullatuiksi tulla, ettei rietas pääsisi heitä soimaamaan ulkokullatuiksi ja sanomaan: sinä muutamakin ulkokullattu istut tässä näiden willihenkien joukossa ja kuuntelet mitä tuo wäärä profeeta ja kansan häiritsiä saarnaa. Kukapa tiesi waikka tarttuu wielä saarnatauti sinuunkin niinkuin näihin heränneihin on tarttunut; sitten wasta tulet oikein ulkokullatuksi, rupeet huokaamaan niinkuin luontokappale ja ulwomaan niin-

kuin nämät heränneet ulwowat. Mene pois tästä huokaamasta, muutamakin ulkokullattu ja pysy pois henkesi kanssa tästä hulluinhuoneesta. Mene wiinaporwarin tykö parantamaan sydäntäsi. Se mies tietää parhaiten mistä tie menee taiwaasen. Katso näin saarnaa rietas tämän aikaisille suruttomille, jotka häntä uskollisesti palwelewat ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Mutta ei kaikki tohdi niin rohkiasti mennä helwettiin. Profeeta Hesekielin aikana tuliwat muutamat kuuntelemaan profeetan saarnaa niinkuin Jumalan kanssa, kuten wanhat kristityt, mutta eiwät he tehneet sen jälkeen. On ilman epäilemättä näinäkin aikoina muutamia ulkokullatuita, jotka istuwat profeetan tykönä niinkuin Jumalan kanssa ja he kuuntelewat mielellänsä Jumalan sanaa, waan se menee yhdestä korwasta sisälle ja toisen kautta ulos, ei tule sydäntä kohti koskaan. Semmoisilla armon warkailla on olewanansa huolta sielun autuudesta, mutta he warowat sydäntänsä ettei totuuden sana pääsisi siihen koskemaan, että he ymmärtäisiwät totuuden ja totuus tekisi heidät wapaiksi. Niistä on myös sanottu edellämainitussa paikassa: he kuuntelewat sinun sanaasi, mutta eiwät he tee sen jälkeen. Ja lawiammalta sanoo Herra: katso, sinun täytyy olla heidän ilowirtensä, jota he mielellänsä laulawat ja soittawat. Onkos tämä sana wale? Eikö tämä Jumalan sana toteennu wielä näinäkin aikoina? Profeetan eli opettajan täytyy olla pilkkaajitten ilowirtenä, jota he mielellänsä laulawat ja soittawat. Pilkkaajat ja narrit tekewät hänestä häpiällisiä lauluja, jota he pilkkaamisen wuoksi laulawat ja silloin owat pilkkaajat mielestänsä wiisaita, kun profeetaa pilkkaawat. Semmoinen on suruttoman

kansan esimaalaus. Hesekielin 33: 32. Siinä on pilkkaajille peili, jossa heidän haamonsa on maalattu.

Mutta katselkaamme nyt mitä profeeta Jeremias puhuu heränneille 10: 23. Minä tiedän Herra ettei ihmisen tie ole hänen woimassansa, eikä yhdenkään miehen wallassa kuinka hän waeltaisi ja käymisensä ojentaisi. Kurita Herra minua, mutta kuitenkin kohtuudella eikä sinun julmuudessasi, ettet minua peräti hukuttaisi. Tässä kuulewat nyt heränneet sielut, ettei profeetakaan tuntenut itsessänsä woimaa waeltamaan elämän tiellä; niinkuin tämä elämän tie ei ole ihmisen omassa wallassa, waikka ihmiset owat niinkuin wälikappaleet Jumalan kädessä, että ne, joitten silmät Jumala on awannut, saattawat johdattaa eksyiwiä matkamiehiä oikialle tielle ja taluttaa wäsyneitä ja ylös auttaa langenneita. Mutta niinkuin muutamilla heränneillä on semmoinen ajatus, että Herra heitä oikein kurittaisi tuskalla ja omantunnon waiwalla, niin kuuluu myös olleen profeeta Jeremialla semmoinen toiwotus, että Herra häntä kurittaisi hänen hitautensa tähden. Niin myös Dawid rukoili, että Herra häntä koettelisi, koska hän sanoi: tutki minua Jumala ja koettele minun sydämmeni, jos minä pahalla tiellä lienen. Me kuulemme että on wanhassakin testamentissä ollut heränneillä tämmöinen epäilys itsestänsä, koska he owat tunteneet että heidän katumuksensa on niin hidas. Silloin owat he alkaneet rukoilemaan että Herra kurittaisi heitä tuskalla ja omantunnon waiwalla. Mutta emme tiedä onko Jumala sentähden kurittanut heitä, sillä lailla kuin he owat Jumalalle määränneet, sillä he owat saattaneet olla tietämättömyydessä mitä omawanhurskaus on heissä waikuttanut. Omawanhurskaus panee muutamia

katuwaisia ansaitsemaan armoa suuremmalla tuskalla ja omantunnon waiwalla, waikka armon järjestys osottaa ettei saata kukaan syntiänsä maksaa omalla waiwallansa. Jos katuwainen sielu alkaa toiwottamaan itsellensä suurempaa tuskaa ja omantunnon waiwaa, niin merkitsee se että omawanhurskaus on matkassa, joka panee katuwaisia ansaitsemaan armoa omalla parannuksellaan eli suuremmalla tuskalla ja omantunnon waiwalla; sillä omawanhurskaus tahtoo kaikki omalla waiwallansa ansaita ja ansion jälkeen saada palkkansa, mutta ei armosta mitään. Koska siis profeeta Jeremia rukoilee: kurita minua Herra, kuitenkin kohtuudella, ettet minua peräti hukuttaisi; niin kuuluu se niinkuin lapsi sanoisi wanhemmilleen: „Piiskaa minua, mutta älä ylön kowin pieksä.“ Mutta tokkohan wanhin alkaa häntä kurittamaan? Minä luulen että wanhimman sydän on senkaltainen ettei hän kurita sellaisen hullunkurisen anomisen jälkeen, waan silloin hän kurittaa, koska hän näkee sen tarpeelliseksi. Olkoon nyt tämä sana ojennukseksi niille katuwaisille, jotka sanowat: Herra kurita minua kuitenkin kohtuudella, ettet minua peräti hukuttaisi.

Profeeta on myös saarnannut niille pois langenneille tällä tawalla: Herra kutsui sinun nimesi wiheriäiseksi, kauniiksi, hedelmälliseksi öljypuuksi. Mutta nyt Hän on suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen sen ympärille, niin että sen oksat pitää häwitetyksi tuleman, sillä Herra Zebaot, joka sinun on istuttanut, uhkasi sinulle pahaa. Tässä kuulet sinä kuiwettunut öljypuu, kuinka Herra aikoo sytyttää walkean sinun ympärillesi että kaikki oksat pitää palaman. Herra kutsui sinun nimesi wiheriäiseksi, kauniiksi ja hedelmälliseksi

öljypuuksi, mutta nyt hän on suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen sinun ympärillesi. Nyt palawat kaikki kauniit oksat sinussa, kaikki kukkaiset warisewat sinusta, kaikki lehdet sinussa muuttuu, ei sinusta jää muuta kuin runko, koska et pysynyt tuoreena ja hedelmällisenä, kun Herra sinun istutti wiinamäkeensä ja odotti sinusta hywiä hedelmiä ja punaisia wiinamarjoja saawansa. Mutta sinä rupesit aiwan karwaita ja raakoja marjoja kantamaan. Herra sanoo sen sanan profeeta Jeremian kautta (2: 2). Minä ajattelen sitä hywää työtä, joka sinulle tapahtui sinun nuoruudessasi ja sitä rakkautta, jonka minä sinulle osotin, koskas kaunis olit ja minua korwessa seurasit, koska Israel oli Herran pyhä ja Hänen ensimmäinen hedelmänsä. Näin sanoo Herra: mitä wäärryyttä teidän isänne minussa löysiwät, että he erkausiwat minusta ja meniwät turhuuteen ja tuliwat turhaksi? Eiwätkö ensinkään ajatelleeet kussa se Herra on, joka meidän wei ulos Egyptin maalta, joka johdatti meitä korwessa, autiossa erämaassa, kuiwassa kuolemanwarjon maassa. Ja mitä wäärryyttä te olette löytäneet minussa, sanoo Herra niille pois luopuneille lapsille, jotka eiwät pysyneet liitossansa, mutta meniwät maailman turhuuden perään ja wiholliseen waltakuntaan, kussa heitä kaikkeen pahuuteen opetetaan ja pahanilkisyyteen harjoitetaan. Kuinka monta kertaa pitää wanhimman wetämän teitä tukasta wiholliseen talosta? Kuinka monta kertaa pitää Hänen huutaman ennenkuin Hän wäsyy juoksemasta teidän perässänne? Palaja kuitenkin sinä pois luopunut ja tottelematoin lapsi! Nouse wielä tuhlaajapoika, joka olet sen kalliin tawaran, jonka saanut olit isältäsi, tuhlannut porttoin kanssa. Palaja wielä kerran takasin

waikka olet tuhlannut niitä kauniita armon tawaroita, joita sinä sait isältäsi. Nouse, nouse, sinä wiheliäinen tuhlaajapoika ja älä ole enään sikopaimenena maailman wieraassa maassa, kaukana isän majasta. Ehkäpä isä ottaa wielä sinun wastaan ja pitää häät pojallensa.

Profeeta Jeremia puhuu myös armoitetuille sieluille tällä tawalla (17: 7): mutta se mies on siunattu, joka luottaa Herraan ja Herra on hänen turwansa. Hän on niinkuin se puu, joka weden reunalle istutettu on ja ojan wiereen juurtunut. Siltä jos wielä palawuus tulee, niin ei hän kuitenkaan pelkää, waan sen lehdet pysywät wiheriäisinä, eikä murehdi, koska kuiwa wuosi tulee, mutta kantaa hedelmän ilman lakkaamatta. Owatko nyt sinun marjasi kypsyneet, sinä hedelmällinen puu; owatko sinun marjasi kypsyneet että sinä kelpaisit Herralle? Onko sinussa niin monta marjaa kuin sinussa on ollut kukkia Juhannuksen aikana? Että jos Herra antaa kastetta taiwaasta ja antaa armollisen auringon paistaa sinun marjoihisi, joita sinussa on, pitää tuleman punaisiksi wiinamarjoiksi elokuussa, ja pitää tapahtuman että wiinamäen rakentaja, joka sinun ympärillesi on ojan kaiwanut ja sinun juuresi sonnittanut, tulee panemaan niitä punaisia marjoja pöydälleen, koska wieraat tulewat taiwaasta. Kun kuoleman enkeli tulee leikkaamaan wiinapuun oksat maan päältä, silloin pannaan kaikki punaiset wiinamarjat wiinakuurnaan ja puserretaan että se makia wiina, joka niissä on, rupeaa ylitse wuotamaan, että se suuri wiinamäen rakentaja saisi itsekkin nautita hedelmän työstänsä. Meidän toiwomme on että Herra saapi muutamia wiinamarjoja tästä wiinamäestä, jossa Hän on niin paljon työtä tehnyt. Amen.

---

3. Kinkerisaarna

kristityille.

Siitä me tiedämme että me totuudesta olemme ja taidamme Hänen edessänsä meidän sydämmemme hillitä. Että jos meidän sydämmemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin meidän sydämmemme ja tietää kaikki. Te rakkahimmat, jos ei meidän sydämmemme tuomitse meitä, niin meillä on turwa Jumalaan. Joh. 1 Epistola 3: 19.

Tässä paikassa ilmoittaa apostoli Johannes kristityn koettelemuksia, jotka owat hywin merkillisiä senwuoksi, että sydämmen asiat owat monelle hämärät. Ensiksi hän sanoo: jos meidän sydämmemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi, ja niitten sanain kautta hän ilmoittaa, että kristityn sydän saatta wälistä tuomita häntä. Koska walwowaisella kristityllä owat hirmuiset kiusaukset, joita rietas waikuttaa hänen lihassansa ja rietas lihasta ampuu palawat nuolet sydämmeen, silloin tulewat pahat ajatukset mieleen ja pahat himot ja halut tahdossa tuntuwat ja omawanhurskaus nousee wiimein niinkuin ankara ja wanhurskas Jumalan lasten päällekantaja, joka tuomitsee Jumalan lapsia tällä tawalla: Kuinkas sinä saatat olla kristitty, jolla niin paljon syntiä on? Kristittynä sinä olet niinkuin rietas. Koska omawanhurskaus näin saarnaa järjessä niin se tuntuu kristityn mielestä niinkuin „sydän tuomitsisi häntä". Waikka ei sydän itse saata tuomita, mutta omawanhurskauden perkele se on, joka Jumalan lapsia tuomitsee. Ja tämä perkele se on, joka tulee totuuden warjolla, sillä hän muuttaa itsensä

walkeuden enkeliksi ja sen kautta tulee moni katuwainen petetyksi, koska eiwät he woi käsittää että se on perkele, joka katuwaisia tuomitsee. Mutta nyt sanoo apostoli Johannes: Jos meidän sydämmemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi. Ja näillä sanoilla hän osoittaa ettei pidä yhdenkään kristityn uskoman omaa sydäntänsä jos se tuomitseekin, waan hänen pitää enemmän uskoman Jumalan armollisia lupauksia, jotka osottawat että Kristus on tullut syntisiä pelastamaan, eikä hurskaita. Kristityn täytyy aina syntisenä paeta kaikkein synteinsä kanssa sen suuren ristinkantajan tykö ja uskoa, että armosta hän tulee autuaaksi eikä ansiosta. Jos kristitty tuomittaisiin ansionsa jälkeen, niin olisi hän kokonansa hukassa; mutta armosta hän tulee pelastetuksi, jos hän uskoo sen päälle, joka on suurempi kuin omawanhurskaus, joka sydämmen kautta saarnaa tuomiota. Sentähden sanoo myös Lutherus että hän pelkää omaa sydäntänsä enempi kuin Turkin keisaria, sillä jokainen kristitty, jonka tunto on hereillä, tuntee kyllä sydämmensä pahaksi, ilkiäksi ja saastaiseksi, nimittäin sen lihallisen sydämmen, joka on wanhassa ihmisessä ja jota Paawali kutsuu ulkonaiseksi ihmiseksi; mutta sielu eli hengellinen sydän, jonka Paawali kutsuu sisälliseksi ihmiseksi, on puhdistettu Kristuksen werellä. Tämä riippuu yksistään siitä, kuinka kristitty saattaa niitä eroittaa ettei pääsisi wihollinen sekoittamaan ulkonaisen ja sisällisen ihmisen eli wanhan ja uuden ihmisen waikutuksia hänen tunnossansa. Paawali sanoo: Minulla on halu Jumalan lakiin sen sisällisen ihmisen jälkeen, mutta minä tunnen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii sitä lakia wastaan, joka minun mielessäni on ja ottaa minun wangiksi synnin laissa. Tässä täytyy hänen olla syntisen lihan kautta, mutta hengessä pyhä. Järki ei woi käsittää kuinka syntinen woi olla pyhä ja kuinka saastainen puhdas ja kuinka wäärä woi olla wanhurskas. Mutta kuin meillä on se usko, että synnit owat anteeksi annetut, niin täytyy meidän myös uskoa että syntinen on pyhä ja saastainen on puhdas sekä wäärä wanhurskas. Kristitty on kyllä lihan puolesta syntinen ja saastainen ja wäärä, niinkuin itse rietas, mutta armon kautta hän on pyhä ja wanhurskas, waikka omawanhurskauden perkele saarnaa järjen kautta: et ole sinä pyhä ja wanhurskas, waan sinä olet syntinen, wäärä, saastainen, rietas ja ilkiä. Koska nyt omawanhurskaus tulee päälle kantamaan ja tuomitsemaan ja tämä tuomio julistetaan järjen kautta, waikka se tuntuu niinkuin tämä tuomio pauhaisi omassa tunnossa ja sydämmessä, ikäänkuin se tulisi sydämmestä, silloin sanoo Johannes: Jos meidän sydämmemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin omawanhurskaus, ja jos omawanhurskaus tuomitsee, niin Jumala päästää siitä tuomiosta. Jumala on antanut katuwaisille synnit anteeksi. Jumalan poika on maksanut heidän wäärytensä. Ja sen wuoksi on Hän tehnyt heitä pyhiksi ja wanhurskaiksi. Uskokaat nyt katuwaiset, että te olette Jumalan armon kautta pyhät ja wanhurskaat waikka omawanhurskaus tuomitsee teitä, sillä Jumala on surempi kuin meidän sydämmemme.

Mutta tätä on työläämpi ymmärtää kun Johannes sanoo: Jos ei meidän sydämmemme tuomitse meitä, niin on meillä turwa Jumalaan. Tämä sana on itsestänsä totinen sana kun me sen wain oikein ymmärrämme. Mutta armon warkaat saattawat tästä sanasta wäärän ymmärryksen kautta

koota itsellensä puolustuksen. Koska nimittäin armon warkaan sydän ei tuomitse häntä koskaan, saattaa hän ajatella, että hänellä on turwa Jumalaan. Mutta hänen turwansa on wäärä luottamus Jumalan armoon. Ei suinkaan omawanhurskaus kanna hänen päällensä niinkuin se kantaa katuwaisten ja uskowaisten päälle. Sillä jos omawanhurskaus rupeaisi kantamaan armon warkaan päälle että hän on rietas ja saastainen, niin totisesti tulisi armon warkaalle semmoinen pelko että hänen täytyisi langeta epäilykseen ja mennä helwettiin.

Mutta koska sydän ei tuomitse häntä, niin hänellä on semmoinen luulo Jumalasta ettei Jumalakaan häntä tuomitse. Ja sentähden sanoo armon waras usein: Ei Jumala tuomitse minua siitä tai siitä synnistä. Mistäpä armon waras tietää mitkä hänellä owat kuolettawaiset ja hallitsewaiset synnit? Mitenkä sokia ne tietäisi? Armon warkaalla on niin huono muisto ettei hän muista enään illalla mitä syntiä hän on kunakin päiwänä tehnyt. Ei armon waras muista edes ehdollisia syntiä, jopa sitte ajatuksen syntiä warsinkaan. Mutta Johanneksen todistus on kuitenkin sopiwa kristityille sen wuoksi ettei sydän aina tuomitse heitä, koska heillä on rauha Jumalassa ja puhdas omatunto. Silloin on heillä totisesti turwa Jumalaan. Ja näin me olemme ymmärtäneet Johanneksen todistuksia sydämmen tuomitsemisesta, että omawanhurskaus se on, joka katuwaisia uskowaisia tuomitsee, sillä hän on se Jumalan lasten päällekantaja, joka kantaa heidän päällensä yötä ja päiwää. Mutta Jumala on suurempi kuin omawanhurskaus. Paawali myös todistaa että meillä on edeswastaaja Isän tykönä. Koska se kawala

päällekantaja alkaa kantamaan Jumalan lasten päälle yötä ja päiwää, silloin täytyy heidän paeta sen suuren edeswastaajan tykö, joka on ottanut päällensä kaikkein katuwaisten, murheellisten ja alaspainettuin asiat ja on luwannut wastata heidän edestänsä siinä suuressa oikeudessa. Jumalan lasten päällekantaja on kyllä hirmuinen waatimaan kristityiltä oikeutta. Hän sanoo tuomarille: Nämät ulkokullatut, jotka itsensä pitäwät kristittyinä, owat huoria ja warkaita, ne owat murhaajia. Kuinka tuomari saattaa semmoisia suojella? Mutta silloin astuu katuwaisten syntisten edeswastaaja esiin ja sanoo tuomarille, joka on uskowaisten ja katuwaisten oikia Isä: Minä, sanoo edeswastaaja, olen jo maksanut sakon näitten raukkain edestä. Minä olen antanut henkeni heidän edestänsä; minä olen hikoillut werta heidän edestänsä; minä olen täydellisen lunastushinnan maksanut heidän edestänsä; mitäs sinä wielä kaipaat kruunun puolesta sinä helwetin tullihurtta? Ja edeswastaaja aukaisee rintansa ja osoittaa haawojansa Isälle ja sanoo: Katso, rakas Isä, näitä haawoja olen minä saanut rakkauteni tähden näitä raukkoja kohtaan, ja tuo Jumalan lasten päällekantaja on minulle näitä haawoja saattanut. Silloin liikkuu Isän sydän ja Hän sanoo edeswastaajalle: Sinä olet minun poikani. Tänä päiwänä olen minä sinun synnyttänyt. Minä annan sinulle pakanat perinnöksi. Sinun pitää hallitseman pakanoita rautaisella ruoskalla. Ja sitten Hän sanoo päällekantajalle: Mene pois saatana, sinä olet yllyttänyt minua Jobia waiwaamaan ilman syytä. Sinulla ei ole yhtään oikeutta tuomita näitä lunastettuja sieluja, joitten edestä Kristus on täydellisen lunastushinnan maksanut.

Niin olkaat nyt hywässä turwassa, te kalliisti lunastetut sielut, sillä Jumalan lasten päällekantaja on ulos heitetty taiwaasta maan päälle. Ei ole hänellä enään yhtään waltaa taiwaassa; ei ole hänellä waltaa niitten päälle, jotka owat ottaneet sen suuren ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan edeswastaajakseen Isän tykönä. Se suuri Mikhael on woittanut ja Johannes kuuli suuren äänen taiwaasta sanowan: Nyt on autuus ja woima ja waltakunta ja wäki meidän Jumalamme, ja walta Hänen Kristuksensa, että meidän weljiemme päällekantaja on heitetty ulos, joka heidän päällensä yötä ja päiwää Jumalan edessä kantoi. Ja he owat hänen karitsan weren kautta woittaneet, ja hänen todistuksensa sanan kautta. Ja ei he heidän henkeänsä kuolemaan asti rakastaneet. Sentähden te, taiwaat, iloitkaat ja ne, jotka niissä asutte! Mutta woi maan ja meren asuwaisia! Sillä perkele astui alas heidän tykönsä pitäin suurta wihaa, tietäen hänellänsä wain wähän aikaa olewan. Iloitkaat siis te, kalliisti lunastetut sielut, sillä teidän päällekantajanne on heitetty ulos taiwaasta. Ei hänellä ole enään waltaa kantaa teidän päällenne, sillä teillä on edeswastaaja Isän tykönä, joka rukoilee hywää teidän puolestanne. Iloitkaat ja riemuitkaat Jumalan lapset ja huutakaat suurella äänellä että te olette woittaneet karitsan weren kautta, ja hänen todistuksensa sanan kautta. Jos te kilwoittelette teidän kalliimmassa uskossanne kuolemaan asti, niin te pääsette pian itse weisaamaan woiton wirttä yhdessä enkelitten ja kaikkein lunastettuin sieluin kanssa. Te pääsette pian weisaamaan woiton wirttä Siionin wuorella ja sanomaan: Nyt on autuus ja woima ja waltakunta ja wäki meidän Jumalamme,

ja walta Hänen Kristuksensa, että meidän weljiemme päällekantaja on heitetty ulos, joka heidän päällensä yötä ja päiwää Jumalan edessä kantoi. Ja he owat hänen karitsan weren kautta woittaneet ja hänen todistuksensa sanan kautta. Amen.

---

4. Kinkerisaarna.

Opetuslapset kysyiwät kerran Jesukselta: **Owatko ne harwat, jotka autuaaksi tulewat?** Jesus wastasi ja sanoi heille: **Pyytäkäät ahtaasta portista sisälle mennä, sillä minä sanon teille, moni siitä sisään pyrkii, waan ei pääse.**

Tässä paikassa osottaa meidän kallis Wapahtajamme että niiden, jotka tahtowat autuaaksi tulla, pitää menemän ahtaasta portista sisälle. Mutta me kuulemme myös ettei moni pääse niistäkään, jotka yrittäwät. Tällä ajalla ei ole monta, joka pyrkii, sillä muutamat owat niin sokiat etteiwät he näe missä se ahdas portti on. Niitten sokiain joukkoon kuuluwat kaikki, jotka juowat, kiroowat, warastawat ja huoraawat. Samaa joukkoa owat myös Nikodemuksen uskoweljet, jotka siwiästi eläwät, mutta eiwät usko että wanha ihminen tarwitsee uudesta syntyä. Kaikki, jotka wihaawat, pilkkaawat ja ylönkatsowat kristityitä ja katsowat niitten wikoja, ne owat niin sokiat etteiwät näe missä se ahdas portti on. Niiden silmät on rietas kääntänyt nurin, että he näkewät helwetin taiwaassa ja taiwaan helwetissä. Niin me sanomme siis hywällä syyllä ettei tällä ajalla ole monta, jotka

pyrkiwät ahtaasta portista sisälle mennä. Mutta ketäs ne owat, jotka pyrkiwät eiwätkä pääse? Minä luulen niiden olewan semmoisia, jotka katuwat ja parannuksen mielestänsä tekewät, mutta eiwät pääse niin pitkälle, että tunnustaisiwat syntinsä ja sowittaisiwat pahoja tekojansa. Semmoiset eiwät anna itseänsä kristittyin johdatuksen alle. Heillä on niin paljon tekemistä maailmassa ettei heillä ole aikaa tulla siihen paikkaan, kussa Jumalan sanaa saarnataan ja selitetään. Niinmuodoin kuluu tämä armon aika heiltä hukkaan siinä maailman pauhussa siihen asti että kuolema tulee heidän päällensä. Silloin seisowat he ahtaan portin takana eikä heillä silloin enään ole woimaa kolkuttaa sen päälle niin kowasti että se aukenisi, ei he jaksa niin kowasti kolkuttaa että owenwartia kuulisi. Jos joku ylimmäisen papin tuttawa puhuttelisi owenwartiata ja pyytäisi että hän laskisi tuon portin takana seisowan Pietarin sisälle katsomaan mitä nyt maailman herrat tekewät Jesukselle, niin tuo häilywäinen ja huikentelewainen uskossansa kieltäisi Jesuksen. Maailman kunnian ja ihmisten pelon tähden walehtelee hän, waikka hän on jo ulkonaisen muodon jälkeen tuntewanansa Jesuksen, mutta hän ei wiitsi eikä hän woi tohtia maailman kunnian tähden ja maailman rakkauden tähden tunnustaa että hän on sen willihengen opetuslapsia. Kyllä sinun täytyy wielä mennä ulos itkemään katkerasti, sinun täytyy wielä langeta epäilykseen että sinä tulet näkemään, että Jesus on kuollut sinun synteisi tähden ja sinun epäuskosi tähden. Sinun täytyy wielä itkeä ja parkua ennenkuin sinä pääset ahtaasta portista sisälle. Sinun täytyy wielä langeta epäilykseen ja kadottaa kaiken uskon ja kaiken toiwon ennenkun sinä pääset näkemään

että Jesus on wielä elämässä. Kaikki usko ja kaikki toiwo pitää loppuman ennenkuin sinä tulet tuntemaan iloa Jesuksen ylösnousemisesta. Tämä on se tie, jota kaikki murheelliset opetuslapset owat waeltaneet ja koetelleet ennenkun he owat ahtaasta portista sisälletulleet. Ja sitä samaa tietä täytyy jokaisen waeltaa, jos hän tahtoo autuaaksi tulla. — Pyytäkäät siis ahtaasta portista sisälle tulla, sillä minä sanon teille, moni pyytää eikä woi. Niin kauwan kuin omanwanhurskauden rääpäleet pidättäwät heitä portin pielessä, ei aikonaan moni pyydäkkään siitä ahtaasta portista sisälle mennä ja niistä, jotka pyytäwät, täytyy monen pyörtää takasin ja kuulla sanottawan: ei te minulle kelpaa. Ja niitä on tällä ajalla monta, jotka eiwät pysy taiwaanwaltakunnassa sentähden että he kurkistelewat owen raosta ja katselewat minkäkaltainen maailma on. Ja siinä kurkistelemisessa he rupeawat katselemaan maailman kauneutta sekä alkawat sitä rakastamaan. Wihollinen osottaa heille kaiken maailman tawaran ja kunnian, jonka kauneudesta he tulewat wimmatuksi ja alkawat rietasta palwelemaan.

Älkäät katsoko owen raosta maailmaan, te katuwaiset ja uskowaiset, sillä pian wihollinen panee teidät tykkäämään maailmasta. Tämä naaras piru osottelee kauneuttansa ja näyttää koreuttansa ja paljastaa rintansa, herättäen himon, niin että moni katuwainen tulee hänestä wimmatuksi ja alkaa naimaan ja Babelin porton kanssa huoraamaan. Älkäät kääntäkö selkäänne taiwaanwaltakunnalle, waan kääntäkäät selkänne maailmalle ja kääntäkäät kaswonne Sioonin wuorelle, jossa se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas seisoo punaisissa waatteissa, joka kunnian kruunun

kantaa, ja kaikki pyhät enkelit Hänen kanssansa odottawat matkustawaisia, jotka tulewat sillattoman wirran kautta ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, jossa morsiuspiiat poimiwat ijankaikkisuuden kukkasia ja tekewät koreita kruunuja niille odottawaisille ja tulewaisille uskon weljille ja sisarille, jotka Jesuksen ristiä kantawat maailmassa ja saawat kärsiä pilkkaa ja häwäistystä Jesuksen nimen tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat te morsiuspiiat, joitten lamput syttywät palamaan, koska huuto tulee. Pian pääsette näkemään sitä suurta ristinkantajaa, joka tulee Edomista punaisissa waatteissa ja kunnian kruunua kantaa. Pian tulee orjantappuroilla kruunattu kuningas noutamaan köyhää ja maailman ylönkatsomaa morsiantansa. Pian tulewat wieraat taiwaasta katselemaan morsiammen kauneutta ja koreutta. Pian pääsewät morsiuspiiat hyppäämään ja tanssaamaan kulta lattian päällä ja pitämään karitsan häitä ijankaikkisesti. Mutta koirat ja welhot jääwät ulos. Amen.

---

5. Kinkerisaarna

suruttomille, heränneille ja kristityille.

Jumala sanoi proseeta Hesekielille: **„Sinä ihmisen poika! Sinun kansasi lapset puhuwat sinua wastaan siellä ja täällä, seinillä ja owen edessä; ja toinen sanoo toiselle: käykäämme kuulemaan mitä Herra sanoo; ja he tulewat tykösi seurakuntaan, ja istuwat sinun edessäsi kuin minun kansani, ja kuuntelewat sinun sanaasi, mutta eiwät he ensinkään tee sen jälkeen. Ja katso! sinun täytyy olla heidän ilowirtensä, jota he mielellänsä laulawat ja soittawat.“**

Tässä raamatun paikassa, nimittäin Hesek. 33: 30, on Jumala sanonut profeetalle kuinka suruttomat tekewät hänen kanssansa: He puhuwat sinua wastaan siellä ja täällä, seinillä ja owen edessä; niinkuin suruttomilla on tapana seisoa owen edessä, koska profeeta saarnaa, ja siellä he puhuwat seinillä, mutta sanowat kuitenkin keskenänsä: käykäämme kuulemaan mitä Herra sanoo. Eiwät he malta olla kuulematta, waikka he puhuwat wastaan, ja he tulewat profeetan tykö seurakuntaan ja istuwat hänen edessään niinkuin Herran kansa. He istuwat seurakunnassa ja kuuntelewat saarnaa, mutta toista he ajattelewat. He kuuntelewat kyllä, mutta eiwät he tee sen jälkeen. Tässä on suruttoman kansan haamo oikein maalattu meidän silmäimme eteen, juuri niinkuin olisi se asia tänä päiwänä tapahtunut. He puhuwat kyllä wastaan kaikkia mitä profeeta sanoo, mutta tulewat kuitenkin kuulemaan. Sama luonto kuuluu olleen suruttomilla wanhassa kuin uudessakin testamentissa, että he puhuwat wastaan kaikkia, mitä opettaja sanoo. He puhuwat seinillä, en tiedä puhuwatko he pirtin seinillä eli kirkon seinillä, mutta seinillä he puhuwat ja owen edessä, ja sanowat keskenänsä: käykäämme taasen kuulemassa, mitä nyt sanotaan. Ja he kuulewat kyllä, mutta eiwät he tee sen jälkeen. Jopa sitten olisi koko maailma kääntymässä, jos he rupeaisiwat tekemään sen jälkeen kuin heille saarnataan. Mutta eiwät he tule sillä mielellä saarnaa kuuntelemaankaan, että he teki-

siwät sen jälkeen. Waan he tulewat sillä mielellä, että he pääsisiwät pilkkaamaan ja wastaan sanomaan eli nauramaan, niinkuin heidän tapansa on. Mutta he istuwat profeetan edessä niinkuin Jumalan kansa, se merkitsee, että he istuwat siiwosti ja kuuntelewat niinkuin muutkin wanhat kristityt, waikka pahanilkisyys ei anna kaikille rauhaa, että istuisiwat siiwosti saarnan aikana. Profeeta Hesekielin aikana owat suruttomat istuneet niinkuin Jumalan kansa, mutta tällä ajalla ei woi suruttomilla olla rauhaa saarnankaan aikana. Sillä he marssiwat ulos ja sisälle niinkuin rauhattomat henget ja puhuwat keskenänsä heidän omia jaarituksiansa, että he pääsisiwät kuulemasta mitä saarnataan. Koska rietas seisoo wartiana sydämen owella ja warjelee sydäntä, ettei yksikään sana pääsisi siihen koskemaan, silloin hän lennättää heidän ajatuksiansa ympäri maailmaa, etteiwät he kuulekkaan mitä saarnataan. Sillä tämän aikaiset suruttomat menewät rohki helwettiin; eiwät he tahdo ulkokullaisuudella mennä kadotukseen, ettei rietas pääsisi heitä soimaamaan ja sanomaan: sinä muutamakin ulkokullattu istut tässä ja kuuntelet saarnaa. Ja mitä sinä niitä lawerruksia kuuntelet. Niin saarnaa rietas tämän aikaisille suruttomille: mitäs sinä istut tässä ja kuuntelet noita saarnaajia, joitten kautta ihmiset tulewat hulluiksi. Sitten wasta tulet oikein ulkokullatuksi, jos teet niitten jälkeen, rupeat huokaamaan niinkuin luontokappale ja ulwomaan niinkuin nälkäinen hukka. Pakene pois, sanoo se totinen rietas, joka ei wiitsi semmoista ulkokullaisuutta nähdä, pakene pois tästä hulluin huoneesta ja mene wiinaporwarin tykö, hän tietää paremmin kuin nämät heränneet, mistä tie menee taiwaaseen.

Eli mene korttia ja palloa lyömään, se on parempi Jumalan palwelus kuin näitten heränneitten huokaaminen ja huutaminen; eli mene huorainhuoneesen, ne opettawat sinua koreilemaan. Niin saarnaa rietas tämän aikaisille suruttomille, jotka palwelewat häntä uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Mutta ei kaikki tohdi niin rohki mennä helwettiin. Profeeta Hesekielin aikana he tuliwat kuuntelemaan saarnaa ja istuiwat siellä niinkuin Jumalan kansa, niinkuin wanhat kristityt, mutta eiwät he tehneet sen jälkeen. On ilman epäilemättä näinäkin aikoina muutamia ulkokullatuita, jotka istuwat kirkossa niinkuin Jumalan kansa, ja kuuntelewat Jumalan sanaa, mutta se menee sisälle yhdestä korwasta ja tulee ulos toisen kautta, ei tule sydäntä kohti koskaan. Semmoisilla armon warkailla on olewinansa huolta sielun autuudesta, mutta he wartioiwat sydäntänsä, ettei totuuden sana pääsisi siihen tunkeumaan, jotta he ymmärtäisiwät totuuden ja totuus tekisi heidät wapaiksi. Niistä on myös sanottu edellämainitussa paikassa: he kuulewat sinun sanaasi, mutta eiwät he tee ensinkään sen jälkeen. Ja lawiammalta sanoo Herra profeetalle: katso, sinun täytyy olla heidän ilowirtensä, jota he mielellänsä laulawat ja soittawat. Tämä Jumalan sana on täytetty wielä tänäkin päiwänä. Profeetan täytyy olla pilkkaajitten ilowirtenä. He tekewät hänestä häpiällisiä lauluja, joita he laulawat pilkkaamisen wuoksi. Ja silloin owat pilkkaajat mielestänsä wiisaita, kun he profeetaa pilkkaawat, haukkuwat ja häwäisewät. He puhuwat hänestä seinillä ja owen edessä, koska eiwät wiitsi puhua silmäin edessä. Semmoinen on suruttoman kansan esimaa-

laus Hesekielin 33: 32. Siinä on pilkkaajille peili, jossa heidän haamonsa on maalattu. Mutta katselkaamme mitä profeeta Jeremias saarnaa heränneille (10: 23): **„Minä tiedän Herra, ettei ihmisen tie ole hänen woimassaan eikä yhdenkään miehen wallassa, kuinka hän waeltaisi ja käymisensä ojentaisi. Kurita minua Herra kuitenkin kohtuudella, eikä sinun julmuudessasi, ettes minua peräti hukuttaisi.“** Tässä kuulewat nyt heränneet sielut, ettei profeetakaan tuntenut itsessänsä woimaa waeltamaan elämän tiellä, niinkuin tämä elämän tie ei ole ihmisen omassa wallassa, eikä myös ole jonkun toisen ihmisen wallassa, waikka ihmiset owat niinkuin wälikappaleet Jumalan kädessä, jotta ne, joitten silmät Herra on awannut, saattawat johdattaa eksywäisiä matkamiehiä oikian tien päälle, ja johdattaa eli taluttaa wäsyneitä ja nostaa langenneita. Mutta niinkuin heränneillä on semmoinen ajatus, että Herra heitä oikein kurittaisi tuskalla ja omantunnon waiwalla, niin kuuluu myös olleen profeeta Jeremialla semmoinen toiwotus, että Herra häntä kurittaisi hänen hitaudensa tähden. Niin myös Dawid rukoili Jumalata, että Hän häntä koettelisi, koska hän sanoi: „tutki minua Jumala, ja koettele minun sydämmeni, jos minä pahalla tiellä lienen.“ Me kuulemme, että on wanhassakin testamentissa ollut kristityillä tämmöinen arwelu ja epäilys itsestänsä, koska he owat tunteneet että heidän katumuksensa on ollut hidas; he owat alkaneet rukoilemaan, että Herra kurittaisi heitä tuskalla ja omantunnon waiwalla. Mutta emme tiedä, onko Jumala sentähden kurittanut heitä heidän anomuksensa jälkeen, sillä he owat saattaneet olla tietämättömyydessä, mitä omawanhurskaus heissä on waikuttanut,

kuinka se panee katuwaisia tienaamaan armoa suuremmalla tuskalla ja oman tunnon waiwalla, waikka Jumalan sana osottaa, ettei saata yksikään syntiänsä maksaa omalla waiwallansa. Jos katuwainen sielu alkaa toiwottamaan itsellensä suurempaa tuskaa ja oman tunnon waiwaa, niin se merkitsee, että omawanhurskaus on matkassa, joka panee katuwaisia tienaamaan armoa omalla parannuksella, eli suuremmalla tuskalla ja oman tunnon waiwalla. Sillä omawanhurskaus tahtoo kaikki omalla waiwallansa tienata ja ansion jälkeen saada, ei armosta mitään. Koska siis profeeta Jeremia rukoili: Kurita minua Herra, mutta kuitenkin kohtuudella, ettes minua peräti hukuttaisi. Niin se kuuluu niinkuin lapsi sanoisi wanhemmalleen: piiskaa minua pahankurisuuteni tähde, mutta älä niin kowin piekſä, että minä kuolen. Jokohan wanhin alkaa lastaan piiskaamaan hänen anomuksensa jälkeen? Minä luulen, että wanhemman sydän on senkaltainen, että hän kurittaa lastaan koska hän näkee sen tarwitsewan, muttei hullunkuristen anomusten jälkeen. Olkoon nyt tämä ojennukseksi niille katuwaisille, jotka rukoilewat, että heille tulisi suurempi tuska. Profeeta on myös saarnannut niille pois-langenneille tällä tawalla. Herra kutsui sinun nimesi wiheriäiseksi, kauniiksi, hedelmälliseksi öljypuuksi, mutta nyt Hän on suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen sen ympärille, niin että sen oksat pitää häwitetyksi tuleman. Sillä Herra Sebaoth, joka sinun on istuttanut, uhkasi sinulle pahaa. Tässä kuulet sinä, kuiwettunut öljypuu, kuinka Herra aikoo sytyttää tulen sinun ympärillesi, että kaikki oksat pitää palaman. Herra kutsui sinun nimesi wiheriäiseksi, kauniiksi ja hedelmälliseksi öljy-

puuksi, mutta nyt on Hän suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen sinun ympärillesi. Nyt palawat kaikki kauniit oksat sinussa, kaikki kukkaiset warisewat sinusta, kaikki lehti sinussa muuttuu ja kellastuu. Ei sinussa jää muu kuin runko, kosket ole hedelmällisyydessä pysynyt, waikka Herra istutti sinun wiinamäkeensä ja odotti sinun kantawan punaisia wiinamarjoja, waan sinä rupesit aiwan karwaita marjoja kantamaan.

Herra sanoi profeeta Jeremian kautta (2: 2): Minä ajattelin sitä hywää työtä, joka sinulle tapahtui sinun nuoruudessasi ja sitä rakkautta, jonka minä sinulle osoitin, koskas kaunis olit ja minua korwessa seurasit, koska Israel oli Herran pyhä ja Hänen ensimmäinen hedelmänsä. Näin sanoo Herra: mitä wäärryttä teidän isänne minussa löysiwät, että he erkaniwat minusta ja meniwät turhuuteen ja tuliwat turhaksi, eiwätkä ensinkään ajatelleet kussa se Herra on, joka meidän wei ulos Egyptin maalta, joka johdatti meitä korwessa, autiossa erämaassa, kuiwassa ja kuoleman warjon maassa. Ja mitä wäärryttä te olette löytäneet minussa, sanoo Herra niille pois luopuneille lapsille, jotka eiwät pysyneet liitossansa, mutta meniwät maailman turhuuteen ja wihollisen taloon, kussa heitä kaikkeen pahuuteen opetetaan. Kuinka monta kertaa pitää Wanhimman wetää teitä tukasta wihollisen talosta? Kuinka monta kertaa pitää hänen huutaman teitä ja noutaman teitä ennenkun Hän wäsyy juoksemasta teidän peräsänne? Palaja kuitenkin sinä pois luopunut ja wastahakoinen lapsi. Nouse wielä sinä tuhlaajapoika ja mene isäsi tykö, waikka oletkin haaskannut kaiken tawarasi, jonka olet saanut isältä. Nouse, nouse sinä wiheliäinen tuhlaajapoika ja älä ole enään sikopaimenena maailman wieraassa maassa, kaukana isän majasta.

Profeeta Jeremia kirjoittaa myös armoitetuille tällä tawalla (17: 7): Mutta se mies on siunattu, joka luottaa Herraan ja Herra on hänen turwansa. Hän on niinkuin se puu, joka weden reunalle on istutettu ja ojan wiereen juurtunut. Sillä jos wielä palawuus tulee, niin ei hän kuitenkaan pelkää, waan sen lähteet pysywät wiheriäisenä ja kantawat hedelmän ilman lakkaamatta. Kuule nyt, sinä hedelmällinen puu, jonka lehti ei warise wehmall' ja joka et pelkää waikka kuiwa wuosi tulee, owatkos nyt sinun marjasi kypsyneet sinussa, että sinä kelpaisit Herralle? Onko sinussa niin monta marjaa kuin sinussa on ollut kukkasia Juhannuksen aikana? Meidän pitää toiwoman että waikka sinussa ei ole niin monta marjaa, kuin kukkasia oli Juhannuksen aikana, että jos Herra antaa kastetta taiwaasta ja antaa armollisen aurinkonsa paistaa sinun marjoihisi, jotka sinussa owat, pitää niiden tuleman punaisiksi wiinamarjoiksi elokuussa, pitää tapahtuman että wiinamäen rakentaja, joka sinun ympärillesi on ojan kaiwanut ja sinun juuresi sonnittanut, saattaa sammuttaa janonsa, koska hän tulee niitä marjoja poimimaan, ja koska wieraat tulewat taiwaasta, saapi Hän panna muutamia punasia wiinamarjoja pöydälle. Ja wiinamäen rakentaja sanoo niille wieraille: maistakaat tekin niitä wiinamarjoja, jotka pohjanmaalla kaswaneet owat. Ja koska kuolemanenkeli tulee leikkaamaan wiinapuun oksat maan päältä, silloin pannaan kaikki punaiset wiinamarjat wiinakuurnaan ja puserretaan, että punainen ja malia wiina, joka niissä on, rupeaa ylitsewuotamaan, että se suuri wiinamäen

rakentaja saisi itsekin maistaa hedelmän työstänsä. Silloin kaikki työmiehet wiinamäessä yhdessä Hänen kanssansa pääsewät iloitsemaan ja riemuitsemaan ijankaikkisesti. Amen.

---

6. Kinkerisaarna.

Woi suruttomia Sioonissa!

Näin sanoo Herra profeeta Amoksen kautta 6: 1. Profeeta Amos on niitä pienempiä profeetoita, jotka eiwät ole niin paljon kirjoittaneet kuin isoimmat profeetat, mutta he owat kuitenkin saarnanneet juutalaisille totuuden ja waroittaneet suruttomia siitä tulewaisesta onnettomuudesta. Profeeta Amos oli kiiwas haukkumaan suruttomia, mutta koska hän näki ettei suruttomat totelleet häntä, eiwätkä tehneet parannusta, rupesi hän woiwottelemaan heitä ja sanoi: woi suruttomia Sioonissa! Sioon merkitsee ensiksi sen wuoren, jonka päälle Jerusalemin temppeli oli rakettu ja sitte se merkitsee temppeliä ja seurakuntaa, joka siinä temppelissä oli. Minkätähden profeeta Amos woiwottelee suruttomia Sioonissa? Sentähden että he oliwat senkaltaisessa seurakunnassa, jossa Jumalan sanaa oli jo monta ajastaikaa saarnattu. Ei suruttomat Sioonissa ole niinkuin kastamattomat pakanat, jotka eiwät ole Jumalan sanaa kuulleet, waan suruttomat Sioonissa owat Jumalan sanaa kuulleet. He owat opetetut kirjalle. Heillä on siis parempi tieto kuin kastamattomilla pakanoilla, jotka eiwät ole Jumalan sanaa kuulleet.

Sentähden on suruttomilla Sioonissa suurempi edeswastaus kuin willipakanoilla, jotka eiwät tiedä Jumalasta mitään. Sen suuren waaran tähden woiwottelee profeeta Amos niitä ja sanoo 6: 1: woi suruttomia Sioonissa! Pitääkö meidän woiwotteleman niitä raukkoja, jotka nyt owat suruttomat Sioonissa? Wai pitääkö meidän kiittämän heitä onnellisiksi ettei heillä ole niin raskas elämä kuin heränneillä ja kristityillä, jotka usein owat hädässä ja ahdistuksessa? Suruttomilla on hauska elämä tässä maailmassa, jotka juowat, koreita kantawat ja huoraawat. Niillä on totisesti hauska niin kauwan kuin tämä ilo kestää. Mutta pian loppuu heidän ilonsa, pian muuttuu tämä ilo ja tämä hauska elämä, pian muuttuu heidän ilonsa murheeksi, koska suolet rupeawat haukkumaan ja lapset alkawat parkumaan, silloin ei ole suruttomilla hauska tässä maailmassa. Ja koska kuolema tulee, niin ei ole turwaa taiwaasen eikä maailmaan, waan täytyy heidän kääntää toiwonsa helwettiin. Ja sinne on meno kaikilla suruttomilla, jotka eiwät tee parannusta armonajassa.

Herra sanoo myös kansalle sen saman profeeta Amoksen kautta: Neitsy Israel on langennut niin ettei hän woi jälleensä nosta ylös. Tässä kuulewat nyt kaikki, jotka owat armosta pois langenneet ja menneet suruttomuuteen; he kuulewat nyt kuinka sywään kuoppaan he owat langenneet etteiwät he enään woi nousta ylös. Ja mistä semmoisille langenneille tulisi se woima, että he jaksaisiwat ylös nousta, koska heillä itsellään ei ole haluakaan ylös nousta? Ja se on wieläpahempi asia kuin Herra sanoo että neitsy Israel on kukistettu maahan eikä kenkään auta häntä ylös. Ja kukapa jaksaa

häntä ylös nostaa, koska hän on niin kankiaksi tullut ja on niin kontistunut ettei liiku enempää kuin puu tai kanto. Mutta tämä neitsy luottaa ilmankin sen päälle, mitä Salomon on kirjoittanut: Jos wanhurskas lankee seitsemän kertaa niin hän nousee ylös jälleensä. Pankaat wielä lisäksi, päiwässä, niin tulee nouseminen hopusti ja ilman waiwatta. Niinkuin langenneet nyt owat, eiwät he woi nousta ylös yhden lankeemisen jälkeen, jopa sitten jos seitsemän kertaa olisiwat langenneet. Niille suruttomille ja armosta pois langenneille sanoo Herra sen saman proofeeta Amoksen kautta: He wihaawat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja kauhistuwat sitä, joka heitä oikein opettaa. Tämä asia on suruttomain oikia tuntomerkki että he wihaawat niitä, jotka oikein opettawat. Mutta sitä ne eiwät wihaa, joka opettaa heitä juomaan, kiroamaan ja huoraamaan ja koreita kantamaan. Semmoisia suruttomat enemmän rakastawat kuin omia wanhempiansa; se on totinen sana että suruttomat lapset tällä ajalla enemmän rakastawat huoria ja huorimiehiä kuin wanhempiansa.

Herra sanoo myös epäuskon wangille Amoksen suun kautta: Etsikäät Herraa, niin te saatte elää. Tässä panee Herra etsimisen päälle. Ei nimittäin Jumala saata wäkisin temmata epäuskon wankia kadotuksen kuopasta, waan hän tahtoo, että ihmisen pitää jotakin tekemän oman sielunsa ylösrakennukseksi. Waikka ei uskotoin saata itseänsä auttaa, saattaa hän kuitenkin omanwanhurskauden woimalla sotia wastaan, koska Jumala sananſa ja sakramenttinsä kautta tarjoaa hänelle armonsa, niinkuin tässäkin seurakunnassa on paljon niitä, jotka katsowat ylön Jumalan sanaa ja armon-

wälikappaleita, waikka he sanowat itsensä mahdottomaksi käymään Herranehtoolliselle. Onko se oikia mahdottomuus, joka panee muutamia ylönkatsomaan Jumalan sanaa ja Herranehtoollista. Ei se ole mahdottomuus, mutta ylpeys, joka estää heitä etsimästä Herraa. Sentähden sanoo hän: etsikäät Herraa niin te saatte elää. Ja minä uskon että Herra kuulee niitten huokaukset, jotka huutawat ja kolkuttawat armon owen päälle siihen asti, että owenwartia kuulee.

Herra sanoo myös kristityille sen saman Amoksen kautta wiimeisessä luwussa: katso se aika tulee, sanoo Herra, että yhtä haawaa kynnetään ja niitetään, yhtä haawaa wiinamarjat sotketaan ja kylwetään, ja wuoret makiata wiinaa tiukkuwat ja kaikki mäet owat hedelmälliset. Nämät merkilliset sanat kuuluwat niille, jotka uskollisesti tekewät työtä Herran wiinamäessä, että wiimeisinä aikoina tulee niin hoppu kaikille työntekiöille Herran wiinamäessä että he heräämät uneliaisuudestansa ja armoitetaan yhtä haawaa ja että suurempi hartaus tulee. Koska kuolemanenkeli tulee leikkaamaan wiinapuun oksat maan päältä, silloin wuoret makiata wiinaa tiukkuwat, se on, kowatkin sydämmet sulawat ja kaikki mäet pitää hedelmällisiksi tuleman. Se on, nekin, joittenka sydän on ollut kowa niinkuin mäki, pitää silloin hedelmän kantaman. Nimittäin niiden sydämmet, jotka owat oikein heränneet, pitää kuoleman edellä sulaman ja makiata wiinaa edestuoman. Mutta se ei tapahdu niille, jotka wasta kuolinwuoteella heräämät, waan niille se kuuluu, jotka owat oikein heränneet ja katumuksen murheessa tehneet ja joilla on suuri halu autuaaksi tulemaan, niille se suuri armo tapahtuu että yhtä haawaa wiinamarjat sotketaan ja kylwetään, yhtä haa-

waa kynnetään ja niitetään: sydämmen särkyminen ja eläwä usko tulewat yhtä haawaa.

Katsokaat nyt te harwat sielut, jotka olette totisella sydämmellä alkaneet seurata Kristuksen werisiä askeleita siinä autuaallisessa toiwossa, että te pääsette pian tästä waiwaloisuudesta pois. Teidän työnne ja waiwanne ei pidä turha oleman, jos te wielä tämän wiimeisen puolineljännetsen jaksatte katkaista. Pian tulee se suuri wiinamäen rakentaja panemaan punaisia wiinamarjoja wiinakuurnaan ja Hän pusertaa niitä, että se makia wiina, joka niissä on, rupeaa ylitsewuotamaan. Silloin wuoretkin rupeawat makiata wiinaa tiukkumaan ja mäetkin tulewat hedelmällisiksi. Silloin kaikki wieraat iloitsewat karitsan häissä ja rammat hyppääwät niinkuin peurat, koska se suuri enkelitten joukko ja sata ja neljäwiidettäkymmentä tuhatta weisaawat uutta wirttä. Amen. Hallelujaa!

---

7. Kinkerisaarna.

Silloin Herra pesee Sioonin tytärten saastaisuuden ja wiruttaa Jerusalemin weren wiat pois tuomitsewaisen ja polttawaisen hengen kautta. Jes. 4: 4.

Jumala oli profeeta Jesaian kautta uhannut Israelin lapsia, että heidän täytyy kuolla heidän synteinsä ja totelemattomuutensa tähden, mutta ne harwat sielut, jotka pelastetaan, pitää pyhiksi kutsuttaman, jokainen kuin kirjoitettu on

eläwitten seassa. Silloin Herra pesee Sioonin tytärten saastaisuuden ja wiruttaa Jerusalemin weren wiat pois, tuomitsewaisen ja polttawaisen hengen kautta, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, wanhurskauden tähden ja tuomion tähden.

Tämä profeetan ennustus tuli täytetyksi, koska Jumala lähetti yhden tuomitsewaisen ja polttawaisen hengen. Tästä on mainittu monessa paikassa raamatussa, niinkuin esimerkiksi Salomonin wiisauden kirjassa 12: 1. Sinun katoamatoin henkesi on kaikissa. Sentähden sinä witkaan rankaiset heitä kurituksella missä he syntiä tekewät, että he pahuudestansa belastettaisiin ja uskoisiwat sinun päällesi, Herra. Tämän tuowitsewaisen ja polttawaisen hengen kautta on Herra pesnyt Sioonin tytärten saastaisuuden. Mutta hän walittaa jo ensimmäisessä Mos. kirjassa, 6 luwussa ja 3 wärsyssä ettei ihmiset tahdo antaa itsiänsä Jumalan hengen rangaistawaksi, niinkuin sanat kuuluwat 1 Mos. 6: 3. Ei minun henkeni pidä nuhteleman ihmistä ijankaikkisesti, sillä hän on liha. Jos nimittäin Jumalan henki rupeaisi ylön kowin nuhtelemaan, niin ei liha kestäisi. Ja suruttomat luulewat ettei Jumalan henki enää nuhtele heitä, koska he owat liha. Ja sitä kaikki paatuneet toiwottawat ettei pidä enään Jumalan hengen nuhteleman heitä sentähden, että he owat liha, mutta me panemme sitä wastaan sen, mitä Wapahtaja on puhunut opetuslapsillensa: Koska pyhähenki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden. Waikka kuinka suruttomat ja paatuneet sanoisiwat: Ei Jumalan henki enään nuhtele meitä. Ja tosin on Jumalan henki nuhdellut entisen maailman ihmisiä Jumalan poikain kautta, jotka silloin saarnasiwat Herran nimeen. Mutta eipä jumalattomat ihmiset

ottaneet waaria siitä parannuksen saarnasta, ja sentähden sanoi Jumala: Ei minun henkeni pidä nuhteleman ihmistä ijankaikkisesti, mutta Hän antoi heille sata ja kaksikymmentä ajastaikaa parannusajaksi, ja koska parannusta ei tullut sen ajan sisälle, hukutti Jumala heitä synnintulwan kautta. Ja sen pitää oleman suruttomille merkiksi, että koska Jumalan henki lakkaa nuhtelemasta suruttomia, silloin on Hän antanut heidän saatanan haltuun. Niinkauwan kuin Jumalan henki nuhtelee suruttomia, on Hän wielä etsimässä heitä ja kutsumassa parannukseen, mutta koska Hän lakkaa nuhtelemasta, silloin on Hän päättänyt että heistä ei tule mitään. Sillä Jumalan henki wäsyy wiimein nuhtelemasta, koska jumalattomat eiwät ota kuritusta wastaan. Semmoinen on Wanhimman sydän, Hän nuhtelee ja kurittaa jumalattomia lapsia siinä toiwossa että he tulisiwat ihmisiksi, mutta koska he paatuwat, silloin lakkaa Wanhin kurittamasta, kun kaikki toiwo loppuu heidän parannuksestansa. Wiimein wäsyy Wanhin torumasta ja kurittamasta, niinkuin Jumala sanoo profeetan kautta: En minä tahdo riidellä teidän kanssanne ijankaikkisesti. Mutta silloin on myös rakkaus loppunut Wanhimman sydämmestä. Ja se on merkki siitä, että Hän on antanut heidän saatanan haltuun, joka hallisee heitä: se on, ylpeyden perkele, tottelemattomuuden perkele, huoruuden perkele, wihan perkele, kunnian perkele ja juopumuksen perkele. Mitäpä saattaa enään Wanhin semmoisille paatuneille teydä? Hänen täytyy antaa heidän saatanan haltuun. Niin teki Hän entisen maailman ihmisille, ja niin teki Hän myös Israelin lapsille, koska Hän sanoi: En minä tahdo riidellä teidän kanssanne ijankaikkisesti. Ja koska Hän oli waroittanut juutalaisia Johanneskastajan kautta, Wapahtajan kautta ja apostolitten kautta, eiwätkä nämät paatuneet tehneet parannusta, silloin antoi Hän heidät wihollisten haltuun. Mutta paatuneet lapset luulewat että Wanhin on armolliseksi tullut, koska Hän ei jaksa heitä aina torua ja kurittaa. Niin hirmuisesti on wihollinen heitä pettänyt, että he lukewat sen armoksi, joka on merkki siitä että Wanhin on heidän hyljännyt, koska Wanhimman sydämmestä on loppunut kaikki rakkaus. Silloin luulewat sokiat raukat että Wanhin on leppynyt, kun Hän lakkaa torumasta. Waikka Hän sanoo monessa paikassa: ketä Hän rakastaa, sitä hän myös kurittaa, yhtähywin luulewat paatuneet lapset: nyt on Wanhin oikein rakas, koska Hän ei toru meitä. Niin sokiaksi tekee rietas heitä, että he lukewat sen armoksi ja rakkaudeksi, koska Hän on antanut heidän saatanan haltuun ja he saawat sitten elää niinkuin he itse tahtowat.

Minä ajattelen että pyhähenki on niin paljon nuhdellut tämän kylän suruttomia että Hän on wäsynyt nuhtelemasta. Ja nyt on Jumalan henki antanut heidät saatanan haltuun, ja tehköön nyt wihollinen heidän kanssansa mitä hän tahtoo.

Meidän pitäisi nyt puhuman muutamia sanoja niistä, joita Jumalan henki ei ole wielä ylönantanut saatanan haltuun. Niitä on muutamia sieluja, joita pyhähenki aina nuhtelee synnin tähden, sillä ei ne usko Kristuksen päälle. Lutherus on ymmärtänyt tämän sanan sillä tawalla, että epäusko on suurin synti, jota katuwainen ihminen tekee Jumalan poikaa wastaan. Jos me katselemme niitten tilaa, jotka eiwät usko Kristuksen päälle, niin me löydämme, että

he tekewät suuren ja kauhistawaisen synnin, koska he antawat Jumalan karitsan werta hukkaan juosta maahan. Ei epäuskoiset ymmärrä, että he suljetaan pois sowintoweren osallisuudesta, koska he antawat Jumalan karitsan werta hukkaan juosta maahan. Tämä synti lankee wiimein raskaasti niitten päälle, jotka owat tuomitsewaisen ja polttawaisen hengen kautta heränneet, mutta eiwät kuitenkaan ole Jumalan kuritusta wastaanottaneet niin nöyrällä ja särjetyllä sydämellä, että hätä olisi tullut Wapahtajan perään. Nämät epäuskon wangit seisowat wielä kaukana Jesuksen rististä, taistelewat omanwanhurskauden kanssa ja sotiwat omalla woimalla riettaan kanssa, eiwätkä pakene sen suuren sankarin tykö, joka on sen haarniskoitun woittanut ja ottanut hänen sota-aseensa pois. Ja waikka he sotiwat riettaan kanssa kaikesta woimasta, eiwät he kuitenkaan pääse hänestä niin erillensä, että he jaksaisiwat uskoa Kristuksen päälle. Waikka Isä wetää heitä henkensä kautta Kristuksen tykö. Ei he pääse niin liki häntä, että joku pisara siitä kalliista sowintowerestä tippuisi heidän päällensä. Näettekös nyt, onnettomat sielut, jotka seisotte niin kaukana rististä, ettette näe hänen haawojansa. Tulkaat likemmäksi! Tulkaat niin liki, että te näkisitte, kuinka weri juoksee Hänen haawoistansa, jotta murhe painaisi sydäntänne, että teidän häätyisi murheellisten opetuslasten kanssa ruweta itkemään ja parkumaan. Ja tämän hengellisen murheen kautta loppuu kaikki turha luottamus maailman päälle; ja sen murheen kautta walmistetaan sydän wastaanottamaan iloa Jesuksen ylösnousemisesta. Jos ette tule hopusti Jesuksen ristin juureen, niin koirat tulewat lakkimaan Kristuksen wertä. Sotamiehet tulewat tallaamaan, armon warkaat tulewat omistamaan, ja te jäätte ilman. Omawanhurskaus wäsyttää wiimein epäuskon wankeja, etteiwät he jaksa uskoa mitään. Tässä nostawat kaikki armon warkaat päätänsä ja sanowat: Me olemme joka päiwä Jesuksen ristin juuressa, me uskomme että Jumala on meille armollinen. Mutta näillä heränneillä ei ole uskoa sinapin siemenen wertaa. He owat aina lain alla, ja sentähden he tahtowat meitä painaa lakiin ja saattaa lain kiroukseen alle. Mutta me emme luowu meidän uskostamme. — Nämät armon warkaat sanowat olewansa niin totiset ja niin raamatun kanssa yhtä pitäwäiset, jotta itse rietas aikoo todistaa että ne sanat owat raamattuun perustetut ja niissä on oikia totuus. Mutta me waadimme armon warkailta ensinnä oikian katumuksen ja eläwän uskon hedelmän. Niinkauwan kun nämät kristillisyyteen kuuluwaiset kappaleet puuttuwat, täytyy meidän sanoa armon warkaalle: sinä menet sillä kuolleella uskolla helwettiin, waikka kuinka wahwa sinun uskosi olisi. Et sinä sillä uskolla tule autuaaksi, joka tyhjänä pääkallossasi on. Sinun täytyy osottaa uskosi täällä. Sillä ennen on myös uskottu ja kirottu, ennen owat myös ihmiset uskoneet ja huoranneet; he owat uskoneet ja tapelleet; he owat uskoneet ja juoneet: he owat uskoneet ja warastaneet; he owat uskoneet ja pitäneet wiinakauppaa. Ja kaikki nämät Lutheruksen uskowaiset owat pitäneet kristityitä willihenkinä, ja he owat wihanneet ja pilkanneet kristityitä, ja niillä on wielä nytkin wiha sydämessä. Ja se wiha tulee ulos suun kautta niin usein kun joku kristitty puhuttelee heitä. Juutalaiset oliwat samankaltaiset armon warkaat, sillä he sanoiwat: „meillä on isä

Jumala; emme ole äpärät, me olemme wapaana syntyneet." Ja kuitenkin oli juutalaisten sydän täynnänsä wihaa Jesusta kohtaan. Ja sama perkele hallitsee wielä niitten sydämmissä, jotka eiwät ole tulleet ahtaasta portista sisälle lammashuoneesen. He owat täynnänsä käärmeen myrkkyä, waikka he sanowat makaawansa Jesuksen ristin juuressa. Mutta perkeleen ristin juuressa he makaawat niinkauwan kun wiha on sydämmessä. Kyllä olisi hauska wanhalle Aatamille, jos hän pääsisi nahkoinensa ja karwoinensa Jumalan waltakuntaan, mutta niin ei ole luwattu Jumalan sanassa. Tämän aikaisilla armon warkailla on semmoinen usko, että nämät heränneet owat wäärät profeetat ja willihenget. Sentähden pyytäwät he hiiriä ja näkewät paljon wikoja kristittyin elämässä, niinkuin farisealaiset näkiwät wikoja Wapahtajan elämässä, ja sentähden eiwät uskoneet Hänen oppiansa oikiaksi. Nyt waatiwat armon warkaat kristityiltä oikian uskon hedelmiä. Mutta me waadimme nyt armon warkailta oikian uskon hedelmän. Kristityt eiwät ole koskaan saattaneet niin elää, että he olisiwat kelwanneet maailmalle; sillä riettaalla on niin kirkkaat silmät, että hän näkee aina wikoja kristittyin elämässä. Ja sentähden on paras neuwo, että armon warkaat ottawat eronsa kristittyin joukosta; ja niinkuin rietas kantaa kristittyin päälle yötä ja päiwää, niin saawat myös hänen palweliansa kantaa kristittyin päälle, että he owat wäärät profeetat ja willihenget. Ja sillä hiiren lihalla saawat nyt pissihaukat ja metsän perkeleet elää siihen asti, että tuomio tulee. Ei niillä olekaan muuta syömistä, kuin se hiiren liha, jota he syöwät uutena, nahkoinensa ja karwoinensa.

Meidän pitäisi nyt katseleman kuinka Herra on pesnyt Sioonin tytärten saastaisuuden, tuomitsewaisen ja polttawaisen hengen kautta. Että se on yksi tuomitsewainen ja polttawainen henki, jonka kautta Herra pesee Sioonin tytärten saastaisuuden, sen me olemme nähneet jo apostolitten aikana, ja wielä nytkin on se sama polttawainen henki waikuttanut muutamissa heräyksen ja oikian kristillisyyden. Ja ne Sioonin tyttäret, jotka owat pestyt ja saastaisuudestansa puhdistetut tämän tuomitsewaisen ja polttawaisen hengen kautta, täytywät nyt tunnustaa, että tämä henki on heitä puhdistanut. Mutta niinkuin se hengellinen walkia, jonka Jesus tuli sytyttämään maan päälle, polttaa olkia ja puita ja kultaa sen kautta puhdistetaan, niin owat Sioonin tyttäret teidän sydämenne puhdistetut saastaisuudestansa tämän tuomitsewaisen ja polttawaisen hengen kautta. Pyhähenki on ensinnä tuominnut teitä ja sitte Hän on polttanut teitä, ja sen kautta olette te, niinkuin profeeta sanoo, pestyt teidän saastaisuudestanne. Te tiedätte, että tässä kylässä on asunut saastainen ja rietas henki, joka wielä nytkin asuu pakanain sydämessä, nimittäin huoruuden perkele, juopumuksen perkele, riidan ja eripuraisuuden perkele ja koreuden perkele, ja koska se tuomitsewa ja polttawa henki ensinnä tuli tylään, silloin rupesi se saastainen ja rietas henki irwistelemään. Kaikki siwiät huorat suuttuiwat, kaikki rehelliset warkaat wihastuiwat, kaikki raittiit juomarit kauhistuiwat; mutta se tuomitsewa henki tuomitsi heitä, ja se polttawa henki rupesi polttamaan heitä.

Rikisteri.

Siwu.

Rippisaarna sairaalle. Minä olen se totinen wiinapuu 5
Rippis. sair., joka on ollut kristitty. Tuhlaaja pojasta 9
Rippis. sairaalle, joka on ollut kiristitty. Minä käwin 12
Rippis. kuolewaiselle. Minä olen halulla halannut syödä 18
Rippis. sair., joka ei ole koskaan herännyt. Älä wiiwytä 20
Rippis. sair., joka wasta on herännyt. Mitä hywää min. 25
Rippis. sair., jolla on kuollut usko. Älä ajattele että Jum. 29
Rippis. sair., joka siweydensä päälle luottaa. Kaikkia 34
Rippis. wanhoille. Ei yhdenkään muukalaisen pidä hän. 38
Rippis. wanh. Mutta näin pitää teidän syömän pääs. 44
Rippis. wanh. Silloin pitää taiwaan waltak. oleman 47
Rippis. wanh. kristityille. Lukekaat meidän Herramme 51
Rippis. wanh. Ja minun tyköni tuli moniaita wanhoja 56
Rippis. wanh. ja sairaille. Sillä me tiedämme, jos tämä 62
Rippis. sair., joka on mammonan orja. Oi kuolema! 67
Kinkerisaarna. Mutta he wihaawat sitä, joka heitä 71
Kinkeris. suruttomille ja kristityille. Sinä ihmisen poika 74
Kinkerisaarna kristityille. Siitä me tiedämme että me 81
Kinkerisaarna. Opetuslapset kysyiwät kerran Jesukselta 87
Kinkerisaarna suruttomille ja kristityille. Jumala sanoi 90
Kinkerisaarna. Woi suruttomia Siioniissa 98
Kinkerisaarna. Silloin Herra pesee Siionin tytärten 102